THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Khăn quàng đỏ

VĂN XUÔI BẢNG B - THCS

Ngồi cùng bàn với Charon

TUYỂN TẬP
TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI
SÁNG TÁC VĂN HỌC
DÀNH CHO THIẾU NHI
LẦN 4 - NĂM 2021
MÁI TRƯỜNG MẾN YÊU

Tuyển tập
tác phẩm đoạt giải
Sáng tác Văn học
dành cho thiếu nhi
Lần 4 - Năm 2021
MÁI TRƯỜNG MẾN YÊU

VĂN XUÔI BẢNG B - THCS

NGỒI CÙNG BÀN VỚI CHARON

Nhiều tác giả

Ngồi cùng bàn với Charon

Vậy chắc hẳn bạn là Pluto rồi!

Bằng không, bạn là cô gái 13 tuổi có đến 9 lần phải đón sinh nhật một mình và hôm nay cô ấy sẽ trực nhật với lớp trưởng, đồng thời là người ngồi cùng bàn, trong câu chuyện này – *Ngồi cùng bàn với Charon*.

Trong cuốn sách này không chỉ có *Ngồi cùng bàn với Charon*, còn có *Những câu chuyện tuổi teen kì lạ*, *Mùa hè cuối cùng của chúng ta*, *Một góc trời kí ức của tôi*, *Tôi yêu các cậu khi là trẻ con*… Cùng bao nhiêu câu chuyện "thanh xuân vườn trường" như *Tuổi 15*, *Bộ ba*, *Chuyện Nắng*, *Cảm ơn những giọt mồ hôi đã chảy cùng nước mắt*… Đọc *Chiếc lá*, *Ô cửa nhỏ cuối lớp*… không chừng bạn sẽ khóc đấy.

Đọc để mở rộng tâm hồn mình, bạn nhé!

Đây là 29 trong 1929 tác phẩm đã tham dự cuộc thi **Sáng tác văn học dành cho thiếu nhi thành phố lần thứ 4 năm 2021** với chủ đề **Mái trường mến yêu** ở **Bảng B - Văn xuôi (khối THCS)** do Hội đồng Đội TP.HCM phối hợp với Báo Khăn Quàng Đỏ và Nhà Thiếu nhi TP.HCM tổ chức từ ngày 1/11/2020 đến 28/5/2021. Mời bạn thưởng thức!

BAN TỔ CHỨC

Bóng mát những vòm xanh

Nhà văn **CAO XUÂN SƠN**
Nguyên Phó Giám đốc
Nhà Xuất bản Kim Đồng,
Giám đốc Chi nhánh
Nhà Xuất bản Kim Đồng
tại TP.HCM

Tuổi thơ như nước trôi qua
Nhưng trôi qua, tuổi thơ để lại
Cho loài người một bài ca
Và bài ca sống mãi
(Raxun Gamzatov)

Quả là với hết thảy mỗi người, không gì đẹp hơn những năm tháng tuổi thơ hồn nhiên, vụng dại - cái tuổi "ăn chưa no, lo chưa tới" nhưng mỗi ngày dường như đều được ghi dấu bởi chan chứa yêu thương và ăm ắp những kỉ niệm dấu yêu mà ta sẽ mang theo đến suốt cuộc đời. Nếu gia đình là nơi sinh ta ra, nuôi ta lớn lên, cho ta một chỗ trú ẩn tin cậy mang tên "tổ ấm"

thì mái trường với thầy cô, bè bạn, ghế bàn cùng những trang sách thơm mùi mực chính là nơi dạy cho ta tập bơi, tập bay, tập yêu ghét, mở ra trước mắt ta những bến bờ, những chân trời bất tận. Sau cuộc thi với chủ đề **Gia đình yêu thương** năm trước, cuộc thi sáng tác văn học về **Mái trường mến yêu** năm nay lại mang đến cho các em một cơ hội mới để thỏa sức trải lòng với ngôi nhà thứ hai của mình.

Không có gì ngạc nhiên khi bóng mát những vòm xanh từ ngôi nhà ấy phủ rợp những trang viết của các em. Tràn ngập trong bài viết là những câu chuyện vui tươi, cảm động, những hoài niệm, kí ức đẹp đẽ về trường lớp, bè bạn, thầy cô. Trái tim tuổi hồng không có chỗ cho những vệt màu lem luốc, u tối. Thảng hoặc có một đôi câu chuyện, cảnh huống gợi nỗi bùi ngùi, xót xa, nhưng được kể bằng tâm thế đồng cảm, sẻ chia và những con chữ ấm áp. Không thiếu những băn khoăn, trăn trở, những hiểu lầm, ngộ nhận và cả những thức tỉnh kịp thời. Ngay cả một số vấn đề thời sự

nóng như đại dịch Covid-19, rác thải, môi trường, biến đổi khí hậu hay vấn nạn học đường như phân cách giàu nghèo, gian lận thi cử, bệnh chạy theo thành tích… cũng không hề bị né tránh. Điều này không thấy ở những bài thi, những câu chuyện kể của các bạn nhỏ lứa tuổi tiểu học.

Ở góc độ một cuộc thi sáng tác văn học, chưa tìm thấy những gương mặt thực sự vượt trội với sáng tạo đột phá, giọng văn mới lạ, trí tưởng tượng phong phú hay khả năng hư cấu mạnh mẽ. Bù lại, nhiều câu chuyện (mà tôi tin là có thực) được kể lại một cách mạch lạc, sinh động, giàu xúc cảm tươi mới. Nó chứng tỏ khả năng quan sát tinh tế, óc liên tưởng nhanh nhạy và vốn từ vựng phong phú của tác giả. Trong thời điểm hiện nay, nhiều tiếng chuông được gióng lên về việc tiếng Việt, chữ Việt yêu quý của chúng ta đã và đang bị sử dụng một cách cẩu thả, được như vậy cũng là rất đáng mừng.

Xin cám ơn Ban tổ chức cuộc thi và xin chúc mừng, chia vui cùng các em đoạt giải lần này!

C.X.S

GIẢI NHẤT

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Chăn quàng đỏ

PHẠM HOÀNG NAM
(Lớp 8A4 trường Lương Định Của, TP.Thủ Đức)

Sở thích:

Xem Anime, học tiếng Nhật; Tham gia phong trào Đội; Trải nghiệm những điều mới lạ.

Ước mơ:

Được đến nước Nhật; Trở thành nhà văn Việt Nam đầu tiên có truyện được chuyển thể thành anime.

MỘT GÓC TRỜI KÍ ỨC CỦA TÔI...

PHẠM HOÀNG NAM
(Lớp 8A4 trường Lương Định Của, TP.Thủ Đức)

Một buổi trưa đầu hè oi ả.

Nắng vàng nhỏ từng giọt nóng bỏng xuống sân trường im ắng, tạo thành những vệt dài với hình thù kì lạ. Trời Sài Gòn dạo này thất thường như cô nàng đỏng đảnh: trời hanh, gió khô khốc, ai không quen dễ bệnh. Vậy mà có khi trời dịu, gió mơn man thổi từng cơn mát rượi, kèm theo hương hoa cỏ như còn vương vấn chút hơi Xuân. Ở tầng 2 dãy A, có bóng cậu học trò đứng cúi mặt nhìn xuống sân trường...

***

Tôi một mình rảo bước trên hành lang vắng lặng.

Gió bất ngờ làm rung rinh tán cây phượng già khiến tôi rùng mình. Có lúc, tôi dừng lại, ngó xuống cái bóng của mình hằn lên mảng tường của một lớp học nào đó để rồi tự trấn an rằng mình chưa hề cô đơn. Không một âm thanh khiến cho khoảng sân trở nên im ắng, trống trải lạ thường, làm tôi ngỡ mình đang lạc bước trong cuốn phim câm. Chỉ còn mỗi CLB Chỉ huy Đội tụi tôi sinh hoạt: lúc thì ôn thắt nút dây, lúc thì tập truyền tin bằng còi, có khi còn đóng cọc dựng lều nữa... Cô Tổng phụ trách Đội vừa cho giải lao thì tôi đã vọt ra đây. Có lẽ vì năm cuối cấp tôi nên trân trọng những khoảnh khắc bên mái trường này.

Đôi chân tôi vô thức tìm đến góc cầu thang.

Nơi đó là "trận địa mai phục": cứ mỗi lần có đứa bạn nào đi qua là lũ tụi tôi nấp sẵn, rồi xông ra làm cho đối tượng "hồn vía lên mây". Có hôm xui xui, hù phải giáo viên hay mấy anh chị khối trên đi qua, thế là cả bọn bỏ chạy tán loạn. Có hôm, tụi tôi lại rủ nhau chơi bóng. Chẳng hiểu ra sao mà quả bóng bay

tít khỏi lan can, làm cả bọn một phen luống cuống. Rồi như rảnh rỗi quá, tôi rủ cả đám gấp máy bay ném xuống sân đầy thơ mộng như trong truyện ngôn tình vậy, rồi cũng lại luống cuống phát hiện ra mình đang xả rác. Ta nói có lắm trò nghịch ngợm như thế đấy. Vậy mà sao hôm nay tôi không còn muốn nghịch nữa. Giờ đây, trước lúc rời xa góc cầu thang kỉ niệm này, tôi thấy nuối tiếc vô cùng, có một chút gì đó hụt hẫng xen lẫn trong tôi như cái hôm tôi chuyển nhà vậy. Tôi nhớ mới hôm qua thôi, chúng tôi chạy vã cả mồ hôi, bung cả áo khỏi quần, đã thế còn bị cô giám thị bắt nữa mà mặt đứa nào cũng cười toe. "Đánh đòn" xong, cô chỉ biết lẩm bẩm:

- Tụi bây thấy trời sập còn không biết sợ!

Phải, "trời sập" tụi tôi không biết sợ thật vì đã có "bầu trời cấp II" chở che. Bầu trời cấp II thân thương đó sắp không thể bảo bọc tôi nữa rồi. Vì thế năm cuối cấp, tụi tôi phải tạo "dấu ấn", biết đâu sau này ra trường, quay lại đây còn có người nhớ tới chứ!

Đang một mình với mớ kí ức lộn xộn, bỗng đâu nghe tiếng ai gọi vọng lại:

- Bảo! Bảo! Làm gì thơ thẩn vậy?

Từ phía tán phượng đỏ, thằng Minh "Bốn mắt" lớp tôi lù lù tiến lại:

- Sao giờ này mày loay hoay ở đây?

- Tao buồn. Định đi lòng vòng cho khuây khỏa. Còn mày, giờ người ta ngủ, sao trốn ra đây? - Tôi thắc mắc.

- Xin bảo mẫu đi vệ sinh xong rồi tao vọt ra luôn! Đi, đi lại đây ngồi. - Nó cười, vẫn cái tính nghịch ngợm.

Nó dẫn tôi đến bên gốc phượng già. Trên cao, hoa đỏ rơi từ từ như bướm lượn, đậu lên vai hai cậu học trò. Tay sờ vào lớp vỏ mốc meo, xù xì lại làm cho tôi thêm thương nó quá: trời mưa, trời nắng vẫn đứng đó, che mát cho lũ học sinh vô tâm. Lũ chúng tôi còn chẳng biết nó trổ

hoa từ bao giờ. Bọn tôi chỉ biết "lợi dụng" nó như một địa điểm "núp lùm", hóng hớt những chuyện tình cảm tuổi học trò. Có nhỏ chia tay, có thằng "uncrush", tụi tôi người dưng tuy bên ngoài cười cợt nhưng thấy tội tụi nó thật! 4 năm cũng như một cái chớp mắt vậy, tôi đã quên đi rất nhiều thứ và kể cả cây phượng này. Ngày chụp hình kỉ yếu, thằng Tùng hô lớn thì cả bọn mới ngẩn mặt ra:

- Ê, phượng nở rồi! Phượng nở rồi! Đẹp quá bây ơi!

Tôi giờ đây cũng ngẩn ngơ như thế: chưa đầy một tháng nữa thôi, ngôi trường này không còn chỗ cho tôi nữa rồi.

Tôi sẽ không còn được gặp cái trống trường mà mỗi khi đi ngang nó là không khỏi ngứa tay, gõ nhẹ để cảm nhận những rung động xao xuyến.

Tôi sẽ không còn cơ hội "độc chiếm" chiếc ghế đá mà mới hôm qua thôi, tôi còn tranh giành với lũ bạn sau tiết thể dục mệt mỏi.

Tôi sẽ phải chia tay lũ bạn thân mà đến cả

miếng bánh tráng, hớp trà đào còn san sẻ với nhau; chia tay luôn cả tuổi Đội với những người bạn từ lạ mà quen, với những đêm trại vui vẻ hát hò. Chỉ nghĩ tới đó thôi đã làm cho tôi man mác.

***

Hai đứa ngồi bên cái bàn con dưới gốc cây bò cạp vàng.

Buổi trưa, căng tin vắng ngắt, chẳng có lấy một mống học sinh. Ban nãy, nó hào phóng rủ:

- Thôi! Đi kiếm chút gì ăn ha! Tao đãi.

Lại cái thằng, lúc nào cũng nghĩ tới việc ăn uống. Nhưng nó được cái hay hơn tôi: biết che giấu cảm xúc. Tôi biết nó cũng buồn như tôi, đã trót gửi kí ức lại đây rồi.

- Nè, mày có nhớ mì cay này không? - Nó trỏ vào tô mì xào - Hôm tao với mày quen nhau, mày đãi cái này nè. Giờ thì ra trường hết nợ nần rồi nhé!

- Trời đất! Mày nghĩ tao tiếc 20 ngàn để mày chơi với tao à? - Tôi nói nửa tức, nửa đùa. Chỉ vỏn vẹn 4 năm, tôi đã gặp rất nhiều đứa bạn tốt như nó. Họ cho tôi nhiều hơn những gì họ lấy đi. Một hôm, tôi bâng khuâng ghi vào sổ tay:

Giờ đây, mỗi đứa như những chiếc máy bay giấy nọ, dần dần cất cánh khỏi bầu trời cũ. Chúng tìm đến một bầu trời khác cao rộng hơn để biến những hoài bão, những ước mơ của chúng thành sự thật. Vì thế...

Ba tiếng trống báo hiệu hết giờ nghỉ trưa đã kéo tôi về thực tại.

- Nè nè, ăn lẹ đi còn vào lớp! Làm gì mà ngơ ngác vậy Bảo? - Thằng bạn tôi lại giục.

- Sao, ăn rồi hết buồn chưa?

- Tao đánh mày giờ! Giỡn hoài! - Tôi cộc. Nó cứ làm như tôi đói lắm vậy.

- Làm gì dữ! Rồi hết buồn chưa?

- Một chút... một chút thôi.

Tôi đẩy ghế đứng dậy, ngó sân trường một lần nữa. Hình ảnh đông vui, nhộn nhịp lũ học sinh đã trở lại. Ít ra còn tận một tháng nữa, tôi nên học, nên chơi cho hết mình. "Cứ ủ rũ như vầy cũng hổng tốt" - Tôi nghĩ thầm, bất giác chợt thấy lòng mình trở lại phấn chấn. Nếu không, tại sao tôi lại thấy cây phượng đang mỉm cười với tôi?

P.H.N

Minh họa: MIN VIOLET

MÀU ÁO CỦA THẦY

(Thân gửi thầy Hòa của tôi)

PHẠM HOÀNG NAM
(Lớp 8A4 trường Lương Định Của, TP.Thủ Đức)

- Này, em kia! Đứng lại!

- Gì vậy thầy?

- Quần áo vậy hả? Tác phong làm sao?

- Dạ… bỏ vào là được chứ gì. Có vậy mà thầy cũng la.

- Nè nè… ăn nói vậy đó hả? Chạy đi đâu…

Tôi bỏ ngoài tai lời thầy nói không biết bao nhiêu lần rồi. Chẳng biết từ bao giờ, người ta nghĩ ra "giám thị" - một "thế lực" gì đó "khắc mệnh" với học sinh như nước với lửa vậy. Thế nhưng…

***

Trường tôi vốn có tiếng về nề nếp học sinh. Tổ giám thị với 4 thầy cô giáo luôn ra sức uốn nắn học sinh từ những cái nhỏ nhặt nhất. Không bỏ áo vào quần ư? Phạt! Tự ý dùng điện thoại ư? Phạt nốt! Ấy là chưa kể các lỗi nhỏ "xí xi" khác, chắc là kể hết cả bài này.

Nhiều khi tôi tự hỏi rằng mình đang ở trường hay ở trại học kì quân đội nữa. Nhưng hẳn vì thế mà học sinh trường tôi đa phần hạnh kiểm tốt.

Nói về thầy cô giám thị trường tôi, tôi chỉ ấn tượng có một, thầy Hòa.

Ngày tôi vào lớp 6, thầy là giáo viên dạy Sinh lớp tôi. Một người thầy trẻ, đứng đắn với áo sơmi, quần tây; đó là ấn tượng ban đầu của tôi. Mỗi khi đến tiết thầy, ai cũng thấy dễ chịu, nhẹ nhõm vì thầy rất dí dỏm. Vui tính, hài hước, dễ gần từ trong cách nói chuyện, cánh giảng bài đã làm chúng tôi nhớ thầy mãi. Nhớ cái giọng xứ Quảng lạ tai, trầm ấm; tôi nhớ có lần:

- "Cạc em" về nhà nhớ "hộc bài", tìm hiểu "tiến" sau. Nhớ cách "phận biệt" cái "nhụy" với cái "nhị" nghe chưa.
- Hả hả, thầy nói gì thầy?
- Chầm chậm thôi thầy! Em nghe chưa rõ.

Thầy tôi thú vị là thế, có đứa tham lam còn đòi thầy dạy tiếp năm sau hay đòi làm giáo viên chủ nhiệm nữa.

Lớp 7, may mắn sao thầy vẫn dạy lớp tôi. Vẫn màu áo trắng, quần đen nghiêm chỉnh.

Vẫn có đứa chưa nghe rõ bài thầy đọc.

Vẫn có tiếng cười, tiếng nói rôm rả.

Ấy mà niềm vui đó chỉ kéo dài được một học

kì. Học kì 2 năm đó, cô giáo mới báo tin thầy Hòa xin nghỉ. Cả lớp nhao nhao, bàn tán. Cô mới từ tốn giải thích:

- Thầy xin nghỉ nhưng các em đừng quá lo. Cô được biết thầy xin nghỉ tạm nửa năm để sắp xếp việc dưới quê.

Ra thế! Dạo đó thầy có kể với chúng tôi rằng tính "về quê lấy vợ". Tôi cứ ngỡ là chuyện đùa!

Năm nay tôi lên lớp 8.

Đúng như lời cô giáo năm ngoái, thầy tôi đã đi dạy trở lại. Chỉ tiếc rằng thầy không dạy khối 8 mà chuyển sang làm giám thị. Mấy bạn tôi kháo nhau về việc này:

- Hổng biết sao thầy như vậy nữa. Khó chịu hẳn ra.

- Ờ. Tự nhiên đâm ra khó tính, hở chút là quát tháo học sinh.

- Nào giờ thầy đâu có thế.

Thế rồi tôi cũng có dịp gặp lại thầy. Ấy là vào đầu giờ truy bài, cả lớp đang nhốn nháo thì thầy lặng lẽ đi tới, giơ cây thước to bản

đập xuống bàn một tiếng "rầm".

- Này, mấy đứa kia! Giờ này làm gì mà lao nhao vậy?

Không một tiếng trả lời. Ai nấy đều im thin thít vì thấy thầy trông khác lạ. Nước da đen hơn, rắn lại như người hay đi ngoài nắng. Đôi mắt đỏ ngầu, thâm quầng như không ngủ, bộ quần áo ủi vội thật bê bối. Đã thế thầy còn gầy hẳn đi. Tất cả chỉ thay đổi sau nửa năm không gặp mặt. Trông thầy thật kì lạ và điều đó làm tôi sợ hãi.

Rồi thầy kêu một đứa vẫn còn ngồi giỡn trên bàn học:

- Em bước ra đây! - Thầy quát - Mau!

Nó nhanh chóng đi ra, nhưng khi tới gần thì ngần ngại chùn bước.

- Quay ra đây! Này!

Thầy đánh, trông có vẻ khá đau nhưng nó cười hề hề - thằng này không biết sợ rồi.

- Cười cái gì! Thụt xì dầu 20 cái cho nhớ! Nhanh lên!

Xong, thầy trở gót rời đi…

***

Cả lớp sau đó giận thầy dữ lắm.

- "Ổng" bị cái gì á!
- Khó hiểu ghê!
- Thấy mà ghét!

Tôi cũng nằm trong số đó. Không hiểu chuyện gì đã xảy ra mà làm thay đổi thầy một cách thê thảm tới thế. Nhưng rồi tôi cũng hiểu…

Giữa trưa, tôi đi học hơi sớm.

Thứ hai, có hôm tiết NGLL (ngoài giờ lên lớp) được nghỉ, còn tận 1 tiếng rưỡi nữa mới được vào lớp.

Trưa nắng nóng đốt da đốt thịt, tôi định bụng tạt qua cửa hàng tiện lợi gần đó cho mát. Vừa bước ra khỏi cổng, một anh chạy Gojek phóng vào. Suýt chút nữa là tôi tông phải anh ấy. Anh ta tấp xe vào bãi đỗ xe giáo viên, tháo chiếc áo khoác xanh còn khá mới cùng lắm thứ như khẩu trang, ống tay che nắng… Bạn có biết tôi nhìn thấy gì không? Chính là thầy Hòa trường tôi! Thầy nhăn nhó, quát:

- Làm gì mà đứng "kềnh" ra đó vậy? Đi vào đây, biết là đang nắng gắt lắm không!

Tôi còn đang ngỡ ngàng thì thầy tiến

lại cổng:

- Ủa, hôm nay nghỉ tiết đầu hả anh?

Bác bảo vệ gật đầu, thầy tôi lại lên xe phóng đi mất.

***

Tôi vào lớp, đầu rối ren suy nghĩ.

Tôi không ngờ mọi chuyện là như thế. Tuy chưa hiểu hoàn cảnh hiện tại của thầy nhưng lòng tôi dâng lên niềm xót thương. Người thầy giám thị cáu kỉnh đó, buổi thì mặc chiếc áo ủi vội làm nghề "gõ đầu trẻ"; buổi chạy xe ôm công nghệ, phơi nắng phơi gió kiếm thêm. Chính nắng làm da dẻ kia đen lại, chính những khó khăn làm đôi mắt kia không ngủ, lờ đờ. Thế nên thầy mới trở nên gắt gỏng. Ấy mà… chúng tôi… lại không biết!

Mấy ai hay chuyện về một người thầy
Người thầy trẻ với lòng nhiệt huyết
Không quản ngại khó khăn, gian khổ
Mang trên mình chiếc áo với hai màu
Nửa màu trắng cho nghề "gõ đầu trẻ"
Áo chưa ủi vì bận bịu, lo âu
Nửa màu xanh cho câu chuyện đằng sau

Tấm lưng gầy, áo sờn cũ kĩ
Đời thầy dù đi trăm muôn góc phố
Rồi cũng về đây bên đám học trò
Thầy ơi, xin đừng âu lo
Đám học trò nhỏ mãi yêu thương thầy!

Giờ đây, tôi thấy mình thật ích kỉ. Tôi thấy ân hận vì những lần lánh mặt thầy, xấu hổ vì bỏ ngoài tai lời thầy nói. Chỉ vì sự thay đổi của một con người bạn từng quen mà bạn thấy khó chịu và muốn họ phải như yêu cầu của bạn, đó là bạn quá hẹp hòi. Ta nào biết được họ đã phải trải qua những gì, để khi nhận ra lại ồ lên, thấy mình mới phải thay đổi. Hôm nay, tôi thấy mình lớn lên nhiều…

P.H.N

Minh họa: MIN VIOLET

CHUYỆN VỀ CÁI SMARTPHONE VÀ CÔ BẠN THUỞ NHỎ

PHẠM HOÀNG NAM
(Lớp 8A4 trường Lương Định Của, TP.Thủ Đức)

Bảo tấp xe vào quán trà sữa bên đường thì trời vừa tạnh mưa hẳn.

Nó chọn một li trà rồi ì ạch leo lên lầu trên của quán. Những bản ballad êm dịu khiến nó thấy dễ chịu dù người gần như ướt sũng.

- Mưa to thật!

Nó nghĩ thầm, đưa mắt nhìn ra khung cửa kính còn đọng nước. Đôi mắt buồn buồn qua lớp kính trắng, Bảo thấy mọi người ngoài kia hối hả quá, thật khác với nó đang ung dung thư thái. Con người ta cứ cần mẫn làm việc kiếm cho thật nhiều tiền mà không biết hưởng thụ cuộc

sống, cho rằng vài phút thư giãn là phí thời giờ, rồi sau này già đi ta mới hối tiếc.

Chợt, cái smartphone rung lên bên túi quần của nó, cắt đứt dòng suy nghĩ mông lung:

"Thông báo mới từ Messenger: Lời mời kết bạn từ Elena Quỳnh.

- Hi Bảo! Cũng 4 năm rồi nhỉ, lẹ ghê ha! Không biết còn nhớ tui không? Tui nè, Quỳnh Anh, "bé Xù" đó!"

Chẳng hiểu sao Bảo cảm thấy mọi thứ như đứng khựng lại. Nó không tin vào những gì mình đọc được. Từ tận đáy lòng mình, có thứ gì đó nghèn nghẹn đang dâng lên cổ họng nó, một chút hoài niệm pha lẫn tiếc nuối. Thứ đó mang tên "kỉ niệm bạn cũ".

***

Một buổi trưa oi ả 4 năm về trước.

- Sao, mày chuyển nhà đi thật à? - thằng Bảo giật bắn, lũ bạn không khỏi sửng sốt.

- Ừ, mẹ mình nói cho lên quận 1 học. Thế mới mong vào được trường cấp II tốt, sau này dễ có việc làm ổn định.

Trường cấp II tốt ở đây là THPT liên cấp chuyên Trần Đại Nghĩa.

- Nhưng mà tụi mình hứa vẫn học chung một trường mà? - Nhỏ Thy bất bình lên tiếng.

Quỳnh Anh chỉ im lặng, nhìn các bạn với ánh mắt lộ vẻ hối lỗi vì không nói chuyện này ra sớm hơn. Nhiều khi bạn bè thân với nhau quá, hiểu nhau quá rõ thì lại càng khó để nói tiếng chia xa. Bảo biết rằng Quỳnh Anh day dứt từ mấy tuần nay rồi, nhưng hẳn là nhỏ sợ ảnh hưởng tới cả đội vì cuối tuần này là thi Nghi thức cấp quận rồi.

- Vậy chứ thứ 7 này bà có đi thi không? - Bảo hỏi, một cách cho có lệ.

- Có chứ, thi xong là đi luôn đó.

Nói tới đây, Quỳnh Anh chép miệng thở dài. Hai tiếng "đi luôn" cứ bám riết vào lũ bạn. Tụi nó thấy người lớn sao kì cục quá, suốt ngày cứ muốn con em mình phải là top 1, top 2. Bảo thì không cần biết "tóp hành, tóp mỡ" gì cả, tự dưng nó đâm giận ba mẹ "bé Xù" vô cùng. Quỳnh Anh đi rồi

chắc ai cũng buồn lắm, mất nó là mất đi một tay trống cừ khôi, một chỉ huy Đội xuất sắc. Nó đi rồi, tụi bạn sẽ nhớ mãi mái tóc xù, nhớ mãi nụ cười khi chơi chọi cầu của cô bạn đáng mến, hay ghê gớm nhất là mất cả kỉ niệm.

Quỳnh Anh từng nói với Bảo là muốn thành một nhà văn, hai đứa nó còn vẽ ra rằng sẽ cùng viết sách đi bán, kiếm nhiều tiền về mua đồ chơi cho thỏa thích. Ấy mà mới có học kì I, sổ tay văn học của nhóm mới chép được vài bài thơ, văn thì nó đã ra đi, không biết bao giờ gặp lại.

Không khí im lặng của buổi trưa oi bức hóa nặng nề, Bảo đánh tiếng phá tan sự im lặng đó:

- Quỳnh Anh đi rồi có buồn không?

Không ai trả lời. Chỉ có những cặp mắt nhìn nhau chẳng nói chẳng rằng. 5 bộ não đang cố lục lại kí ức, cố chứng minh với Bảo là Quỳnh Anh buồn chứ. Ôi thôi biết bao nhiêu là kỉ niệm ùa về! Kỉ niệm chúng nó mới vào lớp 1 này, giờ ra chơi đuổi bắt vã cả mồ hôi. Lên lớp 3 cùng nộp đơn xin vào đội trống của trường, trưa nào

cũng "tùng tùng cắc cắc" thật vui. Bảo nhớ có hôm chúng nó cúp học, chuồn ra căng tin ăn kem, 5 đứa mà chỉ có 2 cây thôi! Kỉ niệm lớp 4 là cùng tới nhà nhỏ Hân giải đề Lê Quý Đôn; hết làm Toán lại gò từng con chữ, vẽ trang trí rất kì công nhưng sau cùng cả bọn "tạch" hết. Nhỏ Phương thì nhớ gốc cây phượng, có hôm giữa trưa tụi nó ra chơi "cầu cơ". Cây bút quay tít thò lò, cả bọn sợ cuống cuồng. Chẳng hiểu sao mà hồi đó tụi nó ngây thơ quá! Nhiều khi Bảo tự hỏi mình: "Cái gì khiến mình thân nhau với các bạn như vậy?". Suốt từng ấy năm chơi với nhau, nó vẫn mãi không trả lời được. 5 con người, 5 đứa trẻ; trai gái khác nhau, hoàn cảnh khác nhau; nhưng cùng một điểm chung là năng nổ nhiệt tình, yêu phong trào Đội thắm thiết. Tình bạn của chúng đẹp quá nhưng thật tự nhiên, giản đơn, chỉ gói gọn trong 4 năm ngắn ngủi. Sợi dây vô hình nào buộc chúng nó bên nhau chặt quá, tới khi có ai đó cắt đi rồi thì mỗi đứa văng tứ tung khắp nơi…

***

Một cơn mưa chợt qua, đưa Bảo trở về thực tại. Giờ đây, mỗi đứa "lưu lạc" một nơi. Nhỏ Minh, nhỏ Vy với thằng Bảo vẫn còn chung một trường nhưng khác lớp; thằng Duy với nhỏ Phương thì chuyển nhà đi mất, chỉ riêng Quỳnh Anh là mất liên lạc giờ mới gặp lại. Mọi người giờ đây lớn hết rồi, không còn vẻ hồn nhiên như ngày cũ, đó cũng là điều làm Bảo buồn. Có lắm thứ để ta quên đi một người bạn: những sự hơn thua, đố kị trong học tập; mạng xã hội, bạn bè mới… nhưng chung quy lại cũng là do bản thân mình vô tâm, ích kỉ, tới khi gặp lại rồi mới thấy tiếc nuối giá như mình nhớ người ta sớm hơn. Bảo nhớ ngày cuối cùng bên nhau, cả đội làm tiệc liên hoan rất vui, ai cũng cười chỉ có mỗi Quỳnh Anh khóc. Nó chỉ ước một lần thôi, một lần quay về quá khứ để dặn mọi người: "Mãi là bạn thân nhé, sau này đừng có quên đấy!".

Ngoài trời mưa lại rơi, mưa lớn lắm, như muốn gột rửa hồi ức đáng buồn đó của Bảo. Nó thấy mình thật tệ và vô dụng khi không nói

được tiếng chia tay, vì hôm đó nó lấy cớ bận đi học thêm, âu cũng là không muốn thấy cảnh chia xa. Nhiều lúc trong cuộc sống, Bảo vẫn gặp lại người tên Quỳnh Anh, có mái tóc xù như Quỳnh Anh, hay đôi lần nó còn thấy ai đó giống cô bạn ngày nhỏ của nó đi ngang qua mặt nó, làm nó không khỏi bâng khuâng. Quỳnh Anh ơi! Xin lỗi nhiều lắm!

Chiều xuống dần. Mưa lại âm ỉ...

Bảo giờ đã có mặt ở nhà. Nhấc điện thoại lên, nó hí hoáy:

"Đã chấp nhận lời mời kết bạn của Elena Quỳnh…

- Chào Xù! Lâu quá rồi nhỉ!".

Tối đó, Bảo có post một bài, để hình chụp kỉ yếu lớp 4: "Thanks, smartphone. 4 năm, một lời hẹn?".

P.H.N

Minh họa: HÀNH THIÊN

THẾ LÀ HẾT MỘT ĐỜI HỌC SINH

(Lời của một cây phượng hiểu tiếng người)

PHẠM HOÀNG NAM
(Lớp 8A4 trường Lương Định Của, TP.Thủ Đức)

Tôi chẳng biết là mình ở ngôi trường này bao nhiêu lâu rồi nữa.

Chỉ thấy rằng tụi Bàng, tụi Bò Cạp Vàng kêu mình là bác và mình đâu đó cũng thuộc loại "lão làng" trong các loài cây trồng ở đây. Cây Phượng tụi tôi đó, phải nói là có một cái "sứ mệnh" bất công: là phải che mát cho lũ học trò, là cái biểu tượng cho thời "quần đen áo trắng" mộng mơ. Ấy mà, bao nhiêu lớp học sinh cấp 2 này, chúng lớn mau quá, chúng cũng chóng quên mau mọi thứ, trong đó có quên cả tôi. Nhưng tôi vẫn an ủi mình bằng cậu Bảo.

Tôi biết cậu qua một cái nhìn tình cờ.

Ngày khai giảng năm cậu còn lớp 6, còn chập chững và sót lại chút dư vị ngây thơ thời tiểu học; cả hàng hàng học sinh mới diễu hành, tay cầm cờ đỏ phất phới, khăn quàng cũng đỏ thắm trên những đôi vai nhỏ; màu đỏ đó đến tôi còn phải thua xa vì sự đẹp đẽ lạ kì. Bỗng, trong hàng, một cậu bé đánh mắt ra nhìn tôi. Cái nhìn của một sự thơ ngây, mông lung của cô cậu lớp 6 nào cũng vậy; duy nhất cái

cậu này; một sự tự tin, hiếu kì đến lạ thường.

Hai hôm sau, cậu đến thăm tôi. Lũ học trò bấy giờ mấy ai còn thích "hoa học trò" như ngày xưa nữa, chúng nó nào có bận tâm tới tôi đâu. Nhất là tụi lớp 9, bọn chúng học bù đầu, tới khi nhận ra thời gian ở lại trường vơi dần, có cậu nào đó phóng mắt nhìn ra chỗ tôi:

- A, phượng nở rồi, mau quá…

Ấy mà ở Bảo, tôi thấy cậu quý tôi thật sự, hẳn vì không có ai chơi, vì còn lạ chỗ nên đánh bạn với một cây phượng như tôi. Lớp 6 là thời điểm mà tôi với cậu ấy gắn bó nhất; giờ ra chơi nào cậu cũng ngồi đọc sách dưới chân tôi; tôi thì dang tán lá che mát cho cậu, thật tưởng như chẳng thể rời xa.

Một năm trôi qua, cậu ít nhiều thay đổi.

Bảo ít chạy xuống giành ghế đá dưới chỗ tôi (mặc dù chẳng có ai thèm ngồi vào cả) mà đi với tụi bạn. Cậu dần tự tin, đúng như cái ánh mắt cậu nhìn tôi hôm nào. Cậu đi căng tin, chơi bóng đá, chạy giỡn nhiều hơn, không còn một

mình như ngày trước. Trưa nắng gắt, tôi thấy cậu trong CLB chỉ huy Đội của trường, luyện tập một cách hăng say. Trưa gió nhẹ, cậu cũng góp mặt trong đội trống của trường. Hoạt động Đội giúp Bảo có nhiều bạn bè hơn, nhiều trò thú vị hơn là làm bạn với cây phượng già này. Dường như bạn bè chơi với nhau lâu quá, hiểu rõ nhau quá, tới khi đối phương thay đổi tính tình, cái ích kỉ của bản thân khó mà chịu nổi. Tôi không buồn vì Bảo có bạn mới, nhưng đâu đó vẫn thấy mình cô đơn.

Loáng cái Bảo đã vào lớp 8.

Thời gian là thứ ghê gớm nhất, nó làm người ta già nua, làm con người ta trở nên "không hiểu nổi". Bảo càng lớn, tính tình lại càng "kì cục". Dường như ai cũng vậy, càng lớn lên lại càng thực dụng, chỉ nhớ tới những gì đem lại lợi ích cho bản thân. Lên lớp 8, Bảo lại không còn mê những trò chạy nhảy. Bảo hoàn toàn quên tôi, không còn xuống chỗ tôi như mọi ngày. Ấy mà đời lạ lắm, Bảo không xuống

thì có người khác tới ngồi.

Một cô học sinh, chắc lớp 8 như cậu, ngồi cùng với 3, 4 nhỏ khác. Những câu chuyện cười rôm rả, những chuyện giới showbiz, giới trẻ bắt trend khiến tôi thấy nhức cả óc. Thật không hiểu, học trò bây giờ không "đu trend", "chơi local" là không chịu được. Đó là cái thị hiếu nhất thời, chạy theo trào lưu vô tội vạ, để rồi được người ta tấm tắc kiêng nể: "Đẹp đó!", "Ngầu!", "Oách liền!"… Song, tôi cũng có cái vui nhờ mấy cô bạn này.

Hôm sau, Bảo đi ngang chỗ tôi. Đi lướt qua, không ngồi lại vì tụi kia vẫn chiếm chỗ, đưa mắt nhìn lũ lố nhố kia. Hai ba ngày liền, cậu quyết định ngỏ ý làm quen. Cái tình cảm tuổi học trò đó, tùy theo mỗi người mà xấu - tốt khác nhau.

- Không! Con còn nhỏ, lo học đi! - Bậc phụ huynh răn.

- Các em đang tuổi lớn, cảm thấy thích nhau là chuyện bình thường. Tuy vậy, việc học vẫn là hàng đầu - Cô giáo từ tốn cho hay.

Tôi thấy đó là một nét gì đó dễ thương ở cái

tuổi "ẩm ương" này.

Chưa đầy một tuần sau, Bảo lại xuống chỗ tôi ngồi. Lúc này đã đầu tháng 5, hoa trên thân cành tôi đỏ lửa dần. Lần này Bảo xuống có một mình, nhỏ bạn kia không thấy tới; một chút gì đó buồn buồn ánh lên qua đôi mắt ngày trước. Tôi biết đó là những "cú sốc đầu đời" của một đứa học trò đang tuổi lớn. Những bài kiểm tra điểm kém, những lần "chia tay", những lời "bốc phốt"… trên mạng xã hội đủ làm người ta đau lòng, buồn phiền. Tôi chỉ có thể an ủi cậu bằng những cánh bướm dập dềnh trong gió. Bướm đỏ tươi, đậu trên vai cậu như vỗ về yêu thương.

Lên lớp 9, Bảo không thay đổi gì mấy.

Ngoài cái vẻ chững chạc ra thì con người cậu vẫn vậy, năng nổ nhiệt tình. Thời gian cậu học lớp 9 đó, tôi tập làm thơ, hi vọng gửi gắm chút chân thành của mình cho cậu năm cuối cấp.

Nhiều lúc
Thấy mình thật ngu ngơ
Thấy mình dại khờ, khi…

Ngó chùm phượng đỏ
Lòng mình nóng thêm
Nụ cười của ai
Làm mình…
Những ngày sóng gió qua rồi
Để tôi lại đây khác tôi ngày trước
Đâu còn vô tư?
Đâu còn tự tại?
Đâu còn…

Đó là bài tôi viết khi cậu "ủ rũ" thêm 2, 3 lần nữa.

Một tháng sau là Bảo sẽ xa tôi rồi, dạo này cậu học hành dữ lắm. Kì thi lớp 10 quyết định cuối cùng, tôi mong cậu dễ dàng vượt qua.

Tạm biệt thời cấp 2 yêu dấu
Cho tôi gửi lại chút kỉ niệm đầu
Gửi thời áo trắng vào lời cô dạy
Gửi nụ cười ai vào chùm phượng vĩ
Tuổi Đội gửi lại bên bạn bè tôi…
Khăn quàng đỏ thắm còn đâu phất phới?
Bạn bè còn đâu rôm rả chuyện trò?

Một "tôi" còn đâu như tôi ngày cũ?
Hả thời cấp 2?

Hôm nay khối lớp 9 đã rục rịch chụp hình kỉ yếu. Những chiếc áo trắng chi chít chữ kí cô thầy, bè bạn làm tôi ghen tị, giá mà mình cũng được kí tên. Một cây phượng đỏ rực, trầm ngâm trước gió như tôi thích hợp là "background" xịn xò. Lớp của Bảo đã chỉnh tề trong bộ áo thụng tốt nghiệp làm tôi thấy rưng rưng. Vậy là đã 4 năm rồi, 4 năm cho tôi bên các cô cậu lớp 6 hôm nào đã qua rồi.

Chợt, Bảo tiến về chỗ tôi, tay đặt lên lớp vỏ xù xì. Rồi cả một loạt bạn bè của Bảo nữa, đan tay ôm quanh gốc thân tôi. Không có một giấy bút nào tả hết nỗi niềm của một cây phượng được, tôi không thể thốt nên lời. Một giọt nước gì đó, nóng lắm, rơi xuống góc chân tôi. Bảo khóc, khóc thật sự. Giọt nước mắt thân thương của cậu bé 4 năm tôi ra sức bảo bọc...

Phượng ơi,
Xin đừng ra hoa nữa
Để tôi ở lại đây
Bên nhau thêm chút nữa
Thời gian ơi,
Xin ngừng trôi, ngừng trôi
Để kỉ niệm dưới mái trường này
Không thể phai phôi
Ghế đá kia sao nay lặng lẽ?
Hay vì nước mắt tôi rơi?

- Tạm biệt!

Đám học trò hô toáng lên trong "cơn mưa đầu hè" - mưa hoa. Vậy là hết một đời học sinh…

P.H.N

Minh họa: HÀNH THIÊN

GIẢI NHÌ

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Khăn quàng đỏ

NGUYỄN HOÀNG HẢI MY
(Lớp 8/9 trường An Lạc, Q.Bình Tân)

Sở thích:

Viết lách, chơi otome game.

Ước mơ:

Được phát hành sách riêng; Hợp tác với một họa sĩ để làm truyện tranh; Làm biên kịch game cho công ti Otomate.

NGỒI CÙNG BÀN VỚI CHARON

NGUYỄN HOÀNG HẢI MY
(Lớp 8/9 trường An Lạc, Quận Bình Tân)

- Ngày mai đến lượt tớ và cậu trực nhật đó Quỳnh Vy, nhớ đến sớm đấy!

Trước lời nhắc nhở của cậu bạn cùng bàn kiêm lớp trưởng, tôi xoay người lại, trả lời cậu ấy:

- Tớ nhớ rồi mà, cậu cũng phải đến sớm đó Hiếu Thiện. Đừng quên giao kèo là ai đến trễ hơn sẽ phải bao người còn lại trà sữa đó nhé!

Hiếu Thiện gật đầu đáp trả tôi khi trên tay vẫn còn cầm xấp giấy. Biết bản thân ở đây chỉ làm phiền, tôi cũng tạm biệt và ra về. Vậy là chỉ còn lại một mình, ngắm nhìn bầu trời tối một cách bất thường kia, tôi cảm thấy hơi cô đơn một chút. Mai là sinh nhật tôi rồi - ngày sinh nhật lần thứ mười ba, đồng thời là lần thứ mười tôi phải đón sinh nhật một mình. Cha mẹ làm việc ở nước ngoài, trong năm chỉ về nước thăm tôi được vài ngày, nên từ nhỏ mỗi dịp sinh nhật tôi chỉ có một mình, chẳng ai nhớ đến cả, chẳng có một lời chúc. Đôi khi tôi đi ngang qua các tiệm bánh lại thấy những gia đình đến cùng nhau để lựa chiếc bánh kem cho đứa

con nhỏ của mình. Lòng tôi đau lắm, khi ấy tôi chỉ biết tự an ủi bản thân là do cha mẹ đi làm xa thôi, nhưng…

Thật ra, tôi không cần quà hay bánh kem, món quà đắt giá nhất đối với tôi chỉ là được ai đó chúc một lời chúc chân thành nhất gửi đến tôi thôi, chỉ thế là đủ rồi.

***

Thường ngày một buổi tối trôi qua như chớp mắt, nhưng không hiểu sao đêm nay như thể thời gian ngưng đọng. Chán nản, tôi bước ra ngoài lan can ngắm bầu trời đêm không có lấy một vì sao, không, thật ra là có vô số vì sao bên ngoài vũ trụ kia, nhưng ánh đèn nơi thành phố nhộn nhịp đã che khuất nó mất rồi.

Bỗng kí ức ùa về, tôi nhớ lại lần về quê chơi, ông nội kể rằng mỗi người luôn có một ngôi sao hộ mệnh của mình, vậy hẳn của tôi là sao Pluto nhỉ? Tôi vừa ghen tị vừa mong muốn trở thành nó vô cùng, hệ Pluto - Charon được coi là hệ hành tinh đôi duy nhất trong Thái Dương Hệ. Charon luôn quay một phía bề mặt về Pluto và

Pluto cũng luôn quay một mặt về Charon, tôi thì ngược lại, tôi chẳng có ai, chẳng ai nhìn về phía tôi. Tôi luôn thầm mong mỏi một người bên cạnh mình, chỉ cần một. A…

- Sao băng kìa!

"Nhân gian truyền miệng rằng, nếu ước một điều gì vào lúc có sao băng thì lời ước ấy sẽ thành sự thật. Nên nếu con nhìn thấy sao băng, hãy hét lên điều ước thầm kín của con."

Điều mà tôi mong mỏi sâu trong lòng ư? Chắc chắn đó là tìm được Charon, tôi đã định hét lên nhưng vào khoảnh khắc ấy, tôi chợt nhớ ra một câu nói khác của ông nội, lòng tôi khựng lại.

"Người ta còn cho rằng mỗi người đều có một ngôi sao chiếu mệnh, khi ngôi sao đó rơi thì người đó sẽ chết. Do vậy, khi nhìn thấy sao băng thì người ta cho rằng sẽ có người chết. Vì thế trước khi ước điều gì đó con hãy suy nghĩ kĩ, mỗi vì sao băng chính là một sinh mạng con người, đừng lãng phí nó!"

Điều ước của tôi chỉ có lợi cho bản thân, thật ích kỉ. Nên tôi chọn cách không ước bất cứ điều gì nữa. Tôi từ bỏ, quay về căn phòng u ám lạnh lẽo.

***

Vì trực nhật nên tôi đến sớm hơn bình thường tận ba mươi phút. Không thấy cặp của Hiếu Thiện đâu tôi vội mừng trong lòng. Tuy nhiên, tôi lại nhận ra lớp quá sạch sẽ, bảng không có lấy một hạt phấn, bàn ghế ngay ngắn, chuyện gì thế này? Chẳng phải Hiếu Thiện vẫn chưa đến sao? Trong lúc tôi còn bối rối thì từ đằng sau một giọng nói quen thuộc phát ra:

- Ồ, vậy là tớ thua rồi, ra về tớ sẽ mua cho cậu một li trà sữa nhé! Nhưng mà sao lớp lại sạch sẽ thế này? Không lẽ cậu dọn dẹp xong rồi? Cậu giỏi thật đấy! Để cảm ơn tớ sẽ mua thêm một chiếc bánh kem tặng cậu! Còn bây giờ thì xuống sân thôi!

Đã có chuyện gì xảy ra vậy? Lớp trưởng nói và hành động nhanh đến mức tôi chưa kịp định hình thì cậu ấy không còn ở đây nữa, thái độ ấy

khiến tôi hơi nghi ngờ, nhưng cũng không để trong lòng quá lâu, chắc hôm nay mấy em lớp Sáu không xả rác thôi.

***

- Được rồi, trà sữa và bánh kem của cậu đây! Bây giờ tớ có trận bóng đá nên tớ đi trước, cậu về nhà cẩn thận nhé!

Tôi cười và nói lời cảm ơn. Nhìn chiếc bánh kem nhỏ mà cậu ấy mua cho, lòng tôi tràn đầy hạnh phúc dù biết chỉ là cá cược. Bỗng, tôi thấy một mảnh giấy kì lạ, tôi cầm tờ giấy lên, trong đó là nét chữ tôi đã nhìn thấy nhiều lần, nhưng nội dung của tờ giấy mới khiến tôi sốc:

"Chúc mừng sinh nhật lần thứ mười ba của Quỳnh Vy nhé! Đây là món quà nhỏ tớ tặng cho cậu, hi vọng là cậu thích nó!"

Tôi lặng im đọc đi đọc lại những dòng chữ ngắn ngủi ấy, trong lòng đầy bồi hồi.

Hiếu Thiện…

Có phải toàn bộ mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của cậu đúng không? Tất cả đều vì muốn tôi có một ngày sinh nhật trọn vẹn…

Tôi… cậu…

Pluto… Charon…

Pluto luôn có Charon bên cạnh trong suốt hành trình cô đơn của mình. Charon của riêng mình… tôi đã tìm được nó rồi!

Hiếu Thiện, cậu chính là Charon trong lòng tôi.

Tôi vội bỏ chạy, đuổi theo hình bóng của cậu trong tâm trí. Cậu ấy kia rồi! Bước chân của tôi càng nhanh hơn, tôi hét lên:

- Hiếu Thiện! Chờ tớ với! Tớ có điều muốn nói!

N.H.H.M

Minh họa: MIN VIOLET

KHÔNG BAO GIỜ LÀ KẾT THÚC

NGUYỄN HOÀNG HẢI MY
(Lớp 8/9 trường An Lạc, Q.Bình Tân)

- Vậy là kết thúc thật rồi, mình sẽ phải rời khỏi lớp này.

Đúng vậy, kết thúc thật rồi. Ước mơ của tôi đã kết thúc, kết thúc trong thất bại.

Học kì 1, điểm trung bình môn Toán của tôi chỉ 6, tất nhiên là học sinh khá. Từ hôm ấy tôi đã hạ quyết tâm học kì 2 tôi phải học sinh giỏi. Thế là tôi chăm chỉ cố gắng nỗ lực học tập, lấy siêng năng bù thông minh, không phút nào tôi ngừng nghỉ. Tôi biết mình học rất lệch môn Toán, không hiểu sao có cố gắng đến đâu tôi cũng không tư duy nổi môn này, nhưng tôi không than trời trách móc vì sao tôi lại không được trời ban cho trí thông minh này nọ. Tôi sẽ

cố gắng thật nhiều để bù đắp lại và nhất định tôi sẽ được học sinh giỏi. Cuối học kì một tôi đã tự tin như thế đấy và đúng như sự kì vọng của tôi, điểm trung bình môn Toán là 6.6, được học sinh giỏi học kì 2. Lúc đó tôi vui lắm, nghĩ nỗ lực của mình đã được đáp lại, nhưng ngay lập tức tôi ngỡ ngàng nhận ra điểm trung bình cả năm môn Toán của tôi chỉ 6.4, không đủ tiêu chuẩn trở thành học sinh giỏi. Từ một người trên mây, tôi bị đạp ngã xuống đáy mặt đất. Sao lại đối xử với tôi như thế? Chẳng thà là 6.3, 6.2 có lẽ tôi sẽ không buồn như bây giờ. Vì cách vạch đích rất xa, nhưng 6.4, chẳng khác gì chỉ cần một bước thôi là cán đích, nhưng cũng không bước nổi.

Tôi nhìn những người bạn của mình, những bạn học sinh giỏi và rất rất giỏi, những người chắc chắn sẽ trụ lại lớp này. *Ha ha,* có lẽ ngay từ đầu nên là như thế. Tôi vốn không xứng đáng với lớp này, vì may mắn nên tôi mới được ở trong một lớp chỉ toàn học sinh xuất sắc thế này từ lớp Sáu đến lớp Tám. Những năm trước môn Toán của tôi đều vừa đủ 6.5 hoặc là dư một chút ít như 6.6, nhờ những môn khác khá ổn nên mới kéo điểm tổng kết của tôi trên 8 được (*). Chứ tôi không quái vật như những người bạn khác đâu. Nhưng may mắn vài lần thì thực tế chứ làm gì tồn tại cái khái niệm may mắn suốt đời. Những ngày ở bên mọi người thật sự rất vui, nhưng tôi phải nhường lại thôi, nhường lại cho một bạn thật sự giỏi, xứng đáng hơn tôi. Lớp Chín mà, mấy bạn ấy cần môi trường học tập nghiêm túc. Tôi vui lắm vì đã gián tiếp giúp một người khác. Đúng vậy, tôi rất vui, rất vui... Tự huyễn bản thân như vậy cảm thấy khá hơn rất nhiều…

- Kết thúc gì vậy Thảo Phương?

Giọng nói ấy là của Tường Vy, một học sinh giỏi toàn diện ngồi cạnh tôi. Cậu ấy là người rất tốt bụng, dịu dàng, hay chỉ tôi cách làm bài và hi vọng vào tôi rất nhiều. Tiếc rằng tôi lại làm cậu ấy thất vọng, dù Tường Vy có giảng bài cho tôi bao nhiêu lần tôi cũng không hiểu, Tường Vy luôn mong tôi sẽ được điểm cao môn Toán để có thể ở lại lớp này nhưng rồi tôi cũng không làm được. Tôi nhìn cậu ấy, mỉm cười đau đớn nói:

- Tất cả. Tớ không thể ở lại lớp này, không thể đồng hành cùng mọi người nữa.

- Ngốc.

- Hở?

Là Nhã Uyên, một cô bạn ít nói nhưng lại xuất sắc vô cùng. Huy chương bạc môn tiếng Anh, hạng nhất khối. Một thành tích mà có mơ tôi cũng không có nổi. Nhưng ngốc á? Ý của cậu ấy là sao?

- Học Toán nhiều quá nên cậu quên luôn từ đồng hành nghĩa là gì rồi à?

Tôi im lặng, không nói được gì. Ánh mắt

của Nhã Uyên nhìn thật buồn, cậu ấy nhìn về chốn xa xôi nào đó, giọng nói dù cố gượng đến mấy tôi vẫn thấy rõ sự nghẹn ngào, giống như sắp bật khóc:

- Cậu, một học sinh có thể chưa giỏi. Nhưng tấm lòng của cậu, sự chân thành của cậu, nỗ lực của cậu đều rất quý giá. Cậu tốt bụng, hay giúp đỡ mọi người. Nghe này, kết thúc… không có nghĩa là chấm hết.

Tôi ngơ người ra trước lời nói của Nhã Uyên. Không có nghĩa là chấm hết? Ý của cậu ấy là gì. Rõ ràng, kết thúc là hết hẳn hoàn toàn mà. Còn tôi tốt bụng ư? Quý giá? Mọi người rất quý tôi? Không, rõ ràng Nhã Uyên chỉ nói dối để an ủi tôi, chứ đối với một học sinh khác biệt với tất cả những người còn lại như tôi làm gì có ai quý chứ. Tôi muốn phủ nhận nhưng đúng lúc đó Tường Vy cũng tiếp lời:

- Có lẽ cậu phải rời khỏi lớp này. Nhưng tình bạn… sẽ không bao giờ là kết thúc.

Câu nói của Tường Vy như thức tỉnh tôi. Ngay từ ban đầu tôi cố gắng được học sinh giỏi

để làm gì nhỉ? Không phải vì ba mẹ ép buộc, ba mẹ tôi rất thoáng và suy nghĩ cho tôi mà. Cũng không phải vì muốn được người khác khen ngợi, muốn được đứng trên người khác, tôi đâu cần những thứ hão huyền như thế. À tôi nhớ rồi, tôi muốn được học sinh giỏi vì muốn ở bên cạnh mọi người không bao giờ rời xa. Tôi không muốn mọi người quên tôi, tôi… muốn được bước đi cùng mọi người… Đó là động lực duy nhất để tôi cố gắng tới giờ.

Nhã Uyên xoa đầu tôi, nói với tôi bằng một giọng vô cùng ấm áp:

- Tụi tớ biết, cậu cố gắng đến mức này là vì chúng tớ. Tớ thật sự rất vui và mong cậu sẽ ở lại. Nhưng kể cả cậu phải rời khỏi lớp này không có nghĩa là tình bạn của chúng ta sẽ chấm dứt. Tình bạn thật sự thì một hay hai bức tường có là gì. Cậu mãi là người bạn tốt của chúng tớ.

Tôi cảm nhận được nước mắt tôi đang dâng trào, tôi khóc mất rồi. Nhã Uyên thông minh thật, tâm tư của tôi tôi đã cố gắng giấu thật kĩ thế mà cô ấy cũng nhận ra, mà khoan, Tường Vy cũng nhìn thấy, vậy là do

tôi diễn xuất tệ quá rồi.

Tôi nhìn mọi người trong lớp, ai cũng buồn man mác. Một số người nhìn tôi bằng đôi mắt đỏ tựa như sắp khóc, một số người lại cố tình tránh né, nhưng đôi bờ vai run rẩy đã tố cáo rằng họ cũng đang khóc. Tôi bỗng nhớ về những ngày mới vào cấp Hai. Vì học lực không quá giỏi mà lại được xếp vào lớp đứng đầu khối nên tôi rất tự ti. Cứ nghĩ mình sẽ làm ảnh hưởng đến tập thể lớp nhưng tất cả mọi người không một ai kì thị hay xa lánh tôi, họ chủ động bước đến bên tôi, cho tôi niềm vui, họ giúp tôi biết thế nào là tình bạn đúng nghĩa. Tình bạn thật sự dù ở bất cứ nơi đâu, dù không

được gần nhau nó vẫn bùng cháy mãi mãi. Nếu ta biết trân trọng và vun đắp tình bạn, thì đâu có gì chia cắt được. Đáng lẽ tôi phải nhận ra chứ nhỉ.

Phải rồi, sao tôi quên mất chuyện này chứ? Có một điều mà tôi luôn muốn nói với mọi người. Rằng tôi yêu tất cả mọi người.

N.H.H.M

Minh họa: MIN VIOLET

(*) Có ba tiêu chí để được học sinh giỏi

1. Điểm tổng kết trên 8.

2. Điểm trung bình của tất cả môn đều trên 6.5.

3. Điểm trung bình của một trong ba môn: Toán, Văn, Anh trên 8.

LẦN CHUYỂN TRƯỜNG THỨ SÁU

NGUYỄN HOÀNG HẢI MY
(Lớp 8/9 trường An Lạc, Q.Bình Tân)

Tôi không còn nhớ rằng mình đã từng có bao nhiêu bạn cùng lớp nữa.

Cứ cách vài tháng tôi lại chuyển trường một lần, tất cả vì công việc của bố tôi. Nhiều đến mức chẳng còn thấy hồi hộp, lo lắng trước khi làm quen một ngôi trường mới. Tôi chỉ nghĩ rằng cứ chú tâm học hành, vài tháng sau cũng rời đi tiếp thôi.

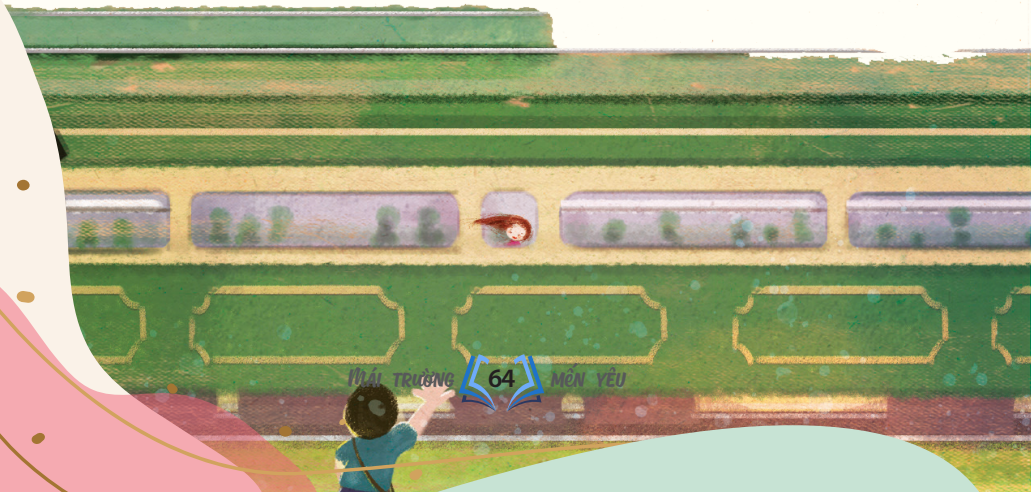

Cho tới lần chuyển trường thứ sáu, dường như có cái gì đó đã thay đổi trong tim tôi.

Vào năm lớp Tám, tôi chuyển vào TP.HCM. Tôi lúc ấy đã nghĩ rằng, học sinh ở thành phố càng lớn sẽ càng vô tâm, thờ ơ, tôi từ tỉnh lẻ chuyển vào, hẳn chẳng có cơ hội làm thân. Nhưng không sao, rồi tôi cũng sẽ chuyển đi tiếp thôi.

Tuy nhiên, suy nghĩ đó là sai lầm, bốn mươi bảy học sinh này có lẽ sẽ là những người bạn tuyệt vời nhất mà tôi từng có. Tôi luôn tự cô lập mình, không làm bạn với ai, thế nhưng, cậu lớp trưởng ấy lại đến và bắt chuyện với tôi, nói rằng cậu biết tôi đã từng chuyển trường rất nhiều nên hiểu tôi cô đơn thế nào. Cậu ta nói, cậu sẽ kết nối tôi và mọi người trong lớp, vì tôi cũng là một mảnh ghép trong lớp học này. Đối với tôi, cậu ấy như một vị ân nhân đã xóa tan đi lớp băng bao phủ ngoài trái tim tôi. Tôi dần bước lên, nói chuyện, kết bạn… tất cả những gì tôi không thể ở lớp trước, tôi dành trọn cho lớp này. Những kí ức đó, tôi ghi chép tất cả vào quyển nhật kí của mình, nó như vật bất li thân của tôi từ năm lớp Ba, bây giờ

nhiều thứ đã thay đổi rồi, hồi đó tất cả những gì tôi viết là một câu chuyện mà tôi đứng ngoài cuộc thì bây giờ, tôi chính là một nhân vật trong các câu chuyện ấy. Tất cả vẫn diễn ra tốt đẹp cho đến khi…

- Bố xin lỗi, chúng ta sẽ chuyển đến Ninh Thuận.

Vào khoảnh khắc đó, tôi bỗng nhận ra mình đã quá ngu ngốc, tôi rồi cũng sẽ phải rời xa cái trường này, thế thì ban đầu tôi kết bạn làm chi, để rồi cuối cùng phải chia tay. Nếu tôi cứ cô đơn một mình thì bây giờ đã chẳng tuyệt vọng thế này.

Chuyến đi lần này rất gấp, hai ngày nữa tôi phải xuất phát, đồng nghĩa ngày mai là ngày cuối cùng tôi có thể đến lớp, nhưng hẳn là tôi sẽ giữ im lặng về chuyện này. Cả ngày hôm đó tôi dành để viết tâm trạng của bản thân vào quyển nhật kí, thật may tôi ngồi bàn cuối một mình nên chẳng ai nhận ra việc tôi đang viết nhật kí thay vì nội dung bài học. Nhưng quan

trọng nhất, điều mà tôi nhận ra bây giờ là tôi đã để quên quyển sổ ấy ở ngăn bàn rồi. Trong khi đang tự trách mình sao có thể bất cẩn đến thế thì bố mẹ nhắc nhở tôi tàu hỏa đã đến, hãy chuẩn bị bước lên. Tôi ngắm nhìn thành phố lần cuối, hẳn giờ này mọi người đã biết chuyện, họ sẽ cảm thấy thế nào nhỉ? Tôi cũng chẳng biết nữa, vì tôi đã cắt đứt liên lạc với tất cả, đó như là một "thủ tục" mỗi khi tôi chuyển trường. Hi vọng ở lớp học tiếp theo sẽ không có ai như cậu lớp trưởng ấy, nó khiến tôi không nỡ rời xa. Cánh cửa tàu dần đóng lại, dự kiến sẽ chạy trong năm phút nữa, tôi ngồi lặng lẽ nghe một bản nhạc không lời. Khi tàu sắp khởi hành, tôi bỗng nghe thấy tiếng đập cửa liên hồi, khi nhìn thấy thủ phạm của tiếng đập ấy, tim tôi bỗng rung mạnh như sắp nghẹt thở:

- Minh Anh! Tại sao cậu đi mà không nói gì? Tớ vào lớp và thấy quyển nhật kí này nên đã xin nghỉ và chạy đến đây! Hãy trả lời tớ!

Người trước mặt tôi là cậu ấy, người khiến tôi không nỡ rời xa. Tôi bước tới cánh cửa, chạm tay vào tấm kính mà cay

đắng đáp lại:

- Xin lỗi Phúc Thiện nhé! Tớ không nói lời tạm biệt vì không muốn phải day dứt thêm nữa, tớ ích kỉ quá nhỉ? Còn về quyển nhật kí, cậu hãy giữ nó nhé!

- Cậu không ích kỉ! Chúng ta sẽ luôn là một lớp học dù cậu có đi đâu. Nhưng tại sao cậu lại cắt đứt liên lạc với mọi người chứ?

Tôi im lặng không biết nên trả lời cậu ấy như thế nào thì Thiện tiếp lời:

- Tớ đã đọc hết rồi, tớ đã hiểu hết tâm tư của cậu! Vì thế tớ không muốn phải kết thúc thế này!

Nước mắt tôi dần ứa ra, đã lâu rồi tôi mới khóc. Tuy vậy, trên môi tôi lại khắc họa một nụ cười.

Tiếng loa kêu lên, tàu bắt đầu di chuyển, thế mà Phúc Thiện vẫn cố gắng đuổi theo. Khi bước chân không còn theo kịp tốc độ con tàu, cậu hét lên:

- Này! Minh Anh!

Phúc Thiện à, tớ cảm ơn cậu, cảm ơn vì đã

giúp tớ có những kỉ niệm thời học sinh đẹp đẽ, cảm ơn vì đã tới đây.

Cảm ơn cậu vì tất cả.

Và... tạm biệt nhé!

Chàng trai đặc biệt trong thanh xuân của tớ.

N.H.H.M

Minh họa: MIN VIOLET

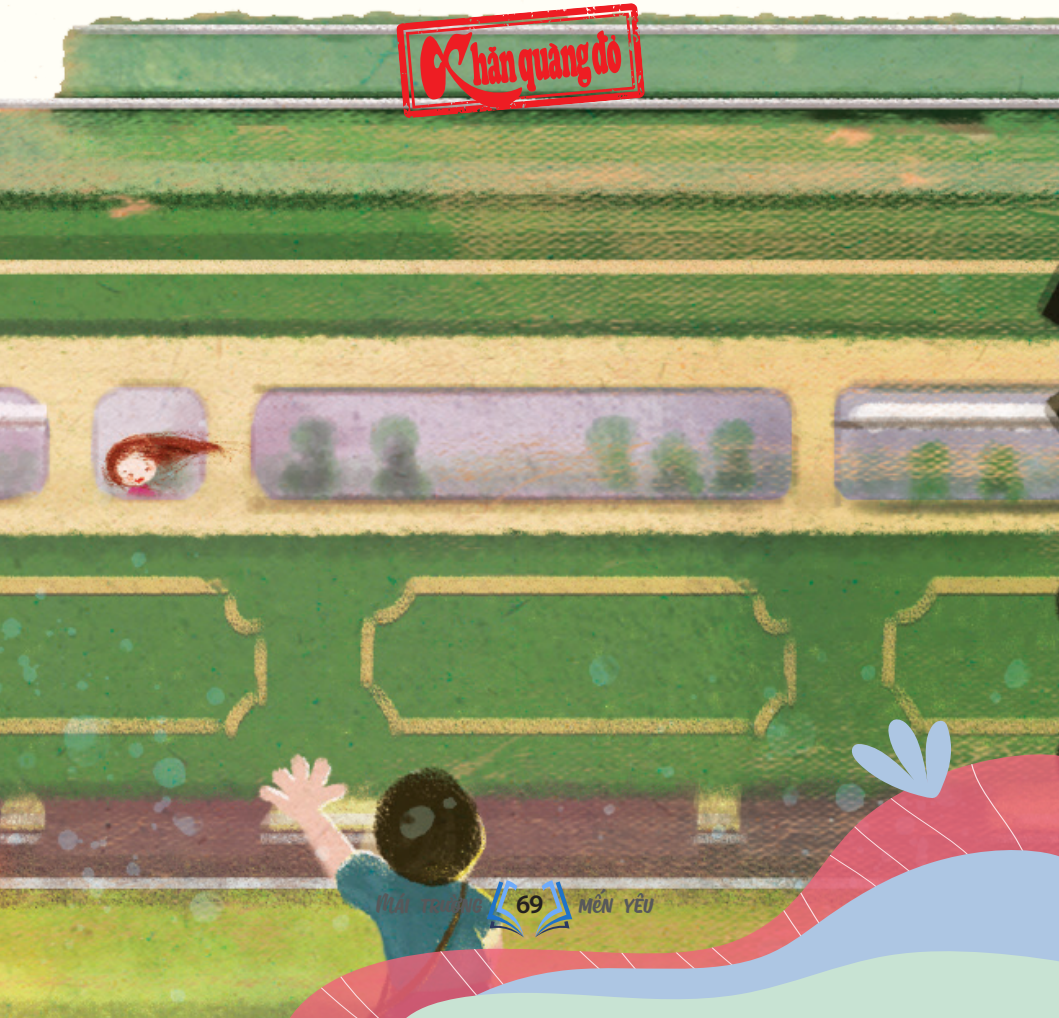

GIẢI NHÌ

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Khăn quàng đỏ

NGUYỄN PHẠM PHƯƠNG NHI
(Lớp 9/1 trường Bình Trị Đông, Q.Bình Tân)

Sở thích:

Học tiếng Anh và biết thêm những nền văn hóa của các nước khác.

Ước mơ:

Trở thành giáo viên tiếng Anh.

TUỔI 15

NGUYỄN PHẠM PHƯƠNG NHI
(Lớp 9/1 trường Bình Trị Đông, Q.Bình Tân)

Luân nể Như vì dù gì trước đây Như cũng là lớp trưởng. Như không học giỏi nhất, không xinh đẹp nhất, Như còn có phần "nhây" và hơi đanh đá nữa. Nhưng mọi chuyện vào tay Như đều trở nên suôn sẻ kì lạ. Đôi lúc Luân tự hỏi sao mình để ý đến Như như vậy. Giang sơn giữa Luân và Như khác nhau. Luân học lớp Toán còn Như học lớp Anh. Lớp Toán chơi thân với lớp Anh chẳng phải do hợp ý nhau mà là do

“duyên nợ”. Nếu lớp Toán hơi trầm tính thì lớp Anh đích thị là những bà cụ non nhiều chuyện và đanh đá mà Như là một ví dụ điển hình. Kiểu như ông bà xưa đã nói nồi nào úp vung nấy nên lớp Toán phải gắn bó với lớp Anh thôi.

Hôm kỉ niệm 20 năm ngày thành lập, trường tổ chức cắm trại cạnh bờ biển. Cả lớp Toán và lớp Anh đứa nào đứa nấy hí ha hí hửng lạ thường. Đến nơi, sau khi cùng nhau chơi hết mấy trò tập thể, lớp Toán ầm ĩ kéo sang trại lớp Anh ăn ké món thịt nướng. Ngoảnh đi ngoảnh lại không thấy Như đâu, Luân tìm quanh quẩn, thấy Như ngồi bó gối trên bãi cát ngắm sao.

Từ lúc quen biết Như, Luân chưa từng thấy Như có khuyết điểm gì ngoại trừ việc Như là một người quá nhạy cảm, luôn chú tâm vào các mối quan hệ, chỉ cần cảm mến giáo viên nào là

Như sẽ dốc hết sức học tập để vừa ý giáo viên. Có lẽ vì vậy mà Như cũng hay chú tâm đến những chuyện nhỏ nhặt, sợ người khác buồn lòng về bản thân mình. Như trong một cuộc thi cách đây không lâu, Luân biết Như đã học rất nhiều, biết Như đã cố gắng hết sức, chỉ là... may mắn chưa thật sự mỉm cười với Như. Kể từ cú sốc đó Như lao vào học tập ngày đêm, tìm cho mình cách học tập tối ưu nhất, nỗ lực đến tận cùng để rồi những điều ấy phần nào nhen nhóm ý định được chứng tỏ bản thân, được công nhận và hơn hết được giáo viên yêu quý. Đó không hẳn là khuyết điểm…

Nhiều suy nghĩ bỗng nhiên xuất hiện rối ren trong đầu, bất giác Luân ngồi xuống cạnh Như. Đêm ở biển bình yên, chỉ có tiếng sóng rì rầm và sao trời. Luân chợt hỏi nhỏ: “Bà còn buồn về kết quả cuộc thi lần trước hả?”, Như khẽ gật đầu. Quay sang nhìn thấy mắt Như long lanh, nhưng Luân chỉ biết lặng thinh. Ít khi Như thơ thẩn như bây giờ. Tự nhiên Luân thấy thương Như lạ.

- Mấy đứa lớp ông đi đâu hết rồi?

- Tụi nó đang lượm vỏ ốc ngoài kia kìa.

- Mình ra đó đi. Tui cũng thích lượm vỏ ốc lắm.

Như đứng lên chạy về phía biển, nơi những ánh đèn pin của tụi thằng Bảo, thằng Tân đang dò đếm từng bước trên bãi cát. Luân đi theo, chầm chậm, nhìn dáng Như chạy nghiêng nghiêng trên cát, tóc tung bay dịu dàng và đơn độc làm sao.

Tối hôm ấy, ngồi tán gẫu với nhau một tí thì mấy đứa lớp Toán chuồn vào lều ngủ. Chỉ còn lại vài con "cú đêm" trụ lại, trong đó có Như và Luân.

Như ngồi trước đám lửa, mắt Như long lanh. Chưa bao giờ Luân thấy Như thân quen như vậy.

Đột nhiên Như đứng dậy rồi đến ngồi cạnh Luân:

- Nè, nói thiệt đi, ông để ý ai trong lớp tui phải không?

- Ừ.

- *Chời*, thiệt luôn? Ai vậy, nói nhỏ tui biết đi!

Luân hít một hơi thật sâu:

- Bà chứ ai nữa!

- Cái gì?

Như nghe xong cười cười rồi cao giọng hát theo đám bạn…

Sáng hôm sau trong lúc ăn sáng Luân liều mạng hỏi:

- Như… Chuyện hồi tối?

- Chuyện gì?

- Thì... Bộ Như không nhớ thiệt hả?

Như cười tươi rói để lộ hai đồng điếu - dấu hiệu đặc biệt không lẫn đi đâu được của Như. Luân tự hỏi, có thật là Như không nhớ Luân nói gì hôm qua không?

15 tuổi. Luân, Như và các bạn đang có những kỉ niệm trong tim, đang chờ những kì thi phía trước…

N.P.P.N

Minh họa: MIN VIOLET

GIẢI BA

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Chăn quàng đỏ

PHẠM TRƯƠNG THÙY LÂM
(Lớp 7A6 trường Hà Huy Tập, Q.12)

Sở thích:

Sáng tác truyện tranh, nhân vật.

Ước mơ:

Trở thành nghệ sĩ.

Ô CỬA NHỎ CUỐI LỚP

PHẠM TRƯƠNG THÙY LÂM
(Lớp 7A6 trường Hà Huy Tập, Q.12)

Kỉ niệm về mái trường đẹp nhất trong tôi là chiếc ô cửa sổ đơn độc ở cuối lớp.

Vào những ngày đầu thu, những tia nắng vàng hoe chiếu vào ô cửa sổ lớp. Do lớp nằm ở tầng cao nhất trường nên từ cửa sổ phóng tầm mắt có thể thấy được các ngôi nhà to, nhỏ, các bụi cây xanh mướt hay có thể thấy được đàn chim đang bay lượn giữa bầu trời nhuộm màu đỏ rực có pha chút ánh tím làm cho khung cảnh ấy càng thêm phần bình yên và thanh bình đến lạ thường. Mà ở đó, ở một góc khuất im lìm, có một căn nhà nhỏ, xập xệ, cũ kĩ chen giữa các tòa nhà cao tầng trắng muốt. Có bà cụ với mái tóc trắng xóa, nếp da nhăn nheo cùng chiếc khăn choàng trên vai đã để lại ấn tượng sâu sắc cho tôi. Bà ngồi trên chiếc ghế mây ở trước sân nhà đan

từng sợi len, hình như bà đang đan một chiếc áo. Nét mặt của bà hiền từ, đôi tay của bà dù đã đầy những nếp nhăn nhưng bà vẫn luôn chăm chút, tỉ mỉ khi đan các sợi lại với nhau, giống như bà đang làm để tặng cho một ai đó vậy.

Hình ảnh ấy lặp lại mỗi ngày và dần dần việc nhìn ngắm, quan sát bà đang làm việc từ khi nào đã trở thành thói quen của tôi. Vào mỗi giờ ra chơi buổi sáng, tôi thường ngồi trong lớp để đọc sách cũng như để mong ngóng được nhìn thấy bà cụ. Nhưng lần đó chờ mãi chẳng thấy bà cụ đâu, chỉ có chiếc cổng nhà đã rỉ sét khép kín không một chút tiếng động.

Những cành hoa lài buông xõa trước cửa hiên nhà bà lão có một màu trắng muốt thuần khiết như đang mong ngóng sự xuất hiện của bà. Và rồi gần cuối buổi trưa, bà lão mới từ từ trong nhà bước ra. Tôi mừng rỡ vì cuối cùng cũng được gặp lại bà. Bà cũng ngồi ở trước sân, trên chiếc ghế mây đó nhưng không như lần trước, bà không đan len nữa mà bà cho bồ câu ăn. Những mẩu bánh mì của bà thu hút được rất nhiều chú chim bồ câu bay tới. Hình ảnh người bà dưới hiên nhà giờ trong tôi là một người rất dịu dàng, chu đáo trong việc chăm sóc mọi điều xung quanh. Bà trò chuyện cùng những chú chim với nét mặt thật vui tươi và hạnh phúc. Cạnh bà là một chiếc radio đã cũ. Có lẽ âm thanh không còn nghe rõ nên lâu lâu bà đưa tay vỗ nhẹ vào radio để nó hoạt động lại bình thường. Bà chỉ ngồi đó thưởng thức âm nhạc cùng với một tách trà khi đan những sợi len vào ban chiều. Thời gian dần dần trôi, ngày nào tôi cũng ngồi bên ô cửa sổ để nhìn bà.

Cái khung cảnh yên bình ấy cứ thế lặp đi lặp lại. Đến một ngày, tôi không còn nhìn thấy bà nữa.

2 ngày rồi 3 ngày, tôi lo lắng không biết chuyện gì đã xảy ra. Rồi ngày nọ, có một người với chiếc khăn trắng buộc trên đầu bước ra từ trong nhà bà. Tôi chợt hiểu và thực sự rất buồn vì biết bà đã ra đi. Cảm giác như tôi vừa mất đi người thân, thật sự rất hụt hẫng. Tôi tiếc rằng mình chưa bao giờ gặp gỡ hay trò chuyện với bà dù chỉ một lần. Sau đó, có một cậu bé bước ra khi đang mặc trên mình chiếc áo len màu đỏ. Tôi chợt hiểu ra bà đan áo cho cháu trai của mình, vì trời đang dần chuyển lạnh rồi.

Và đó cũng là một kỉ niệm khó quên đối với tôi. Những năm học sau, tôi chuyển sang phòng học khác nhưng bất cứ khi nào có dịp ghé vào phòng học cũ tôi đều bước đến bên ô cửa sổ ấy - nơi mà tôi thấy bà lần đầu tiên cũng như để tưởng nhớ về một người bà hằng ngày vẫn ngồi dưới mái hiên, tay tỉ mỉ với từng sợi len đỏ.

P.T.T.L

Minh họa: MIN VIOLET

GIẢI BA

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Khăn quàng đỏ

PHAN LÊ BẢO TRÂN
(Lớp 8A8 trường Trần Quốc Toản, TP.Thủ Đức)

Sở thích:

Đọc sách, đọc truyện tranh, viết lách và tìm hiểu về những điều thú vị trong cuộc sống.

Ước mơ:

Trở thành một dịch giả hoặc nhà văn.

BỘ BA

PHAN LÊ BẢO TRÂN
(Lớp 8A8 trường Trần Quốc Toản, TP.Thủ Đức)

Ba đứa nhỏ loay hoay với cái bàn đầy bim bim, ba hộp sữa và một máy tính xách tay. Chúng rục rịch chuẩn bị cho giai đoạn nước rút trước cuộc thi ngày mai.

Có người nói rằng thời học sinh của những đứa trẻ ngỗ nghịch thường vô cùng khó quên.

Một đứa đang cố gắng kiếm đoạn băng phù hợp để minh họa cho bài thuyết trình. Hai đứa còn lại cắm cúi ngồi đọc kịch bản cho hội thi sắp tới.

Hội thi *Hùng biện tiếng Anh cho các lớp tiếng Anh tăng cường*, nghe oách phải không?

Có lẽ đúng, nhưng chưa đủ. Những cô cậu học sinh ưu tú cũng có những kỉ niệm đáng nhớ của riêng mình.

Ba đứa nhỏ ấy là Trà, Pi và Khói.
Mọi người gọi đó là "bộ ba".

***

Chúng nằm trong đội ngũ học sinh ưu tú của lớp, được cô giáo cử tham dự hội thi lần này.

Cho nên ngày hôm sau Trà bắt đầu lên kế hoạch làm việc, soạn thảo nội dung hùng biện và phân công phần việc cho mọi người. Bởi vì Trà không nói lưu loát được như hai người kia, nên nó phát huy tối đa khả năng của mình, đó là viết và lãnh đạo.

Trà gửi bản thảo cho hai người còn lại sau khi phân chia nội dung nói cho mỗi người. Pi và Khói sẽ lo phần minh họa cũng như thiết kế màn trình diễn sao cho thật thu hút. Chủ đề lần này là "Môi trường", một chủ đề vừa dễ mà lại vừa khó. Dễ, vì có rất nhiều phương diện để khai thác. Khó, vì nó quá quen thuộc với mọi người. Cái gì quen thuộc quá thì người ta càng cảm thấy nhàm chán, lúc nào cũng vậy mà.

"Một bài hùng biện toàn lí thuyết thì quá nhạt nhẽo. Có lẽ tụi mình cần cái gì đó thiết thực hơn. Vì vậy, mình đề xuất thêm phần trình diễn mô hình tái chế từ rác thải" - Trà đề xuất.

Cả nhóm thảo luận kế hoạch với cô chủ nhiệm và thầy cô tiếng Anh để nhận được những lời đóng góp xây dựng cho bài hùng biện. Cô chủ nhiệm và các bạn trong lớp đề nghị sẽ giúp đỡ phần trình diễn mô hình, bao gồm âm nhạc, đội hình biểu diễn và mô hình tái chế.

Điều đó làm cả ba thấy yên tâm hơn nhiều.

***

Tiết Thể dục hôm qua thầy cho cả lớp nghỉ.

Bộ ba không muốn ngồi một chỗ nên Khói đề xuất đi một vòng quanh sân trường, vừa vận động tay chân vừa bàn bạc về buổi thi hùng biện vào ngày mốt. Pi đề xuất đến nhà mình để luyện tập và xét duyệt bữa cuối vào ngày mai.

Chúng đi một vòng, rồi lại một vòng nữa, vừa đi vừa nói đủ chuyện trên đời. Một chuyện quá sức bình thường và nhàm chán mà bạn cùng lớp không sao hiểu nổi chúng nó lại đi hoài.

Có phải người học giỏi luôn kì lạ như thế hay không?

Bộ ba đã nghe câu ấy nhiều. Chúng hiểu nhưng không bao giờ giải thích cả. Bởi vì đối với mỗi người thì niềm vui rất khác nhau. Có người vui khi có tiền, có người vui khi được khen. Còn đối với chúng thì niềm vui chỉ đơn giản là được đi vòng quanh trường và nói những chuyện mình thích thôi.

Được là học sinh ưu tú thật tuyệt. Bởi vì chúng thấy công sức của mình bỏ ra được trân trọng, những thành tích của mình được vinh danh. Nhưng sâu thẳm trong con tim non trẻ của chúng vẫn lo sợ, rằng mình

sẽ ra sao và mọi người sẽ nhìn mình bằng ánh mắt như thế nào nếu lỡ một ngày chúng thất bại. Cho nên chúng chạy đua liên tục, hồi hộp từng giây khi nhìn bảng xếp hạng thành tích tăng lên giảm xuống. Chúng còn quá nhỏ để đủ can đảm đón nhận những cái phủi tay của người khác.

Những giây phút bình yên dưới tán lá và mấy câu tán gẫu sao mà quý giá đến lạ.

***

"Bài thi hùng biện của lớp 7A9 xin được phép kết thúc. Chân thành cảm ơn quý thầy cô và các bạn đã lắng nghe."

***

"Giải Nhì hội thi Hùng biện tiếng Anh dành cho các lớp tiếng Anh tăng cường..."

"... Xin chúc mừng tập thể lớp 7A9!"

Trà nghe thấy âm thanh rộn ràng, chẳng rõ là tiếng vỗ tay của lớp, tiếng hò reo của Pi và Khói hay tiếng lòng của mình.

Trà nghe thấy âm thanh đó cho đến tận bây giờ.

Đã qua một năm kể từ khi ấy rồi. Khi nghĩ kĩ lại Trà thấy câu chuyện của mình cũng không quá đặc biệt, nhưng đó là câu chuyện mà Trà sẽ giữ trong lòng.

Bây giờ bộ ba ngày nào cũng không còn thi hùng biện với nhau nữa, nhưng đôi khi vẫn cùng nhau đi quanh trường và nói chuyện vu vơ.

Mỗi khi như thế, Trà nhìn lên những tán lá xanh rờn và chợt thấy nó giống màu áo của cậu bé Peter Pan, một cậu bé muốn sống mãi với tuổi thơ của mình và không bao giờ lớn lên ở miền đất Neverland của cậu.

Trà tự hỏi liệu có một Neverland nào để có thể giữ mãi tuổi mười ba, mười bốn của mình không?

Hoặc chí ít là giữ lại khoảnh khắc dưới tán cây này?

P.L.B.T

Minh họa: MIN VIOLET

GIẢI BA

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Chăn quàng đỏ

TRƯƠNG NGUYỄN KHÁNH QUỲNH
(Lớp 9A10 trường Trần Huy Liệu, Q.Phú Nhuận)

Sở thích:

- Xem phim.
- Nghe nhạc.

Ước mơ:

(Xin được giữ bí mật).

MÙA HÈ CUỐI CÙNG CỦA CHÚNG TA

TRƯƠNG NGUYỄN KHÁNH QUỲNH
(Lớp 9A10 trường Trần Huy Liệu, Q.Phú Nhuận)

"Từ tuần sau, các em không cần phải đến trường nữa nhé. Ngủ nhiều một chút, đừng học khuya quá. Chúng ta sẽ chuyển sang học trực tuyến."

Dòng tin nhắn hiển thị trên màn hình lạnh lẽo. Tớ nhìn nó rất lâu, rồi cuối cùng chưa kịp ngẩng mặt lên, nén lại thì một giọt nước nóng hổi đã rơi xuống, từng giọt, từng giọt một. Ướt đẫm. Cổ tớ nghẹn lại. Nỗi đau lấp đầy trong khoang họng của tớ. Tớ không thể khóc thành tiếng. Những chiếc bánh bích quy còn nóng, thơm lừng đang còn nằm trong khay, tớ vừa nãy định nhắn cho lớp rằng tớ làm bánh xong rồi đây, chỉ chờ bọn cậu thôi. Tớ vừa nãy còn nhớ đến Sữa, nhớ đến ánh mắt dịu dàng của cậu ấy và nghĩ cách "dụ" cậu ấy ăn bánh tớ làm nữa. Hôm đó, lớp mình đùa vui đến vậy. Còn hẹn hôm sau cùng nhau chơi nữa nhé, chỉ là không ngờ được đó là lần cuối, cảm thấy có chút mất mát. Câu chuyện mà ba mươi mốt cô, cậu thiếu niên cùng nhau viết suốt bốn năm, đặt một dấu chấm dang dở, chương cuối bị con Corona "lủm" mất rồi. Thật đáng ghét, đúng chứ?

"Tiểu Thư, nếu lần này cậu không đi, tớ nguyện làm "cá chiên" cùng cậu."

Ai định ăn thịt tớ thế nhỉ? Tớ đọc lại những tin nhắn trước đó. Phù Thủy nói: *"Tụi mình gặp nhau đi. Không phải Cá muốn nói gì sao? Tiểu Thư, nếu cô không đi, đừng trách ta ra tay tàn nhẫn."* Tớ phì cười. Nước mắt thật mặn. *"Nam Thâm, từ ngày cậu đưa quả táo cho tớ vào giờ ăn trưa, tớ đã biết cậu rất ác độc."* Thật ra, quả táo rất ngon. Chỉ là cậu ấy khiến tớ nhớ đến Bạch Tuyết. *"Được thôi, quán cũ"*.

***

"Nước cam và bánh ngọt của Tiểu Thư, Coca siêu lạnh và bắp rang bơ của Phù Thủy. Tớ… tớ được học bổng của Mỹ rồi. Xin lỗi, đã lỡ hẹn." Cá nói thật nhanh. Phù Thủy làm tràn Coca ra ngoài. Tớ biết mình không nghe nhầm. Phù Thủy à, nếu cậu không có tính cẩn thận gần như tuyệt đối đó thì cho dù Cá lặp lại một trăm lần như thế, tớ vẫn tin mình nghe nhầm. Không phải đã hứa đi cùng nhau nữa hay sao?

***

Cô chú đến đón Cá. Còn hai đứa, Phù Thủy và tớ. Cậu ấy là Phù Thủy khó tính, cầu toàn trong mắt của Cá và tớ. Nhưng lại là Nam Thâm học giỏi, dễ mến trong mắt tất cả mọi người. Phù Thủy bất bại ở các kì thi Tiếng Anh. Đây là lí do Cá gọi cậu ấy là Phù Thủy. Phù Thủy rất thích các hiệp sĩ. Ba năm trước, cậu ấy còn cùng bố sang nước ngoài tham dự triển lãm về các-hình- tượng- chiến- binh- ở- châu- Âu. Nhưng hồi bảy tuổi, lần đầu tiên Phù Thủy cảm thấy 15 chiếc khiên trên tấm bằng Movers của mình thật đau mắt. Lúc ấy, Cá chỉ có mỗi 9 khiên và đó là kì thi Starters.

"Thật ra, tớ rất vui cho Cá. Tớ biết những năm qua cậu ấy rất nỗ lực. Bố mẹ so sánh, giáo viên Tiểu học lại thích tớ vô cùng, làm bạn với tớ, Cá đã chịu biết bao áp lực chứ! Nhưng tớ đã vì cậu ấy mà cố gắng học Văn, cậu nói xem con trai viết tập làm văn được 8,5 như tớ có hiếm không?!" Tớ mỉm cười. Phù Thủy vì Cá mà nỗ lực. Giống như tớ vì Sữa mà cố gắng đạt 10 điểm Toán vậy ấy.

Có những chuyện rõ là biết không có khả năng, nhưng những đứa trẻ như chúng ta vẫn ngốc nghếch cố gắng. Tình cảm ở tuổi hoa niên, vì sự đơn thuần mà tỏa sáng rực rỡ, đẹp vô ngần. Sau đó Phù Thủy hát khe khẽ: *"Mùa hè cuối cùng, chúng ta phải nói lời tạm biệt, thật muốn biết cậu sẽ nhớ điều gì về tớ…"*

Hát bâng quơ thôi, nhưng lại làm tớ thổn thức. Có lẽ, sẽ chẳng có gì cả. Tớ và cậu thiếu niên mặc chiếc áo sơ mi trắng, thơm mùi nắng ấy…

***

Tớ về nhà. Bé con, em gái tớ đang lăn qua lăn lại, mẹ bảo nó chờ tớ nãy giờ, không biết nó định hỏi tớ câu hỏi hóc búa nào nữa…

- Chị à, chị có tiếc không?
- Tiếc gì cơ?
- Tiếc vì chị không học trường chuyên ấy.

Nếu như bốn năm trước, con bé hỏi tớ câu này, có lẽ tớ sẽ đưa ra một đáp án khiến tớ hối hận. Cảm ơn em, bé con, vì khi ấy đã không hỏi chị.

- Chị không cảm thấy tiếc, không bao giờ!

Bốn năm này, ngôi trường bình thường của thành phố này đã mang đến cho tớ những người bạn là các cậu. Đó là điều tuyệt vời nhất.

"Năm sau, em phải làm bài khảo sát để quyết định "ngôi nhà" bốn năm tới của em ở đâu. Đừng áp lực nha!". Cho dù học ở đâu đi chăng nữa thì những ngày sau đó vẫn là những ngày tuyệt vời nhất!

***

Tạm biệt, mùa hè cuối cùng của chúng ta!

T.N.K.Q

Minh họa: MIN VIOLET

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Khăn quàng đỏ

KIM KHÁNH HÀ
(Lớp 9A2 trường Võ Văn Kiệt, TX.Phú Mỹ, Tỉnh Bà Rịa-Vũng Tàu)

Sở thích:

Đọc, phân tích sách và phim, tranh biện và dành thời gian cho môn học yêu thích của mình là Hóa.

Ước mơ:

Trở thành bác sĩ; Tham gia viết lách.

NHỮNG BÀI VĂN LAN MAN

KIM KHÁNH HÀ
(Lớp 9A2 trường Võ Văn Kiệt, TX.Phú Mỹ, Tỉnh Bà Rịa-Vũng Tàu)

- Châu Anh, đứng lên xuống ngồi chung với Tâm, đổi chỗ với Mai nhé!

Buổi sáng thứ hai hôm ấy, tôi xách chiếc cặp nhỏ vào người rồi bước đến bàn nơi nhỏ Tâm đang ngồi và với ánh mắt tiếc nuối, tôi chào tạm biệt chiếc bàn cũ.

Tôi biết rõ hơn cả cái nguyên nhân sâu xa cô chuyển chỗ tôi, không phải bởi nói chuyện, cũng chẳng phải bạn này không nhìn thấy đường, bạn kia không nhìn thấy đường mà chỉ có một lí do duy nhất rằng cô muốn nhỏ Tâm, đứa con gái tóc lúc nào cũng búi cao với cái nơ trắng xinh xắn của nó là đứa có thể kéo tôi có một con điểm Văn đáng mơ ước.

Bước vào năm lớp 9, đã kiểm tra mấy bài Tập làm văn và tôi chỉ "đi đều" với 6; 6,5 ; 6,75;... hiếm lắm tôi mới được cầm trên tay con điểm 7 và lời nhận xét lần nào cũng có một điểm chung khiến tôi đọc đến thuộc: "Bài viết còn lan man, không xoáy sâu".

Tôi chẳng biết làm cách nào để cải thiện việc ấy và khi chuyển chỗ, tôi cũng chẳng hi vọng gì nhiều về những con điểm

ấy sẽ tan biến trên bài Tập làm văn của tôi…, nhưng như một điều lạ kì, tôi đã nhầm to, nhầm rất to…

Cứ mỗi lần đến tiết Văn, nhỏ Tâm lúc nào cũng viết thật nhanh rồi nhìn tôi với cặp mắt như một cô giáo nhìn đứa học sinh, còn tôi luôn sẽ làm một công việc như đối với cô là đưa bài cho nó đọc và sửa. Hồi đầu, những trang vở của tôi chi chít những dấu gạch bút chì, những chữ thêm vào cũng chi chít không kém gì.

- Châu Anh, mày bỏ cái này đi, cái này dẫn nhiều quá, không cần thiết.

- Châu Anh, đoạn này mày phải tập trung kể sự việc chính chứ đừng chỉ miêu tả thiên nhiên.

- Châu Anh, đừng viết nhiều sự việc quá mà không có sự việc nào được nhấn mạnh cả!

Các câu nói ấy xuất hiện cùng cái giọng lúc thì hối hả, lúc thì phàn nàn, cũng có lúc thì lại thở dài và cứ thế, với mỗi bài cô giao, tôi lại được nhỏ sửa cho và phải viết lại, chỉnh lại lúc nào cũng sẽ nhiều hơn con số 2.

Tôi chẳng lấy gì quá háo hức mỗi lần nhỏ

sửa, chỉ nghe rồi gật gật và làm theo lời nhỏ. Còn nhỏ thì lại khác, nhỏ nhiệt tình đến lạ, nhiệt tình đến mức khiến tôi thấy ngại thật ngại. Tâm đem cả gia tài tư liệu về những bài văn hay, những cách viết văn hiệu quả và cả những tài liệu nó tự soạn ra cho tôi và lúc nào cũng hối thúc tôi như một thói quen. Nhỏ cũng từng giận tôi đến phát cáu bởi sao tôi cứng đầu đến thế, sao tôi chẳng chịu làm bài để cải thiện và những lần đấy thì tuyệt nhiên, tôi sẽ chẳng nghe tiếng nhỏ hối giục ngày ngày nữa.

Cứ thế, thời gian dần trôi và rồi tôi cũng chẳng thể đếm nổi tôi đã làm mòn bao nhiêu cây viết chì, đã đọc bao nhiêu là sách và đã viết bao nhiêu bài văn nhỏ giao nữa. Tôi cũng quen dần và nhiều lúc, tôi thấy văn của mình đã khác so với trước đây.

Và như ông bà ta đã nói:

"Có công mài sắt, có ngày nên kim".

Lần đầu tiên trong đời, tôi cầm trên tay con điểm 9 mà lòng vui sướng tột cùng. Tôi đã kể lại "Bếp lửa" của Bằng Việt

một cách hoàn hảo nhất đối với tôi từ trước tới giờ, tôi đã không còn nhìn thấy "Lan man" và "Cần xoáy sâu" quen thuộc nữa rồi, thay vào đó là "Có tiến bộ vượt bậc, viết rất tốt, tiếp tục phát huy". Rồi vô thức, quay người sang nhìn Tâm và nhỏ nhẹ khẽ cười với tôi với ánh mắt lúc này đã trìu mến và thân thương đến lạ. Tôi bất giác nói với nhỏ:

- Cảm ơn mày nhiều lắm, cô giáo nhỏ của tao!

Rồi nhỏ cũng nói lại với tôi mà mặt đỏ bừng bừng:

- Cũng cảm ơn mày nhiều, vì đã trở thành học trò đầu tiên của tao.

Nhỏ quay nhanh ra phía cửa sổ đang phảng phất mùi gió đông lạnh, mái tóc nhỏ bay bay bên cửa và nụ cười nhỏ cũng đã ánh lên vẻ tươi vui. Từ ngày hôm đó, tôi đã biết vì sao nhỏ lại nhiệt tình với tôi đến thế. Đó không chỉ bởi vì một nhiệm vụ cô giao mà cao cả hơn, nó còn là tình bạn dần bền chặt và cũng là những kí ức khó phai trong lòng cô bạn Tâm của tôi, người nuôi lớn ước mơ trở thành cô giáo dạy Văn.

Cảm ơn những bài viết lan man ấy, cảm ơn thật nhiều khi được ngồi cạnh Tâm vì nhờ tất cả những điều đó, cả tôi và cả Tâm đã có những kỉ niệm chưa biết đến bao giờ mới trải nghiệm lại lần nữa trong đời.

K.K.H
Minh họa: HÀNH THIÊN

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

VĂN TRẦN BẢO NAM
(Lớp 6/8 trường Võ Trường Toản, Q.1)

Sở thích:

- Chơi bóng rổ.
- Học môn Văn.

Ước mơ:

Trở thành Tiktoker và người chỉnh ảnh chuyên nghiệp.

KÍ TÊN BẠN THÂN THỜI TIỂU HỌC

VĂN TRẦN BẢO NAM
(Lớp 6/8 trường Võ Trường Toản, Q.1)

Thành phố Hồ Chí Minh, ngày 12 tháng 1 năm 2020.

Phúc Hưng thân mến!

Đã qua kì thi học kì một rồi, chắc là cậu vẫn đạt thành tích tốt như trước đây phải không? Trường Trung học Thực hành Sài Gòn của cậu xa tít tận quận Năm còn tớ đang học tại trường Võ Trường Toản ở quận Một.

Lên cấp hai rồi, bài vở nhiều hơn nên buổi tối, tớ thức khuya hơn một chút để chuẩn bị bài, cậu có giống tớ không? À, thầy cô trường tớ giảng bài rất dễ hiểu nên tớ luôn đạt kết quả tốt các môn học. Thích lắm!

Hưng ơi, có còn nhớ lần tụi mình đi dự sinh nhật bạn Tuấn không? Hôm đó cũng là ngày Quốc tế Thiếu nhi nên các khu vui chơi đông nghìn nghịt. Ngày hôm đó vui thật vui, tụi mình không chỉ ăn tiệc mà còn tha hồ chơi thỏa thích ở khu Big Fun thuộc tầng 4 trong siêu thị ACE. Trong lúc chờ cô Thy - mẹ của Tuấn đi mua vé, các bạn háo hức chạy lung tung, nhìn cái này, ngó cái nọ. Cái gì cũng thích mà trong túi bạn nào cũng chỉ có vài ngàn. Hài quá là hài.

- Trời ơi, đẹp chưa nè!

- Mua đi. Chơi xong cho tớ mượn nha!

- Tiền đâu mà mua! Có mười ngàn thôi.

- Khi nào đến sinh nhật cậu, tớ sẽ nói ba mẹ tớ mua làm quà tặng cậu. Ha ha!

Nhớ lại mấy câu nói của các bạn hôm ấy, tớ không ngăn được nụ cười và da diết mong được gặp lại những gương mặt thân thiết hồi lớp năm biết bao. Tớ cứ nghe vẳng đâu đây tiếng cười giòn tan của tụi mình và các bạn khi cùng chơi trốn tìm. Cái trò chơi

quen thuộc từ thuở bé tí nhưng được chơi cùng bạn bè thân thiết vẫn thú vị và hấp dẫn như một trò chơi mới mẻ. Công nhận Tuấn tài thật. Trốn kĩ tới đâu cũng bị Tuấn tìm ra. Tớ cũng tài luôn vì chỉ duy nhất tớ nghĩ ra chỗ ẩn nấp công khai nhưng lại bí mật. Lúc nghe các bạn hò hét báo động, tớ cố gắng nhịn cười vì sợ bị phát hiện.

- Trốn kĩ Nam ơi! Tuấn đi qua chỗ chơi "bạt nhún" đó!

- Tuấn chạy rẽ bên trái rồi nha Nam.

Cuối cùng khi Tuấn la to:

- Chịu thua, ra đi Nam.

Lúc đó, từ dưới đống banh dày đặc trong khu nhà banh, tớ trồi lên và thở hổn hển, miệng cười toe toét. Trông thấy tớ, cậu đã nhảy tưng tưng và lắc qua lắc lại, đưa ngón tay cái lên và nói:

- Siêu trốn tìm. Giỏi thật nha.

Sau đó lại là những tràng cười lanh lảnh, tiếng hò hét khi bị cái bạt nhún lò xo hất lên cao rồi rơi xuống. Mặt đứa nào cũng đỏ bừng và trán lấm tấm mồ hôi nhưng miệng vẫn không ngừng cười và hét. Chưa bao giờ lớp tụi mình gần gũi, thân thiết bằng hôm đó. Đứa này ngã chúi, đứa kia đưa tay kéo đứng lên. Có lúc cậu, tớ cùng ngã lăn. Chơi thỏa thích lại xuống McDonald's ăn lần nữa rồi xem phim ở CGV. Cô Thy mua bắp rang cho mỗi đứa một hộp to đùng vậy mà cũng tranh nhau. Bạn này bốc của bạn kia rồi đuổi nhau vòng vòng cho đến khi vào rạp mới thôi. Mãi đến chiều tối, khi những ngọn đèn đường thức giấc thì cùng ra về. Tất cả cùng để tay lên miệng làm loa đồng thanh hét to:

- Chúc Tuấn sinh nhật vui vẻ!

Giờ thì tất cả cái nhóm nghịch ngợm, thân thiết ngày nào của chúng mình như đàn chim đã vỗ cánh bay về các phương trời. Tớ không gặp lại bạn nào ở ngôi trường cấp hai này. Nhưng kỉ niệm với các bạn, tớ sẽ lưu giữ

mãi và ngày vui ấy chính là hơi ấm mang lại nụ cười, sự thoải mái cho tớ mỗi khi cần thư giãn sau những ngày học tập căng thẳng. Hưng nhớ học tốt và trả lời thư của tớ nha.

Bạn thân thời Tiểu học

Văn Trần Bảo Nam

V.T.B.N

Minh họa: MIN VIOLET

MỖI KỈ NIỆM DƯỚI MÁI TRƯỜNG LÀ MỘT BÔNG HOA NỞ RỘ TRONG TÂM HỒN TÔI

VĂN TRẦN BẢO NAM
(Lớp 6/8 trường Võ Trường Toản, Quận 1)

Thời gian như ngọn gió vô hình nhẹ nhàng lướt qua và mỗi ngày, mỗi tháng, mỗi năm đều thầm lặng để lại trong tôi những kỉ niệm ấn tượng mà tôi nhớ hoài không quên.

Học kì một thật sôi nổi với bao hội thi, bao ngày vui, tôi đã hân hoan, náo nức cùng cả lớp tập nghi thức, tập văn nghệ rồi nỗ lực kéo co, say mê đọc sách trên lớp, tham gia ngày hội Hương Sách... Mỗi một buổi tập, mỗi một ngày hội là một bông hoa nở rộ cho cuộc sống và

mái trường của tôi thêm rực rỡ sắc màu. Học kì hai, tôi lại lần nữa tham gia hội thi nghi thức cấp quận. Khác biệt là không phải chỉ có ba mươi sáu gương mặt quen thuộc của lớp mà đội nghi thức lần này có nhiều gương mặt mới được thầy Tài (Phó Tổng phụ trách) tuyển chọn từ các lớp sáu "bốn", sáu "mười một" và bảy "ba". Thế là chi đội của lớp tôi chỉ còn lại mười lăm thành viên được vinh dự đứng chung trong đội hình tập luyện của Liên Đội.

Ái chà! Mới qua một học kì và một tháng nghỉ Tết mà chúng tôi tay chân lúng túng, đầu óc quên trước, quên sau nên động tác theo hiệu lệnh cũng nhầm lẫn, sai sót khá nhiều. So với chúng tôi, thầy Tài vất vả hơn rất nhiều. Thầy phải quan sát nhận biết đội viên nào làm sai rồi sửa, uốn nắn cho từng người, từng động tác một. Cứ như thế, những buổi tập đầu trôi qua với những giọt mồ hôi đọng trên trán, trên lưng áo của thầy trò chúng tôi. Có vài bạn thiếu tập trung nên thầy Tài phải liên tục nhắc nhở và vì nói nhiều nên giọng thầy dần khàn khàn và tôi đọc được sự mệt nhọc trong

đôi mắt ánh lên những tia phờ phạc. Tội thầy quá đi! Những ngày tiếp theo suôn sẻ hơn, đội hình đã ổn định đi vào nề nếp nhuần nhuyễn hơn. Sau đôi kính cận là niềm vui tỏa ra từ tia nhìn rạng rỡ của thầy. Lòng tôi cũng nhẹ nhõm và hân hoan hơn. Thường chúng tôi tập bên Thảo Cầm Viên và tôi thích lắm vì có sân rộng, có cây xanh, thỉnh thoảng gió dìu dịu thổi qua, lá cây đu đưa, xào xạc hát reo làm tâm hồn tôi bay bổng và sảng khoái lạ thường. Buổi trưa, chúng tôi hay ngóng nhìn ra phía cổng và sẽ có nhiều tiếng reo ồ lên:

- A! Cô đến! Cô đến kìa các bạn!

-A! Cô Nhung! Cô Nhung các bạn ơi!

Không chỉ riêng mười lăm "cái loa" của lớp mà còn một số các anh chị lớp bảy năm trước được cô chủ nhiệm cũng vui vẻ hò reo. Có hôm cô xách hai bên tay mấy túi to đựng đầy các li trà sữa kèm theo hộp bánh quy Danisa. Có hôm

cô lại xách một thùng đá, bên trong là trà tắc và cô phân chia mỗi đứa một li. Ui! Nước ngọt mát như nụ cười của cô và chúng tôi tận hưởng cảm giác nước ngon, bánh thơm và sự quan tâm chăm sóc của cô. Thầy Tài cười trêu chọc:

- Không biết là reo mừng vì cô Nhung đến hay là vì có nước uống!

Chúng tôi ào ào cười và đồng thanh la to:

- Cả hai thầy ơi!

Thầy và cô nhìn nhau cười như ngầm nói với nhau hai tiếng "chịu thua". Tập hăng say, vui đùa thỏa thích khi nghỉ giải lao, cứ vậy mà Liên Đội chúng tôi tiến dần đến ngày thi với chút lo lo vì bạn giữ vai trò Chi đội trưởng không biết có phải vì áp lực hay không mà thỉnh thoảng lại quên "bài". Thầy Tài nhắc hoài, kiên nhẫn động viên mãi mà bạn không hoàn toàn vơi áp lực nên thầy có vẻ buồn bực, còn chúng tôi thông cảm tâm trạng của cả thầy và bạn. Ai cũng đặt nhiều hi vọng vào kết quả nên khó mà thư giãn. Bản thân tôi cũng vậy. Thi cấp quận nên Liên Đội nào cũng giỏi, cũng cố hết sức. Thật là khó!

Ngày thi đến, một sáng chủ nhật trời trong xanh, nắng vàng như cam mật, trong bốn trường cùng thi cấp quận thì chúng tôi đến sớm nhất. Ôi, cái cảm giác hồi hộp đan xen lo lắng và vui vui sao mà khó diễn tả trọn vẹn bằng lời. Hội thi bắt đầu và chúng tôi thi ở trạm đầu vô cùng khó vì bạn chỉ huy không canh đều mà hôm tập, thầy Phó tổng phụ trách đã liên tục nhắc đi nhắc lại. Đáng tiếc là bạn lại quên, những ánh mắt tiếc nuối nhìn về phía bạn. Ba trạm còn lại, chúng tôi vượt qua tốt đẹp bằng tất cả sự quyết tâm của tất cả đội viên. Năm sau chúng tôi sẽ cố gắng thêm.

Rời hội thi, chúng tôi cùng các thầy cô đi ăn gà rán ở Mc Donalds. Các bạn đến điểm hẹn bằng xe taxi còn tôi được ba chở. Ngồi sau lưng ba, tôi huyên thuyên kể lại buổi thi bằng tất cả niềm vui đang bừng bừng. Ăn xong, chúng tôi "tiến quân" ra Đường Sách. Hay quá! Sáng nay có buổi giao lưu và kí tặng sách của nhà báo Cù Mai Công với quyển sách có tựa đề *"Sài Gòn một thuở "Dân Ông Tạ đó!"*. Chúng tôi đứng

lắng nghe say sưa và tôi mua một quyển, tôi không quên bước lên sân khấu xin chữ kí của tác giả. Cầm quyển sách ra về mà niềm vui rộn ràng trong tôi. Với niềm vui ấy, tôi theo các bạn đi dạo thêm nhiều gian hàng sách khác và mua thêm vài quyển yêu thích.

Khi về đến nhà, tôi nhận được thông báo trường tôi đoạt giải B "Tiếng kèn Đội

ta và Nhịp điệu Măng Non". Thật là tự hào biết bao! Thêm một phấn khởi nữa là trên báo Tuổi Trẻ có hình tôi đang mua sách với dòng chú thích "Các em nhỏ đang đọc sách Ông Tạ và ăn bánh Ông Tạ".

Không biết các bạn khác thế nào còn với tôi thì đây là một chủ nhật hạnh phúc, một chủ nhật màu hồng. Tham gia hội thi và đón nhận nhiều niềm vui cứ như đang uống một li hạnh phúc. Kỉ niệm trường lớp là như thế đó. Nhẹ nhàng, thầm lặng đi vào tâm hồn tôi và ở lại trong trái tim tôi như những ngọn nến nhỏ, những bông hoa xuân. Mỗi hội thi, mỗi phong trào đã gắn kết tôi cùng thầy cô, bạn bè, trường lớp. Tôi sẽ không ngừng tích cực để có thêm nhiều kỉ niệm đẹp của những tháng năm đi học nơi mái trường Võ Trường Toản yêu thương.

V.T.B.N

Minh họa: HÀNH THIÊN

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

NGUYỄN THỊ BÍCH NGỌC
(Lớp 9/10 trường Nguyễn Hiền, Q.12)

Sở thích:

- Đọc truyện.

Ước mơ:

Viết một cuốn tiểu thuyết để đời.

CÂY BÀNG TUỔI THƠ

NGUYỄN THỊ BÍCH NGỌC
(Lớp 9/10 trường Nguyễn Hiền, Q.12)

Trường cũ của tôi có những cây bàng rất cao. Giờ tôi thấy chúng bình thường, nhưng trong kí ức, những cây bàng đó thật cao. Trong trí tưởng tượng trẻ con lúc ấy, chúng vươn cao chạm đến bầu trời, xuyên thủng chín tầng mây trắng xóa, vượt đến một nơi rất đẹp gọi là thiên đàng, nơi có những nàng tiên xinh đẹp.

Nhiều khi tôi ngẩn ngơ ngước cổ hết mức nhìn lên ngọn cây, bất giác hỏi thầm có khi nào các cô tiên đang viết thư cho chúng tôi vào lá cây, đợi chúng già đi, rụng xuống thì chúng tôi sẽ nhặt lên và đọc, rồi viết lời hồi đáp, ném chiếc lá sao cho thật cao, để các nàng tiên có thể chụp lấy, đọc thư của chúng tôi. Tôi nhặt những chiếc lá bàng rơi xuống, săm soi kĩ từng đường gân chi chít ẩn hiện, tưởng tượng đó là chữ của tiên trên trời mà khi chết đi, nếu là người tốt thì sẽ được lên đó và học loại chữ này. Lá bàng lớn gần bằng một bàn tay, hình giọt nước, mặt trước trơn nhẵn còn mặt sau thì nham nhám. Tôi rất thích những lá to và dài gần bằng quyển tập, nhìn chúng khác biệt và độc đáo hơn hẳn.

Tôi không quan tâm nhiều lắm đến những trái bàng, vì khi rụng xuống đất chúng đã khô và dính đất, không còn tươi xanh như ở trên cây. Thân cây màu nâu nhạt thếch như áo mặc lâu ngày, hơi khẳng khiu nhưng cực kì cứng cáp. Tán cây cao, cành xen cành, xòe rộng một bóng râm tròn mát che nắng chúng tôi khi học thể dục, một cây dù mát rượi giữa nắng miền Nam chói chang nóng bỏng. Có lần, cô tôi ra đề tả một loài cây, cô bạn T đã tả cây bàng "như một cái bánh kem nhiều tầng khổng lồ". Cây bàng nhiều tầng, tầng thấp nhất xòe rộng nhất, càng lên cao bán kính càng nhỏ dần, nên ngồi sát gốc cây dĩ nhiên mát hơn ngồi ngoài rìa bóng râm.

Đáng lẽ tôi đã quên kỉ niệm này từ lâu, cũng như nhiều kỉ niệm tưởng chừng như không thể nào quên khác, cho đến một lần lười nhác tựa đầu trên khung cửa sổ, hững hờ ngắm nghía cây bàng ở quán cà phê đầu ngõ, đúng thật là "một cái bánh kem nhiều tầng" như T tả năm nào, chợt giật mình thấy cây bàng đó không

xanh như tôi vẫn nghĩ, nó ngả màu cam của hoàng hôn, một vài chiếc lá giống màu "mặt trời đỏ rực như hòn lửa", vài chiếc vẫn vàng tươi như tia nắng óng. Cái cây được phủ bằng một biển lá của nắng và mặt trời, như ánh lên trong chiều sắp tắt, đó là một cảnh tượng đẹp đến ngơ ngẩn, không rời mắt được: cây bàng cuối mùa thu. Ở căn nhà gần nhà tôi, có anh thanh niên hát rất hay vừa ngân nga khúc "Nhớ mùa thu Hà Nội" của Trịnh Công Sơn vừa đệm guitar êm ái:

"Hà Nội mùa thu
Cây cơm nguội vàng
Cây bàng lá đỏ
Nằm kề bên nhau
Phố xưa nhà cổ
Mái ngói thâm nâu."

Đây là Thành phố Hồ Chí Minh, cách thủ đô xa lắm, nhưng vẫn có "cây bàng lá đỏ". Thốt nhiên, hình ảnh đó thân quen đến lạ, như tiếng gọi vọng về từ quá khứ. Mất một lúc, tôi chợt nhớ ra, cây bàng lá đỏ, chúng

có trong kỉ niệm của tôi, một thời thơ ấu dưới mái trường xưa. Tập thể dục đầu giờ ra chơi, cô bạn N.Á lom khom nhặt những lá bàng đỏ cam dưới đất, chọn những lá còn nguyên vẹn to nhất, nói là sẽ sưu tập và giữ gìn những chiếc lá này cẩn thận, chỉ đơn giản là vì chúng đẹp mắt. Ngồi chào cờ, chợt một chiếc lá bàng rơi xuống đầu tôi. Nó thật đẹp, nhựa cây trắng như sữa ở đầu cuống, phần lá đầu cuống hơi xanh nhưng càng ra xa càng chuyển vàng, vàng chuyển dần thành cam, rồi gần nửa lá đã thành đỏ như hoa mào gà. Với tôi, đó là điều kì diệu lắm, một chiếc lá nhiều màu! Những ngày cuối năm hoa phượng nở đỏ rực thì lá bàng vẫn thuần một màu xanh diệp lục và cây bò cạp vàng ra hoa vàng óng, chúng tôi nhặt những hoa lá rơi xuống đất, xé vụn lá bàng, trộn cùng cánh hoa phượng, hoa bò cạp vàng và lá phượng nhỏ li ti, tung lên như người ta tung các vụn giấy màu để ăn mừng…

Có lẽ tôi quên rồi. Càng lớn người ta càng

dễ quên những kỉ niệm ấu thơ, người ta không có thời gian để nhớ về, dành đầu óc cho hiện tại và tương lai, bỏ quá khứ lại nơi nó thuộc về. Chợt một hôm nhớ ra, người ta ồ lên xúc động, rồi chìm đắm trong kí ức êm đềm xưa cũ. Những cây bàng tuổi nhỏ đã góp phần vào tuổi thơ tôi cùng các bạn, âm thầm lặng lẽ. Ôi nhớ biết bao là nhớ những cây bàng mến yêu!

N.T.B.N

Minh họa: MIN VIOLET

CÁM ƠN VÌ NHỮNG GIỌT MỒ HÔI ĐÃ CHẢY CÙNG NƯỚC MẮT

NGUYỄN THỊ BÍCH NGỌC
(Lớp 9/10 trường Nguyễn Hiền, Q.12)

Thiệt là một buổi chiều đáng nhớ. Vừa đáng nhớ vừa đong đầy cảm xúc. Buổi chiều lớp 9/10 dấu yêu của tôi thi đấu bóng chuyền cấp trường.

Đã là thi đấu thể thao thì dĩ nhiên nó như một bộ phim bom tấn, gay cấn, hồi hộp, những pha hành động hết sức bất ngờ và kịch tính, hút hồn các cổ động viên, huống hồ gì đây là lớp tôi nữa. Đội bóng lớp tôi 6 đứa, T.T, M.T, T, M.P, H.P, Q.A, tụi nó thiệt là quá giỏi. Tôi nhớ hoài tiếng reo hân hoan của những cổ động viên hết sức nhiệt tình lớp tôi khi đội nhà chiến đấu một cách

2
1
7
5

vô cùng xuất sắc và giành quyền vào chung kết. Phải nói đây đúng là một tin chấn động (theo nghĩa tích cực) với lớp tôi, nghĩa là vui không biết tả làm sao cho xiết.

Không biết đã bao giờ tôi cổ vũ một trận đấu nhiệt tình như vậy chưa. Mỗi lần 9/10 ghi bàn, tôi và lớp tôi la hét rầm trời trong sự vui mừng. Và khi bị đối thủ ghi bàn, lại vang lên những tiếng "Cố lên, cố lên!", "Chín mười, chín mười, chín mười!". Khi dẫn trước, lớp tôi phấn khởi. Khi bị dẫn trước, lớp tôi càng nỗ lực, càng hi vọng. Đó là thứ tinh thần đáng quý mà không phải lớp nào cũng có. 9/10!

Đội bóng 9/10, thiệt tội nghiệp tụi nó! Theo tình hình sân bóng, Q.A, M.T, M.P quyết định không mang giày để chơi tốt hơn, nên sau mấy tiếng lăn lộn trong hiệp 1 trận chung kết cộng thêm trận bán kết trước đó, chân đứa nào cũng phồng rộp lên, thậm chí còn chảy máu. Chắc tụi nó mệt rồi! Nhìn đứa nào cũng mồ hôi ướt đẫm. Cố lên mấy bạn, đã vô chung kết được rồi thì chơi tới cùng luôn!

Sau mấy phút nghỉ mệt ngắn ngủi, trận đấu tiếp tục, lại thi đấu với đôi chân không giày vừa được xức thuốc rồi băng bó. Đội bóng lớp tôi, chắc tụi nó đuối sức rồi, mong sao vẫn đủ sức để chiến thắng. Cố lên, 9/10 ơi! Chưa bao giờ tôi lo sợ và hồi hộp tới vậy. Ước gì hồi nãy được giải lao thêm chút nữa, mấy phút mà cứ tưởng mấy giây nghỉ ngơi, thêm vài ngụm nước, sao mà đủ hồi sức đây. Nhưng chuyện đáng nói là, bất chấp tất cả, đội bóng lớp tôi vẫn tràn đầy quyết tâm và nghị lực, vẫn chơi hết sức, nói đúng hơn là vắt kiệt sức mình trên sân đấu!

Khi hết giờ, lớp tôi bị dẫn trước, nghĩa là thua rồi, là chỉ được giải Nhì. Ai cũng nói có giải vậy là mừng rồi, nhưng với 6 đứa đội bóng 9/10 thì không. M.P lặng lẽ khóc, miệng nó cười mà mắt nó khóc, nhìn thấy tội. Biết nói sao đây, đứa nào cũng mệt lử rồi! Q.A, lúc thi xong, nó loạng choạng đứng dậy bước ra khỏi sân đấu, xong ngồi bệt xuống đất luôn. Cô H chủ nhiệm lớp tôi cúi xuống vỗ vai an ủi: *"Vậy là giỏi rồi!"*, nó gục mặt vào cánh tay, không nói

gì. M.T ngồi kế bên nó, cười buồn. Thua thì buồn! Mấy miếng băng keo dán vết thương ở chân, lúc chạy trên sân tróc ra sạch trơn. Nhìn tụi nó ngồi thở dốc, mắt đứa nào cũng buồn buồn, chân thì thương tích, nhìn phát thương mà cũng thiệt cảm động, vì tụi nó đã chơi hết sức mình, lăn xả trên sân như các chiến sĩ xông pha ngoài mặt trận, tự nhiên thấy đội bóng lớp tôi như những anh hùng.

9/10 ơi!

Biết nói sao đây! Tui viết bài này không phải để an ủi hay động viên mấy ông, vì nói ra lúc mấy ông đang vừa buồn vừa tức do thất bại thì thiệt vô ích. Chúc mừng T.T, M.T, T, M.P, H.P, Q.A, không phải vì mấy ông đã đem giải Nhì về cho lớp, mà vì mấy ông đã thi đấu thiệt tuyệt vời. Cảm ơn mấy ông vì đã không bỏ cuộc cho đến giây cuối cùng khi trận đấu kết thúc. Cảm ơn mấy ông vì đã vượt xa hi vọng của lớp. Cảm ơn mấy ông vì đã chịu thương tích do trận đấu. Cảm ơn vì… vì tất cả những gì mấy ông đã làm! Có lúc tui nghĩ nếu lớp mình giải Nhất, có thể

mọi người sẽ không… Nói sao ta! Nhưng nhờ giải Nhì đó mà lớp mình đoàn kết, yêu thương nhau hơn. Những gì mấy ông đã làm, với 9/10 mà nói, còn có giá trị nhiều hơn cả 10.000 Thái Bình Dương cộng lại! Vậy nên hãy tự hào đón nhận vinh quang "dưới một lớp, trên 12 lớp" trên tổng thể 14 lớp 9 trường mình nhé!

Cảm ơn!

Cảm ơn vì những giọt mồ hôi đã chảy cùng nước mắt.

Cảm ơn vì những đôi chân chiến đấu không biết dừng lại, dù chúng đầy thương tích và chắc chắn là đã mỏi nhừ.

Cảm ơn vì đã vượt xa hơn những hi vọng.

Cảm ơn vì đã không bỏ cuộc cho đến tận giây cuối cùng.

Cảm ơn rất nhiều! Nhiều hơn cây rừng, nhiều hơn nước biển!

Vì đã thật tuyệt vời như những anh hùng.

Vì đã cho lớp những niềm vui bất ngờ.

Đáng tiếc là thua trận cuối, nhưng đối với lớp mình điều đó còn giá trị hơn cả chiến thắng.

Cảm ơn nhiều lắm đội bóng 9/10 ơi!

Cảm ơn, T.T. Cảm ơn, M.T. Cảm ơn, T. Cảm ơn, M.P. Cảm ơn, H.P. Cảm ơn, Q.A!

Cảm ơn!

Bài viết nhằm vinh danh đội bóng chuyền 9/10 - Từ một đứa bạn không thân thiết với ai trong số các ông.

N.T.B.N

Minh họa: MIN VIOLET

TỪ NGÀY ĐẦU TIÊN TÔI GẶP CÔ...

NGUYỄN THỊ BÍCH NGỌC
(Lớp 9/10 trường Nguyễn Hiền, Q.12)

"Từ ngày đầu tiên tôi gặp cô
Tôi đã yêu quý cô vô bờ
Kí ức về cô là kỉ niệm
Mà tôi lưu giữ mãi trong tim."

Cô N là cô chủ nhiệm năm tôi học lớp 6. Chỉ dạy tôi đúng một năm mà cô đã để lại cho tôi những ấn tượng sâu sắc khó phai. Những kỉ niệm về cô trong tôi bao giờ cũng ấm áp và tràn đầy sắc hồng tươi tắn. Vì tôi rất yêu mến cô, lí do thiệt là đơn giản: cô rất hiền, hiền đúng nghĩa luôn.

Có các bạn tôi làm chứng cho lời tôi nói. Tôi hay nghe tụi bạn bảo cô hiền nhất khối 6 trường tôi, nhưng tôi nghĩ cô hiền nhất trường cũng nên. Cô không bao giờ la mắng hay nặng lời với tụi tôi, toàn những lời nhẹ nhàng khuyên nhủ mà nghe thấm lòng. Tôi đặc biệt thích giọng nói của cô: ngân nga trong vắt, có lẽ vì thế mà tôi luôn tập trung lắng nghe cô giảng bài, mặc dù cô dạy Địa lí, môn hồi đầu tôi không có tí xíu cảm tình nào.

Tôi, như mọi đứa học trò khác, khi đã quý mến giáo viên nào rồi thì không muốn làm người đó buồn chút nào. Tôi luôn cố gắng, nỗ lực để cô vui lòng. Mỗi khi được cô khen, lòng tôi lại ngập tràn cảm xúc hân hoan vui sướng.

Vậy mà, rốt cuộc, tình yêu của tôi dành cho cô cũng không đủ mạnh mẽ để vượt qua tính lười và ẩu của tôi! Tôi còn nhớ rõ chiều hôm đó, kiểm tra 15 phút Địa lí. Vẫn như mọi khi, đợi sát giờ tôi mới lật tập ra coi bài lại. Nhưng khác với mọi khi, lần đó tôi không hái được điểm 10 một cách ngon ơ. Tôi làm được 5 điểm thôi. Sốc thật sự, tôi tìm lí do và hiểu ra: mấy

bài trước là kiến thức lớp 5 tôi đã học nên mới thấy dễ, từ sau đó trở đi là kiến thức mới, chỉ có đầu óc tôi vẫn cũ. Nhìn điểm 5 đỏ chót trên bài, tôi mặc kệ xầm xì thắc mắc của tụi bạn, lòng rối bời cảm xúc. Tôi sợ phải trải qua cảm giác làm thầy cô thất vọng vô cùng, với cô N, người mà tôi yêu quý, nỗi sợ đó như tăng lên gấp vạn lần.

Cô có buồn vì điểm 5 của tôi không? Bí mật đó tới giờ tôi cũng không biết, còn cô có thể đã quên rồi. Cô vẫn cười hết sức hiền hậu, cô vẫn cho tôi cơ hội gỡ điểm như các bạn khác. Từ lần đó về sau, tôi không dám tái phạm nữa, lần nào cũng học bài đến thuộc nhuyễn mới thôi. Tôi không dám làm cô buồn lần nữa.

Thời gian thấm thoắt qua đi, cuối cùng cũng tới ngày tổng kết năm học. Tôi mừng hết sức vì kì nghỉ hè hằng mong đợi đã đến. Nhưng nỗi buồn rất dễ chen chân vào niềm vui: tôi chợt nhận ra tôi đã hết được học cô rồi. Lớp 6, ngày đầu tiên tới trường mới, bạn mới, thầy cô mới, sách vở mới, gì cũng mới, cô như người đỡ đầu, dìu dắt

tụi tôi qua hết năm học đầu tiên ở trường Trung học. Tạm biệt lớp 6, tạm biệt cả người cô tôi luôn yêu quý.

"Nhớ đến cô tôi lại bồi hồi
Lòng dậy lên nỗi niềm tiếc nuối
Người tôi yêu quý và kính trọng
Cô có còn nhớ đến tôi không?"

Cô N không quên tôi. Cô vẫn nhớ tôi, suốt những năm qua. Không biết năm sau, khi tôi học xong lớp 9 ra trường, cô có còn nhớ tôi nữa không? Dù thế nào, tôi vẫn nhớ cô hoài hoài.

N.T.B.N

Minh họa: HÀNH THIÊN

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Khăn quàng đỏ

NGUYỄN THỊ LAN PHƯƠNG
(Lớp 8/3 trường Nguyễn Hiền, Quận 12)

Sở thích: Viết truyện ngắn, làm thơ, đọc sách,...

Ước mơ: Trở thành nhà văn chuyên viết truyện cho thiếu nhi hoặc một nhà bình luận, reviewer.

TÔI YÊU CÁC CẬU KHI LÀ TRẺ CON

NGUYỄN THỊ LAN PHƯƠNG
(Lớp 8/3 trường Nguyễn Hiền, Quận 12)

Ngày… tháng… năm… - sinh nhật lần thứ 13, sinh nhật đáng nhớ nhất cuộc đời.

Thời gian cũng qua khá lâu rồi kể từ ngày hôm ấy, nhưng dường như tôi vẫn nhớ rõ mồn một những lời chúc mừng, tiếng vỗ tay và nụ cười đáng yêu mà tất cả các cậu dành cho tôi, 8/3 ạ!

Sinh nhật tôi rơi vào khoảng giữa các bài kiểm tra, đề cương ôn tập ập đến, quấn lấy thời gian của tôi và tất thảy các cậu. Tôi đã không còn mong chờ "ngày ấy" được một ai nhớ đến hay chúc mừng nữa. Nhưng tôi đã sai khi nghĩ như vậy, chính các cậu lại cho tôi bất ngờ.

Hôm ấy, vào giờ chuyển từ tiết 4 sang tiết 5, đột nhiên, vang lên một tiếng la từ bàn đầu làm cả lớp giật mình: "Mọi người ơi, hôm nay là sinh nhật Phương á!". Thế là Q. - cây văn nghệ của lớp lao lên bục giảng với tốc độ sao băng, không quên buông ra một lời trách móc:

- Sao giờ mới nói! - bạn tiếp lời - Lên lên, các bạn ơi!

Thế là chỉ trong chưa đầy 3 giây, cả phòng học biến thành một nhà hát đặc biệt cùng dàn đồng ca lớp 8/3 ngân vang giai điệu "chúc mừng sinh nhật". Mọi ánh mắt, nụ cười, tiếng vỗ tay đổ dồn về phía tôi. Lúc này, đang còn

loay hoay vì quá bất ngờ và ngỡ ngàng trước những gì vừa xảy ra, tầm nhìn của tôi lại được kéo về phía bảng bởi một giọng nói háo hức, mong chờ:

- Phương ơi, thổi nến đi!

Trước ánh mắt ngơ ngác của tôi, một cái "bánh kem" khổng lồ được vẽ cẩn thận, tỉ mỉ, phía trên là 3 ngọn nến lung linh rực cháy hiện lên ở trung tâm bảng. Chao ôi, lúc này thì không thể nào nhịn cười được trước sự "lầy lội" của lớp tôi nữa rồi! Tôi cá chắc rằng cả ngôi trường này, à không, cả thế gian này hay dù tôi có đi khắp vũ trụ đi chăng nữa thì cũng không tìm đâu được những người bạn đáng quý, đáng yêu như thế.

Ngay lúc đấy, tôi muốn nói rằng tôi vui lắm, tôi hạnh phúc lắm, nhưng lại chẳng nói được câu nào. Cả cơ thể tôi buông thõng mà đầu óc cứ như ở trên chín tầng mây xanh. Cũng không biết do tôi quá xấu hổ hay quá cảm động trước những gì các cậu làm cho tôi mà nghe cay cay nơi sống mũi và một làn nước mỏng dần thấm mờ đôi mắt tôi, bên tai vẫn vọng lại những giọng

nói ấm áp, thân quen:

- Con bé này, sinh nhật mà từ đầu tiết đến giờ cũng không hó hé gì hết, mai tặng quà bù cho bà nghen!

- Mốt sinh nhật là phải nói nghe chưa, đợi giờ mới chúc mừng thì trễ quá, thiệt cho bà.

- Phương, tối nay tui qua nhà bà ké miếng bánh kem được không?

Cảm ơn các cậu, tập thể 8/3. Hôm nay, tôi viết những dòng này để nói nốt những lời chưa kịp nói vào ngày… tháng… năm... Rằng tôi thật sự biết ơn các cậu vì đã cho tôi phút giây sinh nhật đáng nhớ, rằng tôi vô cùng yêu thương và cảm thấy mình thật may mắn khi có được những người bạn đáng mến như thế. Một lần nữa cảm ơn các cậu!

"Nếu có ai hỏi rằng:

- Thứ gì là quan trọng nhất?

Tôi xin trả lời:

- Đó là lớp 8/3.

Nếu người ta hỏi tiếp:

- Tại sao ha?

Tôi xin nói rằng:

- Nơi đó có các cậu.

Những người bạn luôn ân cần, nhân hậu,
Ở bên tôi mỗi lúc tôi cần.
Những người bạn sẵn sàng dấn thân,
Bảo vệ tôi qua bao nhiêu sóng gió.
Những người bạn dù khó khăn, mưa gió,
Qua rồi, tôi vẫn có thể trở về lớp 8/3.
Những người bạn đôi khi vui quá đà,
Giận hờn nhau để rồi biết thế nào là tha thứ.
"Lớp 8/3 sao mà trẻ con dữ!",
Chắc có người sẽ nghĩ thế cho mà xem.
Nhưng tôi luôn không thèm để ý,
Vì tôi yêu chính con người các cậu khi là trẻ con."

Drano
Nguyễn Thị Lan Phương
Thân gửi lớp 8/3.

N.T.L.P

Minh họa: MIN VIOLET

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Chăn quàng đỏ

VŨ NHẬT QUỲNH NHƯ
(Lớp 6/8 trường Võ Trường Toản, Q.1)

Sở thích:

- Vẽ.
- Viết văn.
- Làm thơ.

Ước mơ:

Trở thành một y tá.

CÔ "KHỦNG LONG BẠO CHÚA" CỦA CHÚNG EM

VŨ NHẬT QUỲNH NHƯ
(Lớp 6/8 trường Võ Trường Toản, Q.1)

- Chào các em! Cô tên Đoàn Xuân Nhung, cô dạy môn Ngữ văn và chủ nhiệm lớp Sáu tám của chúng ta.

Ngày đầu gặp lớp, cô đã giới thiệu đơn giản như thế và tôi thật ấn tượng, bất ngờ khi nhìn thấy cô. Khác với những gì tôi đã vẽ vời, hình dung về giáo viên chủ nhiệm của năm học đầu tiên ở trường cấp hai. Cô không có mái tóc dài, không có sự yểu điệu, không son phấn trang điểm, không mang giày cao gót. Tôi tròn xoe mắt nhìn cô và thầm nghĩ trong đầu:

- Cô giáo "tomboy".

Cô còn trẻ. Tôi đoán cô khoảng gần ba mươi tuổi thôi và sau này khi cả lớp cùng cô vui sinh nhật thì tôi đã đoán đúng. Mấy tuần đầu, cô ít cười, luôn nhắc nhở về nội quy và nề nếp lớp nên tôi e dè tự nhủ:

- Phải thật nghiêm túc mới được. Cô chủ nhiệm lớp năm nay thật nghiêm khắc!

Nhưng tôi đã nghĩ sai. Sau một tháng học tập, cả lớp đều thở phào nhẹ nhõm. Mỗi khi sinh hoạt, bạn nào cũng cười toe, nói ríu rít vì phát hiện cô rất vui tính và hài hước.

Là chủ nhiệm nên cô rất quan tâm đến học sinh của lớp. Buổi trưa, sau giờ dạy, cô thường xem và trông nom việc ăn uống, ngủ nghỉ của chúng tôi. Cô vui tính, hòa đồng nhưng không vì thế mà chúng tôi lơ là nề nếp. Có bạn vào giờ nghỉ trưa ồn ào, mất trật tự, cô đã nhắc nhở:

- Con không ngủ thì phải nằm yên vì các bạn cần nghỉ ngơi để có sức khỏe mà học tiếp buổi chiều.

Nếu bạn nào không vâng lời, không sửa đổi là cô sẽ phạt. Chính vì thế mà dù giờ ngủ không dài nhưng chúng tôi vẫn sảng khoái, tỉnh táo khi thức dậy vì được ngủ sâu. Việc học là chính nên cô đã tạo một group Facebook và Messenger để cả lớp trao đổi về bài học, bài tập về nhà của các môn. Bạn nào quên dặn dò của giáo viên các môn thì đều có thể lên group hỏi và nhanh như chớp nhận được câu trả lời.

Chúng tôi trêu chọc, gọi cô là *"Khủng long bạo chúa"* vì cô rất thích khủng long ong vàng. Cô cũng hài hước tự gọi bản thân như thế. Tôi

cũng thích con khủng long ấy vì nhìn rất dễ thương. Cô là *"Khủng long bạo chúa"* còn chúng tôi là những *"khủng long con"*. Từ khi phát hiện cô thích thế, có vài bạn đã mang theo khủng long gấu bông vào lớp khoe với nhau và gối đầu trong giờ ngủ trưa. Cả lớp ha ha cười và nói đùa qua lại. Lớp chúng tôi cũng hài hước giống cô *"Khủng long bạo chúa"*.

Cô không chỉ thích khủng long vàng mà còn thích màu vàng. Cô có nhiều áo dài nhưng dù hoa văn trên áo có khác nhau như hoa lan, hoa sen... hay hình lập thể thì nền áo đa số đều là màu vàng. Có lẽ vì cô không trang điểm và có làn da bánh mật đậm nên cô mặc áo dài màu vàng cho nổi. Thỉnh thoảng, khi cô đứng giảng bài, gió bên ngoài sân nhẹ thổi vào, tà áo dài của cô bay bay nhẹ nhàng, thướt tha. Những ngọn gió dễ thương ghê vì nó đã mang đến cho cô *"Khủng long bạo chúa"* của chúng tôi nét duyên dáng, nữ tính. Cô hay cười. Khi cô cười có đồng tiền nhỏ bên má và đôi mắt đen nhánh có đôi mi cong cong như tỏa nắng. Lúc ấy, trông cô thật dịu dàng làm sao!

Tôi nhớ mãi ngày sáu tháng mười một. Hôm đó, chúng tôi trang trí bảng thật đẹp để đón sinh nhật của cô. Những nét vẽ nguệch ngoạc, trẻ con nhưng cô không chê mà lại rất thích, cô khen đẹp và chụp hình tấm bảng đầy nét vẽ làm kỉ niệm. Cả lớp xúm xít, quây quần bên cô cùng tạo đủ dáng, đủ kiểu vui nhộn để chụp hình. Có bạn tặng cô gấu bông khủng long thật to. Con gấu bông tay cầm bánh mà miệng khóc mếu giống như cái bánh sinh nhật của nó bị chúng tôi giành ăn hết. Mà đúng nha. Bánh sinh nhật của cô độc đáo thật. Đó là mấy chục cái bánh su kết nối lại và trên mỗi bánh trang trí gương mặt một khủng long con. Chúng tôi háo hức xem hình các khủng long. Chao ôi! Mặt chúng cười vui và có hai má hồng thật dễ thương. Cả ổ bánh một màu vàng rực rỡ. Cô chia hết bánh cho chúng tôi. Bánh thật sự ăn rất ngon. Cô giáo tôi được những hai bánh sinh nhật luôn vì buổi chiều lại được phụ huynh tặng thêm một ổ bánh kem rất to và có hình "khủng long" đội vương miện nữa.

Dễ thương quá! Cô lại chia bánh thành hơn ba mươi phần cho cả lớp cùng vui. Bánh kem sữa cũng ngon nhưng tôi không thích kem sữa cho lắm. Nhưng là bánh sinh nhật của cô, tôi quý cô nên vẫn ăn hết phần mình. Bánh ngọt quá đi!

Cô chỉ chủ nhiệm lớp tôi một năm thôi. Sang năm, chúng tôi không biết có còn học chung tất cả với nhau không? Chủ nhiệm lớp có thể là giáo viên mới. Nhưng tôi sẽ nhớ mãi cô giáo chủ nhiệm năm đầu của cấp học này. Tôi mong sẽ còn được học với cô.

"Cô ơi, con yêu cô lắm, cô "khủng long bạo chúa" của chúng em!"

V.N.Q.N

Minh họa: MIN VIOLET

ĐỪNG QUÊN CHÀO ĐÓN TÔI NHÉ TRƯỜNG THÂN YÊU ƠI!

VŨ NHẬT QUỲNH NHƯ
(Lớp 6/8 trường Võ Trường Toản, Q.1)

Một ngày mới lại đến! Nắng trải thảm vàng lên sân trường. Tôi hé mắt ngắm nhìn chung quanh, từng cảnh vật quen thuộc dần dần hiện rõ từng đường nét trước mắt tôi.

Gió sớm thong thả đi dạo. Ông Phượng già cỗi cũng tràn đầy sức sống trong buổi ban mai, đung đưa, phe phẩy những cánh tay xanh biếc tập dưỡng sinh. Tiếng trò chuyện lao xao quen thuộc của các bạn Lá bên tai làm tôi cảm thấy ban mai ở trường thật là bình yên. Thấp thoáng những chiếc áo trắng siêng năng sớm đến trường và tôi rất thích ngắm nhìn các áo trắng ấy mở sách, mở tập ra ôn bài. Các bạn gợi

tôi nhớ đến khung cảnh thân quen trong các lớp học mà tôi nghe bạn Nắng la cà kể cho tôi nghe. Trên bục giảng, các thầy giáo, cô giáo sẽ giảng bài và các bạn học sinh ngồi nghiêm túc lắng nghe. Có lúc sẽ đưa tay phát biểu, thảo luận hay được xem hình ảnh, phim tư liệu… trên máy chiếu. Ôi! Thật là thú vị. Tôi khao khát được vào lớp cùng học với các học sinh nhưng đáng tiếc, tôi chỉ là một Nụ Hoa bé nhỏ.

Nhưng không sao, giờ ra chơi, các chị Lá nép mình qua để tôi hé mắt nhìn cảnh sân trường nhộn nhịp. Tôi cười khúc kha khúc khích khi nghe các bạn kể chuyện vui hay nói đùa trêu chọc nhau. Ái chà, có nhiều bạn đá cầu thật siêu. Quả cầu không có cánh mà bay lượn lên xuống nhịp nhàng, tôi phải liếc mắt, nghiêng đầu qua lại như cánh chong chóng mới theo kịp. Ôi! Ước gì tôi cũng được chơi đá cầu! Tôi tò mò nhất là cái thư viện. Toàn là sách mà có nhiều bạn ra vào. Nghe Nắng kể là các bạn cũng ngồi đó, sách trên tay say sưa, mải mê đọc cho đến hết giờ ra chơi.

Không chỉ có nhộn nhịp khi ra chơi mà sân trường còn náo nhiệt khi có buổi sinh hoạt. Tôi vẫn còn nhớ hôm thi văn nghệ. Ôi chao! Sân trường như ngày hội. Các bạn mặc đủ kiểu trang phục, trình diễn đủ thể loại từ dân ca đến nhảy múa hiện đại, tiếng đàn, tiếng hát nhịp nhàng và tôi cũng lắc lư, uốn người theo. Có hôm, tôi nghe tiếng đếm số một hai, ba bốn vang lên đều đều. Tôi tưởng đang học Toán hóa ra tập nghi thức. Rộn ràng lắm nha! Có cả đội Trống Kèn nữa. Các bạn học sinh tài năng quá. Học chăm ngoan, sinh hoạt Đội tích cực. Chị Gió thưởng cho các bạn những làn hơi mát mẻ. Bác Sân Trường tự hào là thành viên tích cực nhất của trường vì sinh hoạt nào cũng có bác tham gia.

Sắp hết buổi sáng rồi! Học sinh chuẩn bị ăn cơm bán trú rồi ngủ trưa. Sau đó là học các tiết còn lại của buổi chiều. Tôi chỉ ăn "sương và nước" thôi, tôi không biết ăn cơm nhưng nhìn các bạn ăn có vẻ ngon lắm. Xong bữa cơm thì sảnh bán trú cũng được quét dọn sạch sẽ. Các học sinh trường tôi rất ý thức giữ gìn vệ sinh môi trường học tập, nhờ vậy mà tôi mới có môi trường trong lành để khỏe mạnh chờ mùa hè đến. Sáng hôm nay của tôi trôi qua êm đềm, lòng tôi vui phơi phới. Trường của tôi đẹp quá! Các bạn học sinh trường tôi đáng yêu quá. Tôi yêu trường, yêu các bạn và mỗi ngày nơi đây là mỗi ngày vui hạnh phúc của tôi. Chỉ vài tháng nữa thôi, chiếc áo choàng đỏ của tôi được may xong, tôi sẽ khoác lên mái trường một màu rực rỡ cho trường tôi có vẻ đẹp mới. Đừng quên chào đón tôi nhé trường thân yêu ơi!

V.N.Q.N

Minh họa: MIN VIOLET

GIẢI TIỀM NĂNG

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Chân quàng đỏ

NGUYỄN XUÂN MAI
(Lớp 9/1 trường Bình Trị Đông, Q.Bình Tân)

Sở thích:

- Viết truyện
- Học môn Văn.

Ước mơ:

Trở thành nhà văn;

Người truyền cảm hứng.

CHIẾC LÁ

NGUYỄN XUÂN MAI
(Lớp 9/1 trường Bình Trị Đông, Q.Bình Tân)

Lan hôm nay trông thật xinh, đứng trước đám đông dõng dạc nói quan điểm của mình, hôm nay Lan thuyết trình về lí tưởng sống trước một trường đại học. Bất chợt Lan rút ra trong túi một chiếc lá, nhiều người tỏ vẻ khó hiểu. Chỉ riêng tôi biết bạn ấy đang nói gì…

***

Đó là vào giữa năm lớp 6 khi cô giáo phát bài điểm môn Văn, duy chỉ có bài của Hoa không được chấm. Với một học sinh xuất sắc như Hoa, tại sao lần này lại không ý kiến về điểm của mình. Rồi cô nói vu vơ: "Chiếc lá... chúng ta như những chiếc lá vậy", cô chẳng nói gì thêm. Tôi và Lan thấy tò mò nên nhân tiện giờ ra về đã đi theo hỏi Hoa. Hoa chẳng trả lời mà đưa chúng tôi đứng trước một tán cây rồi chỉ tay về phía những chiếc lá còn xanh nói: "Đây là chúng ta". Bạn ấy mỉm cười rồi lẳng lặng bỏ đi.

Tôi và Lan ra về, hai đứa bàn mãi về những chiếc lá ấy, dưới bóng chiều tà yên bình chỉ có bóng của chúng tôi xôn xao tranh luận về ý nghĩa của chiếc lá kì lạ kia.

Cũng từ ngày đó chúng tôi chú ý đến Hoa nhiều hơn. Hoa thật sự rất giỏi, bạn là học sinh đạt được nhiều thành tích đáng ngưỡng mộ và còn tham gia nhiều phong trào mà nhà trường phát động. Nhưng Hoa khó gần với mọi người, bạn ấy sống độc lập và ít nói chuyện với ai. Chúng tôi lúc đầu cũng lấy làm tò mò nhưng sau đó thì quen dần.

Có một lần Hoa nghỉ học, tôi và Lan chủ động đến tìm bạn ấy, khi đến nơi thì thấy bạn đang cặm cụi học bài, bên trong là mẹ Hoa đang nằm trên giường bệnh. Có lẽ Hoa ở nhà để chăm sóc mẹ của mình, định vào hỏi thăm nhưng Hoa lại khoát tay tỏ vẻ không muốn nên bọn tôi đành ra về.

Hai hôm sau Hoa vẫn không tới lớp, cả lớp xôn xao bởi vì chưa bao giờ thấy Hoa nghỉ học nhiều ngày cả. Bỗng cô giáo dừng viết bảng, tưởng chừng sẽ có một tiếng đập bàn hay một tiếng hét to nào quát lên nhắc trật tự. Nhưng không, lần này cô bỏ viên phấn xuống rồi từ từ ngồi vào bàn trầm tư, rồi cô lấy bài kiểm tra của

Hoa lần trước đọc cho cả lớp nghe một đoạn:

- Lần này là bài tập làm văn cuối cùng con làm, cô ơi con chẳng sống thêm được bao lâu, mẹ con cũng đang bệnh nhưng con hiểu rằng để cứu lấy căn bệnh ung thư của mình thì thà để tiền để gia đình sinh sống. Cứu lấy con rồi ai sẽ cứu lấy ba, lấy mẹ, lấy anh chị của con đây. Con không thể sống một cách ích kỉ như thế được. Cô ơi cô biết không, con rất vui khi gặp được cô và mọi người. Nhưng con muốn là một người bình thường không ai biết đến để khi con có rời đi thì sự rời đi của con cũng như một chiếc lá nhẹ nhàng và không ảnh hưởng đến ai, con sẽ là chiếc lá nào đó trong tán cây kia nhưng khi con không còn ở lại thì mọi người cũng hãy là những chiếc lá tuyệt nhất sống thay con - một chiếc lá xanh xao yếu mềm rời bỏ cành không chịu lớn...

Cả lớp im lặng đến lạ thường, đến nỗi tiếng gió bên ngoài thổi vào cũng có thể nghe được. Rồi cô rưng rưng nước mắt, cả lớp như vừa mất đi một thứ gì đó như thể trái tim vừa bị cướp đi một chút ít máu. Một cô gái mạnh mẽ như Hoa sống vì gia đình, sống hết mình, giờ tôi mới hiểu tại sao Hoa lại tham gia nhiều phong trào và nỗ lực học tập đến thế. Có lẽ đối với bạn ấy, một giây một phút nào còn có thể thì con người ta cứ cố gắng. Bởi vì chiếc lá trước khi rời khỏi cành nó vẫn phải xanh.

Hôm đó, hôm sau và cả gần hơn một tháng chiếc ghế ấy vắng, bọn tôi cũng quen dần. Đôi lần có phong trào, cái tên trong đầu tôi nghĩ ra ngay đó là Hoa, tôi biết ai trong lớp cũng sẽ nghĩ như tôi. Hai năm rồi ba năm chúng tôi cũng ra trường và dần quên cô bạn năm xưa, chắc rằng Hoa đã lạc vào đâu đó trong kí ức. Vì ai rồi cũng sẽ tạm quên đi những câu chuyện cũ dẫu có muốn hay không, họ sẽ là những người đại diện sống thay những người mà họ yêu thương. Cứ

thế chúng tôi lên cấp ba, đại học rồi ra trường, may thay tôi và Lan vẫn chơi chung với nhau.

***

Tiếng vỗ tay làm tôi giật bắn người. Thì ra gần mười năm qua tôi hay Lan vẫn chưa hề quên cô bạn ấy. Tan về tôi và Lan đi trên ngõ đường cũ, cả hai trở về tán cây ngày xưa Hoa dẫn đến. Buổi chiều ấy vẫn như buổi chiều của mười năm trước, vẫn là tôi và Lan nhưng hôm nay tôi và Lan không nói với nhau lấy một lời. Có lẽ cả hai mang trong mình những suy nghĩ riêng. Về chiếc lá, về Hoa hay về một điều gì đó...

N.X.M

Minh họa: MIN VIOLET

GIẢI TIỀM NĂNG

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Khăn quàng đỏ

TRỊNH BẢO THƯ
(Lớp 6/6 trường Bùi Thị Xuân, TP.Nha Trang, tỉnh Khánh Hoà)

Sở thích:

Đọc sách, truyện tranh, truyện ngắn.

Ước mơ:

Làm cô giáo dạy trẻ tự kỷ, khuyết tật.

MÓN QUÀ TÌNH BẠN

TRỊNH BẢO THƯ
(Lớp 6/6 trường Bùi Thị Xuân,
TP.Nha Trang, tỉnh Khánh Hoà)

Tôi và Linh Đan học chung với nhau từ năm lớp một. Ngày đầu tiên gặp bạn ấy, tôi rất ấn tượng với khuôn mặt bầu bĩnh và mái tóc búp bê đen nhánh. Một nét đẹp thanh tú và cuốn hút ánh nhìn của mọi người xung quanh – trong đó có tôi.

Bản tính tôi vốn nhút nhát nên không dám làm quen với các bạn. Linh Đan chính là người bạn đầu tiên đến làm quen với tôi. Bạn ấy lúc nào cũng nói cười rất vui vẻ, nhất là luôn tự tin giao tiếp với mọi người. Nhờ bạn ấy mà tôi làm quen thêm được nhiều bạn khác trong lớp.

Vô tình tôi biết được, ba mẹ Linh Đan đều là công nhân, thế nên nhà bạn ấy cũng không khá

giả lắm. Linh Đan tuy là con một nhưng bạn ấy biết làm hết mọi việc nhà. Điều đáng nói nhất là Linh Đan học rất giỏi, viết chữ lại đẹp. Những giờ ra chơi, tôi hay cùng bạn ấy trò chuyện, đọc báo hoặc kể cho nhau nghe những câu chuyện vui vui.

Những câu chuyện không đầu, không đuôi nhưng cớ sao cứ lôi cuốn tâm trí của hai con bé "ngốc xít" này. Thậm chí, có những lúc cứ cười phá lên một cách thích thú và vô tư.

Thấm thoát đã 3 năm chúng tôi học chung với nhau, tình bạn cũng ngày càng thân thiết. Thế nhưng cũng năm học ấy, giữa tôi và Linh Đan đã xảy ra một chuyện bất hòa. Chả là bạn ấy có thói quen viết nhật kí mỗi ngày, tôi thì lại có tính hay tò mò nên đã lấy quyển nhật kí của Linh Đan ra đọc. Bạn ấy nhìn thấy thì tỏ ra không vui và đã nói nặng lời với tôi.

Sau lần đó, giữa chúng tôi có một khoảng cách. Mặc dù tôi đã nhiều lần tìm cách làm hòa với bạn nhưng dường như bạn ấy không muốn. Thậm chí tôi đã viết thư xin lỗi bạn ấy, nhưng cũng không giúp tình bạn của chúng tôi trở lại như trước.

Những ngày không được trò chuyện với Linh Đan, đối với tôi, đó thật sự là những ngày u ám. Vắng ngắt những nụ cười và tẻ nhạt với không khí nhộn nhịp xung quanh. Nhiều lúc muốn nói hết ra, nhưng chân cứ cứng ngắc và miệng chẳng thốt nên lời. Cảm giác khó chịu làm sao!

Cho đến một hôm, tôi còn nhớ rất rõ, giờ ra chơi Linh Đan bỗng đến gặp tôi và đưa một cái hộp nhỏ. Bạn ấy bảo tôi về nhà hãy mở hộp ra. Đó là một quyển sổ với nhiều màu sắc rực rỡ, bên trong là những dòng chữ nắn nót: "Thư ơi, chúng mình mãi là bạn nhé!". Đọc những dòng chữ ấy, trong lòng tôi tự nhiên thấy vui nhưng sao nước mắt cứ lã chã rơi xuống đôi gò má. Phải chăng đây chính là giọt nước mắt hạnh phúc mà nhiều người hay nói? Kì thực, đó là một tâm trạng mà tôi khó diễn tả được bằng lời, chỉ có thể cảm nhận bằng trái tim của mình.

Mấy ngày sau, khi biết tin Linh Đan sắp chuyển trường theo bố mẹ, lòng tôi buồn lắm. Chúng tôi lại tranh thủ giờ ra chơi để trò chuyện với nhau như trước kia. Thật tâm tôi muốn khoảnh khắc bên cạnh Linh Đan kéo ra dài hơn, lâu hơn và đừng bao giờ kết thúc. Nhưng đó mãi là điều ước không thành!

Ngày chia tay Linh Đan tôi đã gởi tặng bạn ấy một con búp bê có mái tóc đen

nhánh với khuôn mặt bầu bĩnh. Chúng tôi đã quy ước sẽ coi quyển sổ và con búp bê là "món quà tình bạn" để cả hai luôn nhớ về nhau.

Thời gian sau, chúng tôi không còn liên lạc được với nhau nữa, thế nhưng mỗi khi cầm quyển sổ trên tay tôi lại thầm gọi: "Linh Đan ơi, món quà tình bạn mà cậu tặng sẽ mãi là món quà mà mình trân trọng nhất". Cầu chúc cho Linh Đan, dù đang ở đâu, cũng luôn mạnh khoẻ và học giỏi nhé!

T.B.T

Minh họa: MIN VIOLET

GIẢI TIỀM NĂNG

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Chăn quàng đỏ

PHẠM TÂN PHÚ
(Lớp 8A3 trường Phan Bội Châu, Q.12)

Sở thích:

Du lịch, khám phá, tìm hiểu văn hóa - đất nước - con người; Thích thú với các kiến thức khoa học; Trò chuyện cùng bạn bè.

Ước mơ:

Trở thành một nhà Khoa học giúp ích cho mọi người.

NHỮNG CÂU CHUYỆN TUỔI TEEN KÌ LẠ

PHẠM TÂN PHÚ
(Lớp 8A3 trường Phan Bội Châu, Q.12)

Chào bạn. Tôi hi vọng bạn luôn vui vẻ và hạnh phúc khi đọc bài viết của tôi. Nhưng nếu bạn đang vướng phải một chuyện gì đó khiến bạn u sầu, buồn bã và chán nản với mọi thứ xung quanh, đừng quá sợ nó bạn tôi ơi, cuộc sống vốn luôn tiếp diễn với một chút khó hiểu. Có thể những chuyện không vui ập tới vào lúc bạn đang cầm quyển sách giáo khoa hay lúc bạn đang thư giãn cùng bản nhạc yêu thích. Bạn nên và sẽ phải tập quen dần với việc cầm lái cuộc hành trình cuộc đời mình. Được rồi, bạn hãy tìm một góc tường nhỏ ở trường, chuẩn bị đi đến thế giới nội tâm mà tôi cất giữ hơn 8 năm đi học nhé!

5g30 sáng đối với tôi luôn là thời gian buồn ngủ nhất. Thật vậy, 10g hay 11 g đêm làm bài tôi vẫn tỉnh táo, chỉ tay hơi đơ và chân hơi cứng. Bước lên giường tôi vẫn mơ màng về cuộc đời của một thành viên hoàng gia, tôi sẽ có một "blackcard" cùng bao nhiêu vàng bạc. Có lẽ bạn nghĩ tôi là một kẻ ảo tưởng và tham vọng quyền lực vật chất. Nhưng không, đó có lẽ là trò chơi giúp tôi tìm được sự thư giãn

và sáng tạo, thứ mà tôi đang dần bị lấy đi bởi mạng xã hội và những kí tự xếp hàng chờ tôi học thuộc. Tôi nghĩ đôi lúc bạn cũng nên tưởng tượng một vài thứ như bạn sẽ làm gì khi có cái này cái kia, bạn sẽ làm gì khi trở thành ông kia bà nọ. Điều đó sẽ là một vài hạt bột màu nhỏ rải lên cuộc sống sáng trưa chiều tối, 4 buổi là học.

Tôi nghĩ tôi là một đứa con trai thú vị. Một vài đứa con gái vẫn hay nhờ tôi tư vấn về chuyện cảm tình tuổi mới lớn, nên làm gì, tại sao nhắn tin mà người kia xem trễ, tại sao tin nhắn lại "giận dỗi" đến vậy... Trước màn hình điện thoại tôi chỉ biết cười, nhưng tôi luôn cố giúp họ nghĩ theo hướng tươi sáng hơn. Không một ai là con chim được nuôi trong lồng, không một ai có thể ép ai ăn thứ mình muốn, hót lên những giai điệu chỉ riêng mình yêu thích. Mỗi người trẻ chúng ta là mỗi trái tim biết sống, biết yêu thương là biết quan tâm, lắng nghe, giúp đỡ người khác. Đó chẳng phải là một loại cảm xúc tuyệt vời hay sao? Đừng đốt quá nhiều thời gian, đừng

tự làm đau chính mình, đừng buộc lòng phải đi một đường cho đến khi phải cô độc trên con đường đó.

Nếu như vậy, hãy cố gắng thay đổi và chia sẻ cùng gia đình, người thân. Họ chính là những người đi trước. Họ biết những con đường ấy tối như thế nào và họ cầm đèn dẫn lối cho bạn bước đi.

Bạn có bao giờ thiếu 0,1 điểm để được học sinh giỏi hay học sinh khá không. Nếu có, tôi xin chia buồn cùng bạn, đó là một nỗi đau day dứt mà mỗi khi nhớ lại ta càng đau lòng. Học kì I vừa rồi tôi đã nỗ lực và kiên trì rất nhiều. Khi có điểm, tôi hân hoan vui mừng rằng bình minh đã đến và tôi sẽ được giải khối. Nhưng những ngày sau, tôi nghe bạn nói rằng tôi đang phải cạnh tranh với một bạn lớp khác. Tôi học lớp tiếng Anh tăng cường, những bạn lớp thường chẳng phải là mối đe dọa to lớn gì. Nhưng một tuần sau, tôi biết mình đã bị hụt giải khối. Bạn biết không, đó là một cảm giác không khiến tôi ghét mà khiến tôi sợ. Tôi sợ mất đi động lực học

tập, tôi sợ suy nghĩ tiêu cực. Và nỗi sợ lớn nhất của tôi là nghe các bạn nói: *"Mày thua rồi, thất bại rồi, tưởng ghê gớm lắm sao..."* Phải, ngôn ngữ là phép thuật chữa lành nhưng cũng có thể trở thành liều thuốc nguy hại. Bạn biết không, điểm thắng và thua của tôi là 0,...n+1.Tôi bằng cậu ấy đúng 12 chữ số thập phân, nhưng vì tôi chưa tham gia tốt một số hoạt động nên thua. Tôi bị quay cuồng trong thành tích, nhìn thấy điểm số mình khát khao giờ hóa bụi. Đau lòng và dằn vặt, mỗi khi ai hỏi, đôi mắt tôi như muốn òa khóc. Tim tôi dừng lại đôi nhịp và bộ não tôi im lặng. Trong thời gian khó khăn ấy, tôi có nói chuyện với cô tôi. Cô đã khuyên tôi rất nhiều và an ủi tôi, hứa sẽ hỗ trợ tôi. Tôi chợt nhận ra tôi đã "không còn yêu bản thân" nữa. "Love yourself" là một câu slogan và tựa đề một cuốn album của BTS và đó là điều mà tôi yêu thích. RM từng nói: *"Dù bạn không hoàn hảo nhưng bạn là một phiên bản giới hạn"* hay câu *"Chúng ta chỉ mải kiếm tìm ở thế giới bên ngoài, trong khi lại có cả một dải ngân hà tồn tại*

ở trong tim". Tôi nhận ra mình đã quá khắt khe, so sánh với người khác, đắn đo từng phết phẩy. Tôi đã đánh mất niềm vui giản đơn của một học sinh trẻ tuổi. Từ lúc nào điểm đã quản lí tôi và tôi không còn quản lí nó nữa. Tôi đã tự tạo một xiềng xích trói buộc bản thân. Có lẽ tôi sẽ mở khóa bằng chìa "hạnh phúc" mà tôi đã tự đánh mất...

Đó là những câu chuyện kì lạ của tuổi teen như tôi. Bây giờ, tôi đã tìm được sự an ủi trong âm nhạc, niềm yêu thích khi vẽ chân dung. Tôi tìm ra năng khiếu thuyết trình và đam mê tìm hiểu chính trị. Và tôi phát hiện mẹ thích piano nên ngày nào tôi cũng bí mật tập trên laptop để vài tháng nữa có thể đàn cho mẹ nghe bài *Fur Elise* và bài *Nhật kí của mẹ*.

Cảm ơn bạn đã lắng nghe những điều tôi băn khoăn trong lòng. Khi chia sẻ với các bạn tôi cảm thấy nhẹ nhàng và tô thêm những mảng màu rực rỡ trong cuộc sống của tôi. Các bạn à, chúng ta phải luôn hướng tới ánh sáng nhưng cũng không hoảng loạn khi

đang ở trong bóng tối. Nhìn ánh sáng quá lâu khiến ta chói mắt và mù quáng, nhìn bóng tối quá lâu khiến đôi mắt ta yếu ớt và dần vô dụng. Fan của Harry Potter có nhớ câu nói của ngài Hiệu trưởng Albus Dumbledore không? *"Mọi người vẫn có thể tìm thấy hạnh phúc, ngay trong những giờ phút u ám nhất cuộc đời họ, nếu họ nhớ thắp lên ánh sáng"*...

P.T.P

Minh họa: MIN VIOLET

GIẢI TIỀM NĂNG

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Chăn quàng đỏ

TRƯƠNG BÍCH TRÂM
(Lớp 8/4 trường Phan Văn Trị, Q.Gò Vấp)

Sở thích:

Ngắm nhìn Ba, Mẹ và em trai cười mỗi ngày.

Ước mơ:

Những người mình yêu không rời xa mình.

HÃY GIỮ GIÚP TÔI PHẦN THANH XUÂN TƯƠI ĐẸP NÀY!

TRƯƠNG BÍCH TRÂM
(Lớp 8/4 trường Phan Văn Trị, Q.Gò Vấp)

Folklore từng nói: *"Thời gian không chờ đợi ai"*. Đúng vậy, mới đó mà tôi đã trở thành học sinh lớp Tám của mái trường mến yêu này. Một trưa mùa đông, gọi là "mùa đông" nhưng thật sự trời nóng như đổ lửa, nắng gay gắt ngập cả hành lang. Đứng ở đó một mình, bất chợt tôi nghĩ đến việc phải rời xa mái trường này…

Chưa bao giờ đi học mà tôi thấy vui đến thế. Vốn là người ít nói nên ít khi tôi bắt chuyện với mọi người, vì thế cũng dễ hiểu khi có nhiều người không thích tôi. Ấy vậy mà khi gặp cậu, mái trường mến yêu này, tôi đã khác hẳn.

Tôi đã từng nghe câu nói: *"Muốn kết bạn với ai, hãy cùng nhau ăn hết vài đấu muối"*. Câu này có nghĩa là trước khi kết bạn với một ai đó thì hãy sống với họ đủ lâu để có thể nhận ra được con người họ. Với tình bạn, xin chớ vội vàng! Cậu biết không, cậu rất quan trọng với tôi. Không đơn thuần là một ngôi trường, cậu là một người bạn, là "cầu nối" giữa tôi và mọi người, giúp tôi cởi mở, thân thiện hơn. Cậu lúc nào cũng ở bên cạnh tôi. Nhờ đó, thanh xuân

của tôi không vô vị và trở nên tươi đẹp hơn.

Ấn tượng đầu tiên của tôi về cậu là những hành lang lúc nào cũng ngập nắng, khi nắng dịu dàng cũng có lúc nắng gắt gỏng, nhưng tuyệt đẹp. Cậu, theo tôi, có vẻ hiện đại nhưng cũng không kém phần trang nhã và thân thiện với tiền sảnh lộng gió được trang trí bằng những hình ảnh vui tươi. Và tôi thật sự rất vui khi có thể trở thành thành viên trong đại gia đình ngôi trường này, hơn tất cả là có một người bạn luôn bỏ chút thời gian lắng nghe những tâm tư, tình cảm của mình cũng như lưu giữ những kỉ niệm đẹp nhất của thời áo trắng.

"Một đời người - một dòng sông...
Mấy ai làm kẻ đứng trông bến bờ,
Muốn qua sông phải lụy đò
Đường đời muôn bước cậy nhờ người đưa ..."
(Người lái đò)

Này cậu ơi, đường đời của tôi có rất nhiều "người đưa". Cha mẹ sinh tôi ra, nuôi tôi khôn lớn. Thầy cô dạy dỗ tôi, giúp tôi thành người.

Còn cậu thì sao? Tôi biết ơn cậu nhiều lắm đấy, biết không? Cậu đã đón bao nhiêu là học sinh, cậu đã tạo cơ hội để tôi sửa đổi tính ít nói của mình, cậu đã cảm thông, chia sẻ, đã không rời bỏ tôi, đã thì thầm vào tai tôi biết bao lời động viên, để tôi cố gắng hơn từng ngày. Hôm nay, tôi có thể khắc phục được hạn chế của bản thân cũng là nhờ cậu đấy. Cậu luôn cho tôi khoảng riêng tư để bình tĩnh lại, cho tôi sự yên tĩnh nhất định giữa không khí lúc nào cũng nhộn nhịp, ồn ào xung quanh. Cậu như ngôi nhà thứ hai của tôi vậy. Sẵn sàng dang rộng vòng tay ôm tôi vào lòng, bảo vệ tôi, thầy cô, các bạn tôi và cả những vị khách vào trường nữa. Cậu bao dung, rộng lượng thật. Cậu dạy cho tôi biết phải đối xử tử tế với mọi người, cậu cho tôi tiếp xúc với nhiều người và cũng đã có những kỉ niệm không thể nào quên…

Đó là lúc bọn học sinh chúng tôi quây quần cùng nhau ôn tập cho kì thi. Đó là lúc bọn tôi cùng ôm nhau khóc, động viên, an ủi, chia sẻ cùng nhau, cùng cười dù có chuyện

gì xảy ra, biết tình bạn thật sự là thế nào, mùi vị ra sao. Đó là lúc bọn tôi đồng lòng tổ chức bất ngờ cho thầy, cô giáo. Bọn tôi đã cùng nhau chơi thật vui, học thật tốt, cùng nhau vượt lên những khó khăn… Và bọn tôi đã cùng nhau tận hưởng quãng thời gian đẹp nhất, thời của những ý tưởng mộng mơ, của sự trẻ trung, sôi nổi và nhiệt huyết.

Tôi đã được học nhiều kiến thức mới, tiếp thu những điều hay, lẽ phải từ thầy cô trong trường. Nhắc đến thầy giáo, cô giáo, người ta luôn mường tượng ra sự ân cần, nhẹ nhàng, dạy dỗ chỉ bảo tận tình, sự nhiệt huyết và yêu học sinh. Nhưng điều đặc biệt hơn cả, giáo viên trường tôi đều là những người rất hiện đại. Họ luôn có cách lôi kéo chúng tôi vào những bài giảng. Họ vẫn giữ nét đẹp truyền thống của nhà giáo, không sai lệch về phẩm chất, nhưng lại truyền cảm hứng mới mẻ cho học sinh, không quên nêm nếm gia vị tuyệt vời của cuộc sống hiện đại.

Nếu phải rời xa mái trường này thì sao? Câu hỏi mà tôi luôn đau đáu mỗi khi nghĩ đến. Thật buồn nếu phải như vậy. Sẽ phải để lại bao khoảnh khắc đẹp đẽ ấy? Sẽ phải chia tay bạn bè, thầy cô, phải để lại phần thanh xuân tươi đẹp ở đây? Cũng được, vì tôi tin cậu, mái trường à, cậu sẽ giữ nó giúp tôi nhé, tôi nhất định sẽ trở lại…

T.B.T

Minh họa: MIN VIOLET

GIẢI TIỀM NĂNG

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Khăn quàng đỏ

NHÂM NGỌC MINH ANH
(Lớp 8/8 trường Lê Văn Tám, Q.Bình Thạnh)

Sở thích:

Chơi nhạc cụ, biên kịch, sáng tác và thiết kế; Chỉnh sửa ảnh, video.

Ước mơ:

Trở thành một diễn giả truyền cảm hứng và lan tỏa năng lượng tích cực cho cộng đồng.

CHUYỆN NẮNG

NHÂM NGỌC MINH ANH
(Lớp 8/8 trường Lê Văn Tám, Q.Bình Thạnh)

Dưới những tán cây xanh mơn mởn đang ấp e những đóa hoa thơm hương mùa hạ, những giọt nắng hồng xuyên qua từng kẽ lá, rơi xuống đôi vai nhỏ nhắn và có phần hao gầy của Ân.

Tôi nghĩ, Nắng hẳn "thương" Ân lắm, không những "yêu" mà còn "chiều". Trong mắt Nắng, Ân xinh xắn đến lạ - cái vẻ kiều diễm của đứa con gái đang tuổi thiếu niên, cái đỏng đảnh làm Nắng ngây ngất... Một vẻ đẹp mà Nắng nghĩ sẽ làm xao xuyến bất kì ai khi dùng đôi mắt chân thành mà quan sát, nói thật thì khó tả vô cùng. Với Nắng, Ân chính là "nàng thơ". Nắng tuy không phải "nhạc sĩ mộng mơ" sẽ nắm tay "nàng thơ" như người ta thường hay ngân nga câu hát, nhưng cậu nguyện làm một họa sĩ để họa lên đôi gò má của Ân những nét hồng ngây ngô. Trong mắt bạn bè, vẻ đẹp của Ân có vẻ không được ưa chuộng lắm, vì các cậu ấy bảo gò má của Ân cao quá, khiến cậu trông "dừ" đi ít nhiều. Ấy thế mà đó lại là điểm thu hút Nắng nhất, Nắng cảm thấy như thế rất đáng yêu, vẻ ửng hồng trên đôi má ấy làm Nắng mê mẩn mỗi khi Ân nở nụ cười. Và ngay khoảnh khắc này đây, Ân đang cười và Nắng thì

như thường lệ, thơ thẩn nhìn Ân.

Tiếng í ới gọi tên của đám bạn làm Ân có hơi giật mình. Ân cứ mải ngắm những đóa phượng mới nở mà chẳng để ý đã đến lượt lớp cậu chụp hình kỉ yếu từ bao giờ. Vẫn như thường lệ, Nắng luôn dành một chỗ cho Ân đứng bên cạnh và một chỗ trong lòng mình để Ân tỏa sáng. Không đợi lâu, bác thợ chụp ảnh hô to để mọi người cùng nhìn vào ống kính và cười thật tươi. Tiếng "tách" vang lên thật lớn giữa khoảng sân tĩnh lặng và việc đầu tiên Nắng làm là quay sang nhìn Ân. Nắng muốn khoảnh khắc này đóng băng mãi mãi, vì một điều đơn giản mà họ đều biết, hôm nay chính là ngày cuối họ được gặp nhau để kết thúc năm học cuối cấp này rồi tự ôn tập thật tốt ở nhà, thật sẵn sàng cho kì thi Tuyển sinh.

Từng tốp các bạn tách ra khỏi khung ảnh, tiếng cười nói lại vang lên không ngớt. Những thanh âm hào hứng, phấn khởi xếp chồng lên nhau, cậu này muốn chụp ảnh làm kỉ niệm với cậu kia, cũng có các bạn kí tên lên áo cho nhau, gửi tặng nhau những lời chúc tốt đẹp cho "trận

chiến” vào cấp Ba sắp tới. Ân có vẻ đã “thu thập” đủ hình ảnh và chữ kí của các bạn nên đã rủ Nhiên đến căng tin ăn chút gì đó. Nắng thì đi sau Ân, cậu không đói, không khát, cũng không muốn ăn uống gì, nhưng cậu muốn cùng Ân. Ân không để ý Nắng đi sau mình, càng không nhận ra đây đã là lần cuối họ được đi cùng nhau, còn Nắng thì cứ bẽn lẽn như thế, đùa nghịch cùng làn gió, chầm chậm bước đi với trái tim thổn thức chất chứa đầy nỗi lòng dành cho Ân ngày chia xa.

Mà Ân nào hay biết. Lần đầu cũng như lần cuối, môi Nắng mấp máy không thành câu, muốn hỏi Ân:

– Cậu có biết tớ có màu gì không?

Mà Ân nào nghe được, Nắng đành tự thì thào với chính mình:

– Tớ vốn dĩ có màu của ánh mặt trời. Mà tự muôn đời, người ta nào biết “màu của ánh mặt trời” là màu như thế nào. Trẻ con hay tô tớ màu đỏ, người lớn nghĩ tớ có màu vàng. Có người bảo tớ có màu của chói chang, cũng có kẻ si mê màu của tươi tắn mà tớ mang.

Nắng quay phắt đi, chẳng dám nhìn Ân nữa, chỉ hướng mắt về phía nền trời thăm thẳm mà sáng rực của buổi ban trưa:

– Chính là, mùa xuân tớ có màu ngọt ngào, mùa hạ có màu nhớ nhung, mùa thu có màu vương vấn, mùa đông có màu tương tư, bốn mùa đều muốn làm má cậu thêm hồng.

Chút nữa thì quên cả việc giới thiệu, Nắng là biệt danh đám bạn đặt cho tôi vì mái tóc vàng kì lạ tôi sở hữu (sở dĩ mẹ tôi là người Việt, nhưng bố là người Thụy Điển) và tôi thường nghĩ mình là nắng thật, hì hì. Còn Ân, là cô bạn thân của tôi, cũng là thanh xuân của tôi. Ân à, xin lỗi vì những điều tớ chỉ có thể nghĩ mà không nói ra được với cậu, và cảm ơn vì đã làm bạn với tớ. Kì thi Tuyển sinh sắp tới, cậu nhất định phải hoàn thành giấc mơ mình ấp ủ suốt bốn năm nhé!

N.N.M.A

Minh họa: MIN VIOLET

GIẢI TIỀM NĂNG

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Khăn quàng đỏ

DƯƠNG ĐÀO NHẬT VY
(Lớp 6T2 trường Hoa Lư, TP.Thủ Đức)

Sở thích:

Đọc sách, chơi đàn piano, giao tiếp bằng tiếng Anh.

Ước mơ:

Được đi du học; Đi du lịch xuyên Việt và khắp nơi trên thế giới.

LỚP 6 ƠI, MÃI CẤT GIỮ TRONG TIM!

DƯƠNG ĐÀO NHẬT VY
(Lớp 6T2 trường Hoa Lư, TP.Thủ Đức)

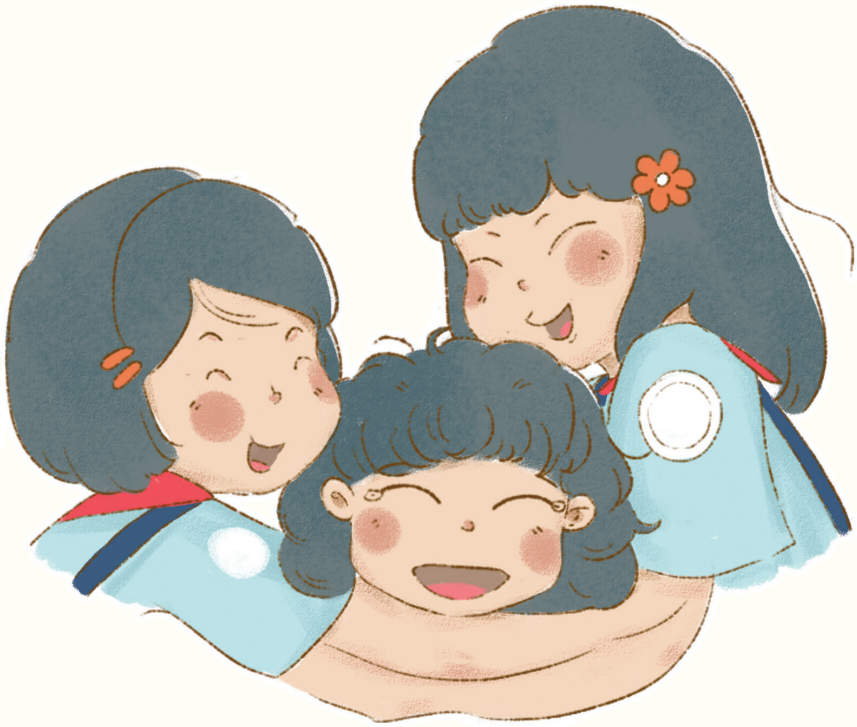

Chà, nhớ thật! Nơi mái trường mà tôi chỉ vừa đồng hành một năm nay thôi lại như mở cho tôi một cuộc sống mới vậy. Ở thế giới diệu kì này, có những lúc ta phải tự mình dấn bước, có khi ta được thầy cô chắp cánh bay cao và luôn sát cánh cùng ta là những người bạn mới quen mà vô cùng thân thiết. Tuyệt diệu biết bao!

Tôi còn nhớ rõ... Ngày đầu tiên đi học ở ngôi trường cấp Hai, cánh cổng mở rộng chào đón tôi đến với thế giới kiến thức diệu kì. Xung quanh là đàn anh, đàn chị vui đùa khoác vai. Cạnh bên là những người bạn trang lứa: có rụt rè, có dạn dĩ. Tôi tự xếp mình vào nhóm đơn độc rồi. Bao quanh tôi là những gương mặt xa lạ. Nhìn mấy bạn cùng khối níu tay nhau chạy vòng sân tham quan, thật ghen tị quá đi mất! May mà có bác bảo vệ tận tình chỉ dẫn tôi đường về lớp. Trông bác ấy phúc hậu biết bao! Nhưng dường như nỗi sợ hãi, rụt rè cứ bao lấy tôi mãi. Chẳng có bạn quen cùng cạnh, chẳng có gương mặt thân thuộc. Lạ lẫm, mọi thứ đều lạ lẫm. Thật làm cho tôi nhớ về mái trường cũ. Nhưng rồi phải dẹp bỏ ý nghĩ đó thôi, bởi tôi tin chắc

rằng sẽ có vô vàn điều hay ho chứa đựng trong ngôi trường mới này.

Đôi chân tôi bẽn lẽn bước đi. Hai bàn tay run run nắm chặt dây cặp đến độ toát cả mồ hôi. Nghĩ lại sao mà mình nhút nhát đến thế! Ánh mắt tôi e dè thoáng nhìn xung quanh. Chẳng dám ngước thẳng khuôn mặt lên nhìn khung cảnh. Đâu đâu cũng là người, chỉ cần một cái chạm mắt với người khác cũng có thể khiến tôi run sợ đến bất động. Chẳng dám tiếp tục đi giữa sân trường náo nhiệt, tôi tự tách mình ra khỏi đám đông, bước đi nhẹ nhàng trên nền hành lang. Chao ôi, nơi đây ít người, cảm giác nhẹ nhõm thật đấy! Bước chân dần sải rộng hơn. Tôi đã có thể vung đôi tay mạnh dạn khỏi chiếc dây cặp rồi. Bấy giờ, ánh mắt tôi lại trở nên hiếu kì. Liếc ngang, liếc dọc, cứ lướt là qua từng phòng lớp. Đôi môi bất giác thốt lên câu khen ngợi. Cứ thế, rồi thời gian trôi qua từng chút. Dù vậy suốt quãng đường vào lớp, cái mác cô đơn vẫn còn gắn chặt trên tôi. Tôi phải tự mình đứng trên đôi chân này và tiếp tục vươn

tay đón lấy bao điều tốt đẹp.

Tôi nhớ mãi... Ngày cuối năm lớp 6, cánh cổng lại mở rộng tạm biệt tôi sau một năm học tập để ngấm mình vào mùa hè thú vị kia.

Xung quanh tôi vẫn là đàn anh đàn chị vui vẻ giỡn cợt. Đặc biệt, anh chị khối 9 còn có cả chiếc áo thụng xanh đỏ cùng cả nụ cười tươi rói và chiếc máy ảnh chờ sẵn khoảnh khắc yêu thương. Ánh mắt hâm mộ của tôi cứ dán chặt các anh chị mãi.

Vẫn là bác bảo vệ nhân hậu với những câu đùa cười ngất.

Điều tuyệt vời nhất chính là chiếc mác cô độc đã được gỡ bỏ khỏi tôi. Sát cánh tôi là những người bạn thân thiết, là cánh tay nâng đỡ tôi, là ngọn gió giúp tôi bay đi xa hơn. Ôi chao, hạnh phúc vô cùng! Có họ, từng ngày ở trường của tôi tươi sáng hơn bao giờ hết. Tôi chẳng còn lo sợ như ngày đầu tiên nữa. Đôi chân thoăn thoắt cùng vài bước nhảy sáo yêu đời. Tôi còn tay trong tay đung đưa với cô bạn thân của mình. Vui sướng làm sao! Đôi mắt cứ cười hoài. Đôi môi cất lên tiếng khúc

khích tinh nghịch. Trái tim nói lời thương nhớ. Nỗi ghen tị cũ kĩ trong lòng tôi đã tan biến từ lâu bởi bên cạnh tôi bây giờ là những người bạn hết sức tuyệt vời. Tôi quay lại nhìn để cố gắng thu giữ những kỉ niệm tuyệt đẹp nơi khoảng sân này.

Khoảng thời gian lớp 6 tôi sẽ cất giữ thật kĩ trong tim. Bởi ở đó có mưa rào cũng có nắng vàng. Đặc biệt là tôi đã từ một cá thể đơn độc trở thành một mảnh ghép hoàn hảo với tập thể lớp của mình. Cảm ơn thầy cô đã dìu dắt, yêu thương. Cảm ơn những người bạn luôn cạnh bên tôi. Cảm ơn bản thân vì đã nỗ lực, tin tưởng vào chính mình. Và cảm ơn ngôi trường, nơi thắp sáng cho tôi cả thế giới mới quá đỗi tuyệt vời. Cảm ơn tất cả!

D.Đ.N.V

Minh họa: MIN VIOLET

GIẢI TIỀM NĂNG

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Khăn quàng đỏ

NGÔ THỊ MỸ LAM
(Lớp 8A2 trường Phan Đăng Lưu, Q.8)

Sở thích:

Đọc sách, chụp ảnh, quay video, học tiếng Anh, nghe nhạc, học trang điểm.

Ước mơ:

Trở thành người sáng tạo nội dung.

NHỮNG CHIẾC GIỎ XE CHỞ ĐẦY HOA PHƯỢNG

NGÔ THỊ MỸ LAM
(Lớp 8A2 trường Phan Đăng Lưu, Q.8)

Đó là một sớm mai vào giữa tháng năm, trong cơn say giấc tôi vẫn cảm nhận được cái nóng râm ran len lỏi qua khung cửa sổ tỏa khắp phòng. Bất chợt, tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ dưới lầu vọng lên: "Lam! Dậy đi con! Sắp trễ giờ rồi!". Tôi với tay chộp lấy chiếc điện thoại, đã 6 giờ 37 phút. Ngay lập tức tôi nhảy ra khỏi giường, phi nhanh xuống nhà, chuẩn bị thật nhanh rồi rời khỏi cửa nhưng vẫn không quên chào mẹ. Tôi tự nhủ rằng không được đến muộn bởi hôm đó là buổi lễ tổng kết cuối cùng của cấp 2.

Ngày 23 tháng 10 năm 2018…

"Chết thật rồi, chỗ này là gì sao mình không nhớ. Rõ là hôm qua học hết rồi mà" - tôi tự lẩm bẩm trong lo sợ. Nhìn sang thấy nó đang viết cặm cụi, nghĩ thầm chuyến này tiêu thật rồi, cả Minh Anh còn thuộc bài cơ mà. Có vẻ là nó thấy được vẻ bối rối của tôi, không cần hỏi ý, ngay lập tức nó đặt một mảnh giấy đầy những chữ chi chít lên bàn rồi thì thầm:

- Đấy, viết nhanh còn trả tao.

Tự dưng tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn,

cảm giác hồi hộp và lo sợ cứ dồn dập mà đến. Quả thật tôi rất sợ điểm kém, nhưng tôi cũng chưa từng nghĩ đến việc gian lận. Rồi tôi nghĩ đến hậu quả nếu tôi bị cô phát hiện, chắc là xấu hổ đến không dám đi học mất! Tôi nhìn lên, cô giáo đang không để ý, xung quanh, tất cả đều đang chăm chú viết lấy viết để, mọi thứ dường như đang ủng hộ tôi làm việc xấu. Tôi đã nghĩ rất nhiều nhưng cuối cùng, tôi lấy hết can đảm kéo mảnh giấy về phía mình rồi đè bài làm của mình lên bởi cơ hội chỉ đến một lần!

Ra khỏi phòng thi bằng một tâm thế ung dung, nghĩ đến bài thi của tôi đã được hoàn thành một cách suôn sẻ, tôi bỗng thấy yêu đời lạ thường. Mải mê trong niềm vui của mình, Minh Anh đã đứng ngay trước mặt tôi từ lúc nào. Nó vỗ vai tôi, niềm nở hỏi:

- Sao rồi? Làm bài được chứ hả?

- Được, cũng là nhờ công của Minh Anh hết đó. Cảm ơn nhiều nhen!

- Có gì đâu, mà này, phao đâu rồi? Phải "thủ

tiêu" ngay thôi chứ ai thấy là toi.

Tôi vội tìm nó trong hai bên túi quần rồi cả vị trí mà tôi đã ngồi để làm bài, kết quả đều không có. Bấy giờ tôi mới bắt đầu thấy lo sợ. Những dòng suy nghĩ liên tục hiện lên trong tâm trí tôi rồi dần trở thành một mớ hỗn độn, những thứ mà khi chỉ vừa lóe lên tôi đã không dám nhớ đến một lần nào nữa!

Thấy tôi ngồi im thinh, Minh Anh cất tiếng hỏi:

- Ê ê, nè nha đừng... đừng có nói là mày kẹp... kẹp... vô trong bài thi rồi nộp luôn rồi nha...

Thế rồi tôi ngước lên, mặt đối mặt, nước mắt nước mũi cứ thế mà tuôn như mưa đổ...

Không chỉ lần hôm ấy mà sau đó tôi cũng có thêm vài "lần đầu" khác nhưng cũng đều thất bại tơi tả. Lúc đó tôi luôn cho rằng bản thân thật xui xẻo bởi những "lần đầu" của mình toàn thất bại thảm hại, nhưng đến một lúc nào đó, hẳn là khi chỉ còn cỡ 10 ngày nữa là đến lễ tốt nghiệp cấp 2, tôi bắt đầu suy

nghĩ khác hơn. Tôi ước tôi có thể quay lại những "lần đầu" đó thêm một lần nữa nhưng nó chỉ mãi mãi là điều ước. Mẹ tôi luôn miệng nói phải biết trân trọng những gì mình đang có bởi sau này khi mất đi rồi sẽ cảm thấy hối hận. Những năm tháng đó tôi vô tình phớt lờ những câu nói đó. Tôi đã sai. Tất cả những gì diễn ra xung quanh tôi đều đáng được trân trọng. Mỗi người chỉ sống một lần, không thể nào quay trở lại những năm tháng đã trải qua đó. 4 năm nghe có vẻ dài dằng dặc nhưng chớp mắt một cái, mọi thứ đang dần kết thúc và khép lại trước mắt mà bản thân tôi chỉ biết bất lực đứng nhìn chứ không thể níu kéo.

Đó là một buổi lễ tổng kết đẫm nước mắt, là những giọt nước mắt của tiếc nuối và cả hạnh phúc. Những cái ôm nồng thắm được trao đi mà không thể dứt, chiếc áo sơ mi trắng nào cũng chi chít đầy những chữ kí, những lời chúc từ tận đáy lòng. Bỗng, mắt tôi nhòe đi. Thật khó để nói thành lời cảm xúc của mình.

Kết thúc buổi lễ, như thường lệ, nhóm bạn thân của tôi sẽ đạp xe về cùng nhau. Nhưng hôm nay, có chút gì đó trống trải, là chiếc rổ xe không có cặp sách hay là sự trống trải trong trái tim mỗi người? Rồi con Linh lên tiếng, xoa dịu và đập tan khoảng lặng đáng sợ đó:

Hôm nay hoa phượng nở nhiều quá, rụng đầy khắp sân trường rồi kia kìa. Hoa đẹp như thế bỏ đi thật uổng quá. Hay là… mình "chở" hoa phượng về đi. Hoa phượng đó sẽ là hoa phượng duy nhất của Phan Đăng Lưu mà không nơi nào khác có. Và rồi bốn chiếc rổ xe, chiếc nào chiếc nấy đầy ắp hoa phượng. Đó là hoa phượng mà cứ ngỡ là thanh xuân, là tình yêu nồng cháy một thời những năm tháng cấp 2.

N.T.M.L

Minh họa: HÀNH THIÊN

GIẢI TIỀM NĂNG

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Khăn quàng đỏ

LÊ GIA PHÚC UYÊN
(Lớp 6/8 trường Hai Bà Trưng, Q.3)

Sở thích:

- Nghe nhạc.
- Đi du lịch.

Ước mơ:

Mình có thể tự tin hơn;
Lớp mình luôn đoàn kết.

MỘT GIẤC MƠ MANG TÊN KỈ NIỆM

LÊ GIA PHÚC UYÊN
(Lớp 6/8 trường Hai Bà Trưng, Q.3)

Có bao giờ chúng ta nghĩ mình sẽ học tập thật tốt, thực hiện được mơ ước của mình rồi quay trở về "ngôi nhà" cất cánh giúp mình bay vào đời không? Tôi chưa bao giờ nghĩ thế, nhưng…

Tôi mới bước vào ngưỡng cửa của cấp hai - một chân trời hoàn toàn mới lạ. Những ngày tháng học tập tại đây sao thấy gian nan, vất vả quá! Hôm qua lúc nghỉ giữa tiết, tôi buồn ngủ nên chợp mắt một lát. Bỗng tôi đắm chìm vào một giấc mơ đó là tôi cùng các bạn của mười năm sau, khi đó chúng tôi đang về thăm lại ngôi nhà Trung học Cơ sở Hai Bà Trưng thân yêu.

Vì từ bé đã có ước mơ trở thành "người bảo vệ con chữ" nên sau mười năm trời đèn sách văn ôn võ luyện, tôi vừa đi học khoa Giáo dục Tiểu học tại trường Đại học có tiếng tại Việt Nam, vừa đi dạy thêm ở một Tập đoàn Giáo dục lớn. Một ngày nắng đẹp trời, tôi hẹn những người bạn cũ về thăm lại mái trường, thăm cô Diệu Hà đã chủ nhiệm chúng tôi hết bốn năm Trung học Cơ sở. Cô bạn ngồi kế tôi năm xưa - Hoàng Uyên giờ đây đang là bác sĩ của chuỗi bệnh viện Quốc tế. Tổ trưởng

Quỳnh Thy ở bên đất khách quê người học về Luật. Cô nàng Phương Uyên dù chỉ mới vào nghề thiết kế thời trang một năm thôi nhưng đã có một số bộ trang phục khá nổi tiếng trong nước. Khi giây phút gặp nhau đầu tiên, tôi liền hỏi:

- Kỉ yếu lớp còn giữ không?
- Sao lại không chứ?
- Tưởng mất rồi.
- Đâu vô tâm thế!
- Cả một bầu trời kí ức trong ấy nhỉ?
- Chắc vậy.

Tôi thấy yêu lớp tôi biết dường nào!

Hôm ấy cũng là sinh nhật lần thứ 47 của cô Hà. Chúng tôi mua món quà nhỏ tặng cô. Tích tắc đồng hồ xoay mà đã mười năm trôi qua. Đứng trước cổng trường, bỗng bao kỉ niệm của thời học sinh lại ùa về. Trường Trung học Cơ sở Hai Bà Trưng là nhà, là nơi tôi được sống gần 1.500 ngày luôn hạnh phúc, là nơi tôi đã để gọn trong tim tôi lâu lắm rồi! Tôi còn nhớ như in ngày tốt nghiệp. Hôm đó tôi đến lớp rất sớm.

Trời nắng nhẹ, êm đềm, cảm xúc khó nói. Vậy là chúng tôi sắp phải xa ngôi nhà thân yêu này để đến với một chân trời mới.

Con đường đến trường tôi đã sạch đẹp hơn và không còn bị ùn tắc giao thông như trước nữa. Trước đây, trường chỉ có một cổng, giờ thay đổi lên đến ba cổng. Các bạn tôi kể rằng: trường được mở rộng hơn, tạo sân chơi thật thoải mái cho các em sau mỗi tiết học nên trường cũng nhân cơ hội này, trồng thêm cây xanh nhằm giáo dục các em học sinh cần sống hòa hợp với thiên nhiên. Trường tôi cũng có thêm một sân đá bóng nhỏ dành cho đội tuyển thể thao. Sân khấu vẫn đứng yên nơi đó cùng tượng Hai Bà Trưng, chỉ có thêm cột cờ nằm chính giữa mà thôi. Những dãy lớp học năm xưa được xây lại, sơn hình ảnh liên quan đến bài học, được lót sàn gỗ, ngoài hành lang lót gạch hoa, cửa bằng kính. Tất cả các lớp đều dùng bàn thông minh, bảng tương tác, ti vi cảm ứng. Khu nhà vệ sinh khang trang, thoáng mát, sử dụng thiết bị tự động. Mỗi lớp đều có

một khu tự trồng và chăm sóc cây cảnh. Hàng tháng, các thầy cô trong Chi Đoàn sẽ đi chấm điểm và tặng quà cho lớp sáng tạo vườn hoa đẹp nhất.

Sau một hồi lâu tham quan trường cũ, chúng tôi đi tìm phòng giáo viên để gặp cô Hà cùng các thầy cô khác. Vừa thấy cô, lòng tôi có chút bồi hồi nhớ về những lần đi học trễ bị cô nhắc nhở và đứng phạt. Cô Hà giờ đây đã có vài sợi tóc bạc lấm tấm trên đầu. Hình như mặt cô xuất hiện vài nếp nhăn rồi! Cô vẫn dáng người ấy dìu dắt bao thế hệ học sinh đến bến bờ tri thức. Khi thấy chúng tôi, cô Diệu Hà đến gần:

- Về trường thăm cô hả? Mười năm rồi, cô nhìn đứa nào cũng lớn hết nhỉ? Lâu quá mới về thăm cô, ổn không con?

Chúng tôi không ngờ cô lại nhận ra mình ngay, tôi xúc động hỏi:

- Cô còn nhớ chúng con phải không ạ?

- Sao mà quên được. Lớp mình là lớp đầu tiên trong đời cô dạy suốt bốn năm liền: 6/8, 7/8, 8/8, 9/8 nè. Biết bao nhiêu kỉ niệm hả con?

Uyên "lớp trưởng" của cô đang làm nghề gì?

- Con vừa đi học, vừa đi dạy ạ! Con là đồng nghiệp của cô đó. Nghề trồng người cao quý cô nhỉ?

- Thế à? Rồi mấy cái đứa này, làm gì đứng đây nãy giờ như tượng vậy?

Cô trò cứ thế mà chuyện trò cùng nhau cả buổi. Không biết từ lúc nào nước mắt tôi rơi. Có lẽ vì thời học sinh trôi như một giấc mơ. Thời gian ơi, hãy quay lại dù chỉ một lần thôi được không? Dù mai này tôi có đi khắp muôn phương nhưng vẫn không thể nào quên những người mẹ thứ hai, người cha vĩ đại. Làm sao tôi quên được ngày ta đùa nhau vài câu nói rồi giận nhau vu vơ bất thường, quên được cảm giác thầm thương một ai đó. Lớp tôi ơi! Ngày đó tôi khóc, bạn cũng khóc và lớp mình hứa với nhau rằng cả lớp sẽ đậu tuyển sinh, luôn nhớ nhau mỗi khi mệt mỏi. Bạn có còn nhớ năm lớp 6 mình còn xa lạ, lớp 7 bắt đầu quen, lớp 8 bắt đầu chia bè kéo phái, lớp 9 đoàn kết thân thương lẫn nhau thì đã xa nhau rồi? Chúng ta đã xa

rồi từng ngày tới lớp, xa rồi bao tiếng cười đùa, xa rồi từng cơn gió mang nụ cười, xa rồi những ngày bạn bên tôi để cùng lắng nghe từng tiếng mưa rơi. Tưởng rằng cái "đã xa rồi..." của "Tháng năm không trở lại" lâu lắm chứ, ai ngờ...

Giờ phút tạm biệt có ai muốn về đâu! Rồi Thy cũng rời xa quê hương, không biết bao giờ mới được gặp lại. Ước gì thời gian trôi chậm lại, hay đóng băng cũng được để chúng tôi được ở bên nhau lâu thêm chút nữa.

Đang mơ đến đó, tôi có cảm giác bị ai lay dậy nên bừng tỉnh. Thì ra là cô bạn Quỳnh Thy: "Lớp trưởng mà ngủ trong giờ học hả?". Nghe hơi quê quê và tự hứa sẽ điều chỉnh lại giờ giấc để không lãng phí từng giây phút bên cô thầy cùng bè bạn. Sau giấc mơ đẹp ấy, tôi dần hiểu ra "học sinh" tuyệt vời đến dường nào. 6^8 à! Hãy cùng nhau tạo ra thật nhiều kỉ niệm buồn vui để mai này nhìn lại không cảm thấy hối tiếc nhé!

L.G.P.U

Minh họa: MIN VIOLET

GIẢI TIỀM NĂNG

CUỘC THI
SÁNG TÁC
VĂN HỌC

Khăn quàng đỏ

BÙI TÂM NHI
(Lớp 7A1 trường Trương Công Định, Q.Bình Thạnh)

Sở thích:

Vẽ.

Ước mơ:

Tương lai có công việc ổn định.

PHƯỢNG ƠI!

BÙI TÂM NHI
(Lớp 7A1 trường Trương Công Định, Q.Bình Thạnh)

Nó không có bạn thân ở trường và chỉ có thể tâm sự với cây cỏ, giải tỏa lòng mình với thiên nhiên. Vì cha mẹ luôn đón trễ, giờ ra về chẳng có ai chuyện trò, Phượng đỏ nơi góc sân, chính là người bạn thân nhất của nó.

Hôm nay cũng như bao ngày khác. Chuông rung lên tiếng "reng reng", hòa lẫn với tiếng la hét rộn rã oai oái của lũ học sinh đã báo hiệu cho nó biết rằng *"Giờ ra về đến rồi!"*. Lũ trẻ tưng bừng như trẩy hội ào ra sân. Đứa vừa dọn tập sách ra khỏi cửa lớp đã sà vào mấy đứa bạn mà tám chuyện hăng say. Đứa vội xách xe đạp chạy nhanh về nhà, có lẽ là để kịp thưởng thức chương trình yêu thích chiếu trên tivi. Và cũng có đứa, từ từ lặng lẽ thu dọn bút viết, lủi thủi ra ngoài góc sân sau, ngồi cạnh Phượng thân thương như bao ngày. Đứa đó chính là nó chứ ai.

"Phượng ơi, hôm nay, mình biết giải cái bài toán khó thầy cho trên bảng í! Nhưng mà… mình quá ngại để xung phong lên làm! Chán quá, mình không biết làm sao để bỏ được cái tánh này nữa Phượng ơi!".

Tất nhiên là Phượng không thể đáp lại nó *"Thôi đừng buồn"* rồi. Nếu mà như thế thật thì chuyện lớn đấy. Thay vào đó, Phượng "phái" một cánh hoa đỏ rực rơi thẳng xuống ngay vào tầm tay nó. Sau đó là hai, là ba… Gió chiều lồng lộng khiến cho tán Phượng to lớn cũng phải đung đưa. Hàng vạn cánh phượng đỏ chói chang tuyệt đẹp rơi xuống vì gió, cất lên ca khúc "xào xạc" mùa hạ cùng mây trời. Phượng ngân nga ca khúc ấy, cùng lời an ủi dịu dàng. Nó có thể cảm nhận được bằng tâm hồn mình, rằng:

"Đừng buồn nữa bạn tôi ơi, Phượng biết bạn giỏi lắm!"

Tâm trạng nó lập tức bừng sáng, uể oải tan biến, muộn phiền đi xa. Phượng thật biết cách an ủi người khác. Nó cứ thế mà ngồi chuyện trò trên trời dưới đất với Phượng tận nửa tiếng hơn. Đến khi xe mẹ nó lấp ló ngoài cổng trường, nó chào Phượng, vẻ tiếc nuối vì chưa thể giãi bày hết tâm trí.

Nó đi về.

Lại một hôm khác cũng như bao hôm nọ.

Hôm nay, tâm trạng nó vui vẻ lắm. Chả là mới nhận được một con điểm mười xinh xắn trên bài kiểm tra ấy mà! Reng chuông ra về, chắc là vì hôm nay kiểm tra, nhiều người không được con điểm tốt đẹp như mong muốn, giờ ra về hôm nay chẳng hề nhộn nhịp và rộn rã. Đứa nọ không còn sà vào hội "bà tám" mà ríu rít nữa, mặt buồn xo. Đứa kia thất thểu dắt xe đạp với vẻ mặt u ám thấy rõ, hẳn là không muốn về nhà vì sợ mẹ thấy điểm số đây. Nó tự hỏi nó có đi trái với tự nhiên? Vì nó như toát ra ánh hào quang sáng chói vui tươi giữa rừng người tâm trạng xám xịt. "Lạc loài" mà cũng vui ra phết.

"Vui lắm Phượng ạ! Không uổng công đêm qua mình cày cuốc ôn luyện khổ cực."

Nó hớn hở khoe lấy khoe để thành tích. Mà lạ thay, Phượng không phản ứng gì cả. Tâm trạng của Phượng hôm nay buồn thiu? Nó đoán thế, vậy thì nhiệm vụ của nó là phải an ủi Phượng thôi! Hôm nay khác mấy hôm trước ở chỗ khí trời oi ả hơn nhiều. Thậm chí còn chẳng có tí gió. Thời tiết này thật dễ làm người

ta bực bội, có lẽ là Phượng cũng không phải ngoại lệ.

"Phượng buồn gì hả, Phượng ơi?"

Bởi không có gió, Phượng cũng chẳng thể động đậy mà đáp lời nó. Nhưng không sao, nó hiểu, nhìn thẳng vào Phượng, nó rõ người bạn thân nhất của mình mong mỏi điều gì.

Nói rồi nó dựa vào thân Phượng xù xì. Cuối cùng bản thân nó cũng đã nhận ra, Phượng già lắm rồi. Toàn thân khô ráp, Phượng buồn là đúng. Nó vuốt ve Phượng, là an ủi, muốn Phượng hiểu rằng nó quý Phượng lắm Phượng ơi. Đừng buồn nữa nhé.

Ngồi tầm khoảng gần một tiếng bất động, nó lại bị mẹ đánh thức khỏi dòng suy nghĩ. Bóng mẹ xuất hiện, đồng nghĩa với việc nó phải về rồi. Hi vọng Phượng sẽ hiểu được lòng nó mà vui vẻ hơn.

Nó đi về.

Cả tuần nay nó được nghỉ, một kì nghỉ quý giá trước khi thi cuối kì. Nhưng mà nó lại chẳng thoải mái gì cả, cứ mãi thắc mắc rằng Phượng ra

sao. Tiếc nuối luôn đọng lại trong tâm trí nó cả tuần nay. Nó chỉ mong mỏi được gặp Phượng nhanh nhanh thôi. Tới lúc ấy, nó và Phượng sẽ lại vui vẻ chuyện trò như hai người bạn thân.

Nhưng…

"Cây phượng đó choán chỗ lắm, nhà trường quyết định đốn nó đi để sân trường thêm rộng rãi. Con đừng buồn quá nhé."

Sau khi vượt qua kì nghỉ đáng có nhưng nhàm chán kia, nó lại đến trường như bao người. Mà ơ kìa? Phượng đâu mất? Ra hồi nọ, Phượng buồn là vì lí do này hay sao? Lòng nó đột nhiên hẫng một nhịp, như vụt mất một thứ gì, một người bạn thân nhất. Tâm trí trống rỗng, Phượng ơi, hiện giờ tâm trí nó cứ như là một giấc mơ. Bởi ta còn chưa tâm tình hết vạn sự trên thế giới này mà. Phượng ơi? Vậy ai sẽ là người bạn tâm tình cùng nó mỗi ngày nữa đây?

Phượng ra đi.

B.T.N

Minh họa: MIN VIOLET

MỤC LỤC

NGỒI CÙNG BÀN VỚI CHARON 3
BÓNG MÁT NHỮNG VÒM XANH 6

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI NHẤT

MỘT GÓC TRỜI KỶ ỨC CỦA TÔI 12
MÀU ÁO CỦA THẦY 20
CHUYỆN VỀ CÁI SMARTPHONE
VÀ CÔ BẠN THUỞ NHỎ 28
THẾ LÀ HẾT MỘT ĐỜI HỌC SINH 36

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI NHÌ

NGỒI CÙNG BÀN VỚI CHARON 48
KHÔNG BAO GIỜ LÀ KẾT THÚC 56
LẦN CHUYỂN TRƯỜNG THỨ SÁU 64
TUỔI 15 72

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI BA

Ô CỬA NHỎ CUỐI LỚP 80
BỘ BA 86
MÙA HÈ CUỐI CÙNG CỦA CHÚNG TA 94

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI KHUYẾN KHÍCH

NHỮNG BÀI VĂN LAN MAN! 102
KÍ TÊN BẠN THÂN THỜI TIỂU HỌC 110
MỖI KỈ NIỆM DƯỚI MÁI TRƯỜNG LÀ MỘT BÔNG HOA
NỞ RỘ TRONG TÂM HỒN TÔI 116
CÂY BÀNG TUỔI THƠ 126
CÁM ƠN VÌ NHỮNG GIỌT MỒ HÔI
ĐÃ CHẢY CÙNG NƯỚC MẮT 132
TỪ NGÀY ĐẦU TIÊN TÔI GẶP CÔ... 140
TÔI YÊU CÁC CẬU KHI LÀ TRẺ CON 146
CÔ "KHỦNG LONG BẠO CHÚA" CỦA CHÚNG EM 154
ĐỪNG QUÊN CHÀO ĐÓN TÔI NHÉ TRƯỜNG THÂN YÊU ƠI! 160

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI TIỀM NĂNG

CHIẾC LÁ 166
MÓN QUÀ TÌNH BẠN 174
NHỮNG CÂU CHUYỆN TUỔI TEEN KÌ LẠ 182
HÃY GIỮ GIÚP TÔI
PHẦN THANH XUÂN TƯƠI ĐẸP NÀY! 192
CHUYỆN NẮNG 200
LỚP 6 ƠI, MÃI CẤT GIỮ TRONG TIM! 208
NHỮNG CHIẾC GIỎ XE CHỞ ĐẦY HOA PHƯỢNG 216
MỘT GIẤC MƠ MANG TÊN KỈ NIỆM 224
PHƯỢNG ƠI! 234

MÁI
TRƯỜNG
MẾN YÊU

Tuyển tập
tác phẩm đoạt giải
Sáng tác Văn học
dành cho thiếu nhi
Lần 4 - Năm 2021

MÁI TRƯỜNG MẾN YÊU

VĂN XUÔI BẢNG B - THCS

NGỒI CÙNG BÀN VỚI CHARON

Nhiều tác giả

Chỉ đạo thực hiện:
TRẦN THU HÀ - TRẦN GIA BẢO

Nhóm thực hiện:
NGUYỄN NGỌC NHUNG - PHẠM THỊ TÚ HIỀN
NGUYỄN MINH KHANH - HUỲNH THỊ THANH HIỀN
MAI THU NGÂN

Minh họa bìa 1:
MIN VIOLET